

„Eik į savo kambarėlį“

(Mt 6, 6)

Dvasinės pratybos
kasdieniame
gyvenime

NIHIL OBSTAT

J. D. Grigaitis, OP
Vilnius, 2006 12 14

IMPRIMATUR

† A. J. Card. BAČKIS
Archiepiscopus Vilnensis
Vilnius, 2007 09 17
Nr. 208/07

„Eik į savo kambarėlį“

(Mt 6, 6)

Dvasinės pratybos
kasdieniame
gyvenime

KATALIKŲ
PASAULIO
LEIDINIAI

UDK 23/28
Ei82

2-08-2051

Pagal

HEDWIG LEWIS, SJ. *En casa con Dios. Guía para los Ejercicios
Espirituales en la vida ordinaria* (Bilbao, 1996)

ir

MICHEL BOISVERT, SJ, BEI SUZANNE TOUSIGNANT, SCQ,
surinktą medžiagą

Parengė kun. Lionginas Virbalas, SJ

08/2051

© Hedwig Lewis, SJ, At Home with God, 1991

© UAB „Katalikų pasaulio leidiniai“, 2007

ISBN 978-9955-29-039-1

TURINYS

[VADAS	9
 PIRMASIS ETAPAS: DIEVAS – MŪSŲ BŪTIES PAGRINDAS ..	17
1. Galingas Dievo veikimas	21
2. Mano Dievas ir aš	31
3. Ieškoti ir rasti Dievą	41
4. Parengti Dievui vietą	50
5. Mano vertybės	59
 ANTRASIS ETAPAS: ŠIRDIES PERKEITIMAS	69
6. Nuodėmės tikrovė	73
7. Geri santykiai su Dievu	82
8. Nusidėjėlis, kuriam dovanota	91
9. Gydyti sužeistą pasaulį	100
 TREČIASIS ETAPAS: VISIŠKA IŠTIKIMYBĖ KRISTUI	111
10. Kristaus kvietimas	113
 KETVIRTASIS ETAPAS: ĮSIKŪNIJUSI MEILĖ	123
11. Gimęs iš moters	125
12. Ateik, Viešpatie Jėzau	135
13. Tikras žmogus	143

PENKTASIS ETAPAS: APSISPRENDIMAS	151
14. Mokytojas ir priešas	153
15. Trejopas požiūris	161
ŠEŠTASIS ETAPAS: JĖZAUS MISIJA	169
16. Jėzaus asmuo	172
17. Maldos pavyzdys	181
18. Būdai atsiliepti	190
19. Jėzaus mokykloje	200
20. Išganymo žinia	209
21. Išminties žodžiai	217
22. Jautrumas ir meilė visiems	227
SEPTINTASIS ETAPAS: ATSIDAVIMAS	237
23. Meilingas atsidavimas	238
24. Atsidavimo ypatybės	246
AŠTUNTASIS ETAPAS: ATSILIEPTI MEILĘ	257
25. Paskutinė vakarienė	261
26. Dievo valios priėmimas	270
27. Kryžiaus kelias	278
28. Atiduoti savo gyvenimą	287
DEVINTASIS ETAPAS: PRISIKELTI NAUJAM GYVENIMUI ...	297
29. Džiaukitės! Jis gyvas!	300
30. Prisikėlusiojo misija	309
31. Dvasios pripildyti	318
DEŠIMTASIS ETAPAS: MYLĖTI IR TARNAUTI	327
32. Kontempliatyvūs veikdami	329
33. Visur rasti Dievą	339

APIE MALDĄ IR DVASINES PRATYBAS

1.	Šventojo Rašto skaitymas ir malda	29
2.	Pasirengti maldai	38
	Prašymas arba malonė, kurios meldžiamė	38
3.	Maldos peržvalga	47
4.	Sąžinės tyrimo gairės	56
5.	Atsipalaidavimas – maldos vartai	65
6.	Pakartojimas	81
7.	Pasirengimo malda	88
8.	Paguoda ir nepaguoda	97
9.	Gerosios ir blogosios dvasios taktika	105
	Kaip elgtis jaučiant nepaguodą	107
10.	Atsižadėjimas	119
	Pastabos apie maldą	120
11.	Ignaciškoji kontempliacija	131
12.	Kartojimo malda	141
13.	Susikaupimo malda	149
14.	Demono gudrybės, kuriomis mus siekiama atitraukti nuo pasirinkimo	159
15.	Trys būdai atsiliepti. Pojūčių panaudojimas	167
16.	Atpažinti Dievo valią savo gyvenime	178
17.	Kaip nusiteikti, kad gerai pasirinktum	187
18.	Esminis pašaukimas	196
	Daliniai pašaukimai	197
19.	Malda į Kristų, mūsų pavyzdį	205
20.	Šv. Ignaco įžvalgos apie pasirinkimą ir apsisprendimą	214
21.	Kaip atpažinti esminį pašaukimą	222
22.	Pasirinkimo patvirtinimas	233
23.	Trys dvasinio gyvenimo lygmenys	243
24.	Daliniai pasirinkimai	252

25.	Konkretūs gyvenimo apsisprendimai	267
26.	Bendravimo malda kenčiant	276
27.	Kristaus kančia	283
28.	Kristus – išganymo ir šventumo šaltinis	293
29.	Prisikėlimu dovanotas išganymas	306
30.	Įsipareigojimas kurti Karalystę	314
31.	Darbo drauge su Dievu dekalogas	324
32.	Kontempliacija, padedanti gyventi meile	334
33.	Žvilgsnis į praeitį, padedantis planuoti ateitį. ..	345
	Po Dvasinių pratybų	345

IVADAS

Kartą vienas pranašas atvyko į miesto aikštę su pintine, pilna nedidelių maišelių ir paskelbė:

– Turiu ypatingų sėklų!

– Ypatingų? Kuo jos ypatingos? – klausinėjo žmonės.

– Šių sėklų negalima sėti saujomis, – paaiškino pranašas. – Kas dieną reikia pasėti tik vieną sėklą. Kiekvieną rytą reikia palaistyti pasėtą sėklą, o kiekvieną vakarą sėti naują. Kai tai padarysi, nulenks galvą ir dėkoks Dievui už jo meilingą pagalbą.

– Puiku, – atsiliepė vienas žmogus, – tačiau ar galime būti tikri, kad jos sudygs?

– Nesijaudink, Dievas tuo pasirūpins, – užtikrino pranašas.

– O koks augalas išaugs iš sėklų? – vėl teiravosi jie.

– Tik Dievas tai žino, – atsakė pranašas. – Tie, kurie taip jas sėjo, įsitikino, kad šios sėklos turi galią perkeisti širdis.

Dauguma žmonių tik nusijuokė iš tokio pasiūlymo, apsisuko ir nuėjo sau. Tik keletas jų parsinešė į namus sėklų ko nors tikėdamiesi. Tačiau atrišę maišelius žmonės nusivylė, pamatę pačias paprasčiausias sėklas.

– Tikriausiai iš mūsų pasityčiojo, – pasipiktino jie ir numetė maišelius.

Tiktai Prakash'as ir jo žmona Rohini nusprendė pasielgti, kaip mokė pranašas.

Kitą rytą jie atsikėlė labai anksti, sukasė savo daržą ir padalijo jį į dvi dalis – kiekvienam po pusę. Sugrįžęs iš darbo Prakash'as prakrapštė lysvėje duobutę ir pasėjo pirmąją sėklą. Rohini tą patį padarė savo pusėje. Abu kurį laiką tyliai pastovėjo dėkodami Dievui už meilingą pagalbą. Kitą rytą jie palaistė lysvę, o vakare vėl pasėjo po sėklą ir trumpai pasimeldė.

Abu diena iš dienos kantriai vykdė pranašo užduotį. Pasirodė daigai, vėliau išaugo medeliai, kurie sužydėjo ir užmezgė vaisius, pačius įvairiausius ir gardžiausius – tikra šventė akims ir gomuriui. Žinia apie šį sodą greitai pasklido, ir žmonės iš toli atvykdavo pažiūrėti „Rojaus sodo“, kaip jį pavadino.

Sugrįžę į namus jie nepaliaudami pasakodavo savo kaimynams apie nuostabius vaisius, kurių ragavo, apie nepakartojamą gėlių aromatą, apie šio sodo šeiminkus spindinčiais veidais ir šviečiančiomis akimis – Prakash'ą ir Rohini.

* * *

Šį pasakojimą galima palyginti su metodu ir nauda, kurią skaitytojas gaus laikydamasis Dvasinių pratybų (rekolekcijų) kasdieniame gyvenime programos. Tikrai daug malonių sulaukia tie, kurie sėja „gerą sėklą“ ir pasitiki Dievu, kad jis rūpinsis pasėliu ir tinkamu metu užaugins gausų derlių (plg. Mk 4, 26–29).

Šioje knygoje rasite ypatingų sėklų. Tai – pasakojimai, juokingi atsitikimai, eilės, taip pat Šventojo Rašto bei kitų tekstų citatos. Jos skirtos ne tam, kad prisėdę viską iš karto perskaitytumėte, o kad verstumėte šios knygos puslapius iš lėto: po vieną ar du per dieną. Rasite patarimų, kaip melstis ir apie ką pamąstyti. Tai leis skaitytojui žingsnis po žingsnio, diena po dienos vis geriau suvokti, kaip gyventi iš tiesų visavertį gyvenimą. Tiems, kurie šia knyga pasinaudojo, ji padėjo užmegzti ir stiprinti ryšį su Dievu ne tik meldžiantis („sėjant sėklą“), bet ir kasdienių darbų sūkuryje.

KAS TAI YRA?

Dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime skirtos tiems, kurie trokšta mylėti Dievą visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis, o kiekvieną žmogų (be jokių išimčių) – kaip save patį.

Šioje knygoje norime pateikti pasiūlymų, paprastų maldos būdų ir dvasinių pratimų, kurie sutvirtina mūsų ryšį su Dievu. Pratybos ne tik suteiks naujų vidinių jėgų, bet ir paskatins naudotis turima dvasine patirtimi, padedančia kurti Dievo karalystę.

KODĖL?

Daugelis žmonių, pradėjusių dvasinį gyvenimą, jaučia maldos trauką ir trokšta to, kas jiems leistų nuolat būti su Dievu, ieško, kas padėtų melstis.

Taip pat yra nuoširdžiai tikinčių krikščionių, norinčių dalyvauti kokiose nors rekolekcijose, tačiau dažniausiai neturinčių tokios galimybės. Pateikiama programa, jei tik jos bus nuosekliai laikomasi, patenkins šį troškimą, nes tai yra ištęstos šv. Ignaco Lojolos Dvasinės pratybos, atliekamos kasdieniame gyvenime.

Pagrindinis šio metodo privalumas tas, kad jis ugdo ir stiprina maldą, išmoko nuolat ją praktikuoti, leidžia per dieną dažnai pajusti Dievo artumą ir padeda jungti darbą su malda. Taip bet koks dienos darbas tampa dvasinėmis pratybomis.

KAIP?

Suprasti, kas yra Dvasinės pratybos, šv. Ignacas Lojola mums padeda pateikdamas analogiją: kaip vaikščiojimas, ėjimas ir bėgimas yra kūno pratybos, taip meditacija, kontempliacija ir kiti maldos būdai, kurie parengia ir nuteikia sielą, yra vadinami „dvasinėmis pratybomis“.

Dvasinės pratybos išdėstytos labai logiškai, jų sandara gerai apgalvota: čia pateikiamos svarbiausios temos ir meditacijos, specialios nuorodos maldai bei praktiški patarimai. Kadangi pratybos sudaro organiską visumą, kiekviena pratyba kartu su kitomis kreipia į galutinį tikslą. Tačiau pratybų vidinė dinamika reikalauja, kad jos būtų atliekamos žingsnis po žingsnio – taip, kaip yra išdėstytos. Tik tuomet pratybos duos trokštamą rezultatą.

Dvasinės pratybos pagal šv. Ignacą Lojolą pagrįstos labiau širdies, o ne proto logika. Jas atliekant svarbiausia tai, kokią asmeninę patirtį įgysime. Jei vien tik perskaitytume ar protu apmąstytume tai, kas jose pateikta, turbūt irgi šiek tiek geriau pažintume Dievą. Tačiau jei veikiant Dievo malonei ir meldamiesi viso to „paragausime“, mūsų ryšys su Dievu taps glaudesnis ir pažinsime jį tiek, kiek jis pats panorės mums save atskleisti.

Kad maksimaliai pasinaudotume šia programa, labai svarbu turėti dvasios palydėtoją – kunigą arba patyrusį „Dievo žmogų“, kuris stebėtų, ar atliekantis pratybas daro pažangą, ir suteiktų pagalbą, kai to reikės.

KADA?

Šis metodas reikalauja nuolatinio įsipareigojimo – teks skirti mažiausiai pusvalandį kiekvieną dieną. Tai ne visada bus lengva ir didele dalimi priklausys nuo jūsų atsidavimo bei to, ar labai „alkstate ir trokštate“ Dievo.

Atliekant Dvasines pratybas nereikia atsisakyti įprastų maldingų praktikų: dvasinio skaitymo, dalyvavimo šv. Mišiose ir kt. Galima pasinaudoti ir kiekvienu laisvesniu dienos momentu – kai laukiate autobuso, keliaujate ir pan., – kuomet širdyje galite atgaivinti meldžiantis aplankiusį įkvėpimą. Labai naudinga gerai įsidėmėti pagrindinę kiekvienos temos idėją, kad ją prisimintumėte visą dieną.

PRAKTIŠKI PATARIMAI, KAIP MELSTIS

1. Kiekvienas dienos užsiėmimas, kai jaučiamės esą Dievo artumoje, bus dvasinė pratyba. Jei taip nusiteikę atliekame savo kasdienes darbus, galime sakyti, kad meldžiamės visą dieną. Tačiau tie laiko momentai, kuriuos skirsime vien tik maldai, bus mūsų artimo bendravimo valandėlės su pačiu brangiausiu mūsų Bičiuliu. Kai pajuntame tokios draugystės džiaugsmą, nenorime prarasti šių brangių kasdienių susitikimų.

2. Meldžiantis reikėtų pasirinkti kuo ramesnę vietą ir tokį metą, kai esame mažiausiai blaškomi. Kiekvieną dieną reikia skirti mažiausiai pusvalandį maldai, paremtai tuo, kas siūloma šioje knygoje. Be to, reikės laiko parengti ir peržvelgti maldą. Visa tai būtina, jei norime atrasti mums tinkamiausią maldos būdą. Žinoma, jei įmanoma, geriau melstis tuo pačiu laiku ir toje pačioje vietoje.

3. Kūno padėtis yra svarbi, nes meldžiantis kūnas neatskiriamas nuo sielos. Reikia pasirinkti tokią kūno padėtį, kuri labiausiai padeda. Nereikėtų jos dažnai kaitalioti. Geriausia tokia padėtis, kuri mūsų nevargina ir kuria išreiškiame pagarbą Dievui.

4. Dvasinės pratybos suskirstytos etapais, savaitėmis ir dienomis. Kiekvieną savaitę pateikiama maldos medžiaga septynioms dienoms. Galima pradėti nuo bet kurios dienos, tą pačią medžiagą imant ir kitą ar dar kelias dienas, jei tam jaučiame įkvėpimą. Meldžiantis du kartus tą pačią dieną galima imti dviejų dienų medžiagą. Visuomet naudinga apie tai pasikalbėti su dvasios vadovu.

5. Dienai skirta maldos medžiaga yra ne kas kita, kaip „kelio ženklai“, nurodantys kryptį, kuria turime eiti. Jie padeda melstis. Tačiau svarbiausia – pastebėti Šventosios Dvasios impulsus savo širdyje. Nebūtina išpildyti visas tai dienai skirtas užduotis. Geriau sustoti

ir mėgautis tuo, kas paliečia širdį, leisti vadovauti Šventajai Dvasiai. Malda neturi būti tarsi sunki pareiga, kurią nori nenori reikia atlikti. Tai yra Gyvojo Dievo, lydinčio mūsų žingsnius, artumo pajutimas.

6. Nors Dievą pažįstame ir suvokiame kiekvienas savaip, galutinis mūsų visų tikslas yra tas pats. Tačiau į jį kiekvienas gali eiti savuoju keliu. Pamažu randame ir savąjį maldos būdą. Šventoji Dvasia visuomet padeda melstis, todėl reikia ja pasitikėti.

KASDIENĖS MALDOS SCHEMA

Pasirengimas maldai. Šioje knygoje pateikta medžiaga kiekvienos dienos maldai. Naudinga ją peržvelgti prieš einant miegoti (jei meldžiamės ryte) arba iš ryto, prieš pradėdant dienos darbus (jei maldai skiriame laiko vakare). Tai padės lengviau pradėti maldą.

Maldos laikas. Kasdienei maldai skirk nuo pusvalandžio iki valandos. Kad nuramintume protą, kūną, sužadintume širdį ir pradėtume bendrauti su Dievu, reikia laiko.

Maldos laiką siūlome paskirstyti.

1. Iš pradžių kurį laiką stengiamės pasirengti maldai (pvz., giliau įkvėpdami ar atkreipdami dėmesį į savo pojūčius). Sąmoningai suvokiame, kad Dievas yra su mumis ir mumyse. Taip greičiau pereiname nuo įvairių kitų minčių prie maldos, o tai ne visuomet lengva.

Įsivaizduojame, kad Dievas su meile žvelgia į mus. Mes savo ruožtu atsiliepiame, keliais nuoširdžiais žodžiais išsakydami Dievui, kad džiaugiamės būdami jo artumoje, taip pat prašome jo malonės, kad galėtume būti jam atidūs melsdamiesi.

2. Po to skaitome tos dienos maldai parinktą medžiagą. Pravartu nuolat turėti Šventąjį Raštą, kad galėtume perskaityti nurodytas ištraukas. Plačiau apie

įvairius maldos metodus, kuriais siūloma naudotis, bus paaiškinta per pačias Dvasines pratybas.

3. Maldą baigiame sukalbėdami „Tėve mūsų“. Ši Jėzaus išmokyta malda yra mūsų tikėjimo branduolys – ji išsako priežastį, dėl kurios buvome sukurti, ir tikslą, kurio visi siekiame: Dievą šlovinti, garbinti ir jam tarnauti. Šlovinimas: teesie šventas Tavo vardas; garbinimas: teateinie Tavo karalystė; tarnavimas: teesie Tavo valia. Pripažindami, kad Dievas yra mūsų visų Tėvas, drauge prašome ir pagalbos, kad darniai sugyventume tarpusavyje.

Maldos peržvalga. Pasimeldus naudinga prisiminti, kaip praėjo šis laikas, kas padėjo ir kas trukdė melstis, ką melsdamiesi pajutome. Tai padės būti atidesniems Dievo Dvasios veikimui bei atrasti mums labiausiai tinkantį maldos būdą.

Šios schemos reikia laikytis per visas Dvasines pratybas.

Labai naudinga kasdien, baigus maldą, bent trumpai užsirašyti, kas buvo svarbiausia meldžiantis. Verta pasižymėti ne tik kilusias mintis, bet ir tai, kokius jausmus jos sužadino, užfiksuoti, kaip reagavome į pateiktą Dvasinių pratybų medžiagą ar perskaitytą Šventojo Rašto ištrauką, t. y., kokie troškimai ar priešišcumai kilo, ką ir kaip jie skatina daryti, keisti mūsų gyvenime. Tokie užrašai taps tam tikru mūsų dvasiniu dienoraščiu ir padės geriau suprasti, kas vyksta mums, leis pastebėti atsirandančius vidinio gyvenimo pokyčius bei tendencijas.

KAIP NAUDOTIS ŠIA KNYGA?

Šv. Ignacas Lojola nenurodė, kiek turėtų trukti Dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime. Knygoje rasite tekstus ir kasdienės maldos gaires net 33 savai-

tėms! Geriausia, kai pratybos sutampa su liturginiu laiku. Dėl to jas labiausiai tinka pradėti likus 10 savaitėms iki Kalėdų. Tada Jėzaus gimimo istoriją, pateiktą 11-ąją savaitę, apmąstysime kaip tik per Kalėdas. Kadangi Velykų laikas kasmet keičiasi, šeštąjį etapą gali tekti sutrumpinti ar prailginti, kad 28-oji savaitė sutaptų su Didžiąja savaitę, o po Velykų galėtume mels-tis džiaugdamiesi Jėzaus prisikėlimu, kaip ir siūlo-ma 29-ąją savaitę.

PRATYBOS GALI VYKTI ĮVAIRIAI

1. Nedidelė tikinčiųjų grupė gali atlikti Dvasinės pratybas, vadovaujant patyrusiam pratybų vadovui. Grupė periodiškai susitinka tarpusavyje pasidalyti maldos ir gyvenimo patirtimi. Per susitikimus kartu pasimeldžiama, pasisakoma, kaip sekėsi atlikti pratybas, kuri meditacija buvo naudingiausia ir kodėl. Iš vadovo grupė gauna patarimų ir pagalbos, be to, kiekvienas dalyvis gali susitikti su juo pasikalbėti asmeniškai.

2. Tikintysis pasirenka Dvasinės pratybas išmanantį vadovą ir, jam padedant, pratybas atlieka pats.

3. Trečiasis būdas – atlikti Dvasinės pratybas, vien tik remiantis šia knyga. Nors šis sprendimas nėra geriausias, tačiau taip pat gali būti naudingas, jei pratybas atliekantis žmogus pasitikės Dievu – siųsdamas Šventosios Dvasios įkvėpimus, visuomet pagrindinis Dvasinių pratybų vadovas yra Viešpats. Tuomet reikia labai atidžiai skaityti visą pateiktą medžiagą apie maldą ir pratybas. Patartina perskaityti ne tik konkrečios savaitės medžiagą, bet nuolat grįžti ir vėl prisiminti praėjusių savaitėms patarimus. Taip pat gali padėti šv. Ignaco Lojolos gyvenimo pažinimas, jo autobiografija („Piligrimo pasakojimas“), kita literatūra apie Dvasinės pratybas.

PIRMASIS ETAPAS

DIEVAS – MŪSŲ BŪTIES PAGRINDAS

Viena pamokanti kinų istorija pasakoja apie valstietį, kurį kaimynai laikė turtingu, nes jis turėjo arklių, su kuriuo ardavo žemę ir gabendavo krovinius. Kartą arklys pabėgo iš šeimininko kiemo. Kaimynai užjautė valstietį dėl ištikusios nelaimės, tačiau jis atsakė labai paprastai: „Nelaimė? Kas žino?!“

Po poros dienų arklys grįžo namo, atsivesdamas dar porą laukinių arklių. Kaimynai atskubėjo pasveikinti su tokia sėkme. „Sėkmė? – tarė šis. – Kas žino?“ Kitą dieną valstiečio sūnus bandė pažaboti vieną iš laukinių arklių, tačiau šis jį pargriovė ir sulaužė koją. Dabar kaimynai atėjo paguosti valstiečio. Tačiau jis vėl labai ramiai pastebėjo: „Kas žino?“

Po savaitės kaime pasirodė rekrūtus renkantys kareiviai. Valstiečio sūnų su lūžusia koja, be abejo, paliko namuose. Apie tai sužinoję kaimynai kalbėjo, kad valstiečiui labai sekasi. Tačiau ir tada žmogus atsakė: „Kas žino?“

* * *

Kiekvieno įvykio reikšmė priklauso nuo jo konteksto. Pasikeitus kontekstui, keičiasi ir reikšmė. Turėti dviem arkliais daugiau yra gerai, kol neįvyksta nelaimingas atsitikimas. Sulaužyta koja, rodos, yra blogybė, nes jaunuolis negali padėti savo tėvui. Tačiau rekrūtų gaudymo ir karo veiksmų kontekste tai netikėtai tampa geru dalyku.

Rekolekcijos kasdieniame gyvenime moko pamatyti savo gyvenimo „kontekstą“. Esminiu požiūrio tašku į viską čia tampa Dievas. Tada visi dalykai įgauna naują reikšmę, o tai savo ruožtu daro įtaką mūsų nuostatoms, elgesiui, veiksmams ir padeda vis labiau ir labiau atsigręžti į Dievą.

Į klausimą, kas mus sukūrė, katekizmas trumpai atsako: „Dievas.“ Atsakymas teisingas, tačiau neišsamus. Dievas mus ne tik sukūrė, bet ir toliau kuria, palaiko, kad ir mes galėtume kūrybingai dirbti. Svarbu suvokti, kad tave sukūręs ir tėvams patikėjęs Dievas visada yra su tavimi. Nuo jo priklausai kiekvieną savo gyvenimo akimirką. Diena po dienos iš Dievo srūva naujas gyvenimas, ugdydamas tave, atskleidamas tavo talentus ir dovanas.

* * *

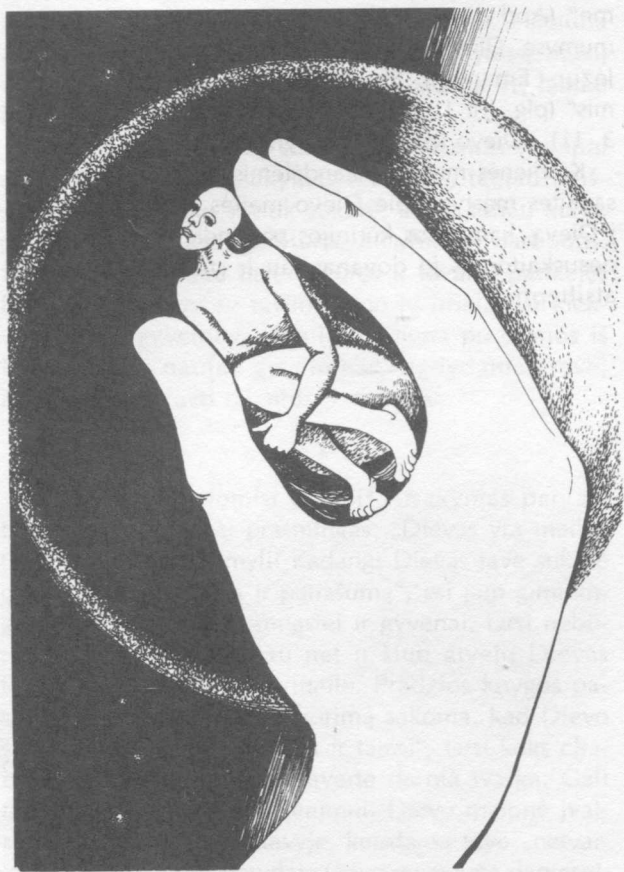
Kodėl Dievas domisi tavimi? Atsakymas paprastas, bet drauge labai prasmingas: „Dievas yra meilė“ (1 Jn 4, 8). Jis tave myli! Kadangi Dievas tave sukūrė pagal „savo paveikslą ir panašumą“, esi jam giminingas. Gal apie tai nesusimąstei ir gyvenai, tarsi nebūtum jo atvaizdas, tačiau net ir šiuo atveju Dievas toliau tave palaiko savo meile. Pradžios knygos pasakojime apie pasaulio sukūrimą sakoma, kad Dievo sukurta žemė buvo „padrika ir tamsi“, tarsi koks chaosas, bet Dievas chaosą paverė darnia tvarka. Gali tą patį pritaikyti savo gyvenimui. Dievo malonė įvairiausiais būdais veikia tavyje, keisdama tavo „netvarką“ į savo „tvarką“, darydama tavo gyvenimą darnesnį.

Šis procesas tęsiasi nuolat. Dievas ir toliau tave traukia iš egoizmo, blogų įpročių tamsos į meilės ir laisvės šviesą. Kai tik atvirai ir didžiadvasiškai su juo bendradarbiauji, Dievas per tave, su tavimi ir tavyje plečia savo karalystę žemėje.

Turi patikėti, kad tavo paties/pačios gyvenimas – Dievo dovana, ir Dievas jį, kaip ir visą kūriniją, be

perstojo palaiko. Visata ir visa sukurta tikrovė liudija Dievo artumą: „Jame mes gyvename, judame ir esame“ (Apd 17, 28). Mes esame Dieve ir Dievas yra mumyse. Dievas yra arti mūsų taip pat per savo Sūnų Jėzų – Emanuelį. Šis vardas reiškia „Dievas su mumis“ (plg. Mt 1, 23). Kristus yra „visa ir visuose“ (Kol 3, 11). „Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (Lk 17, 21).

Kasdienės maldos valandėlėmis ateinančias penkias savaites mąstysi apie Dievo meilės slėpinį, įsižiūrėsi į Dievą, kaip visos kūrinijos pagrindą, medituosi apie nesuskaitomas jo dovanas tau ir stengsiesi tinkamai atsiliepti.

1. GALINGAS DIEVO VEIKIMAS

*Prašyk malonės, kad Viešpats tau
taptų vis artimesnis.*

1. DIEVAS MANE KVIEČIA

Tėvas beldžia į mano duris, ieškodamas buto savo Sūnui.

- Išnuomoju labai pigiai, – pasiūlau jam.
- Noriu ne nuomot, o pirkti, – sako Dievas.
- Dar nežinau, ar parduosiu, bet gali įeiti ir pažiūrėti.
- Gerai, užeisiu, – atsiliepia Dievas.
- Galėčiau tau skirti vieną arba du kambarius.
- Man patinka, – taria Dievas. – Imsiu du. Gal ateity nuspręstum duoti daugiau. Galiu palaukti.
- Norėčiau skirti daugiau, bet vargu ar pavyks. Man ir pačiam reikia erdvės.
- Gaila, – sako Dievas, – bet palauksiu. Man patinka tai, ką mačiau.
- Na, gerai, gal galėsiu užleisti dar vieną kambarį. Iš tiesų man tiek daug nereikia.
- Ačiū, – dėkoja Dievas. – Mielai jį paimsiu. Man čia patinka.
- Norėčiau atiduoti tau visą namą, bet vis dar abejoju.
- Pagalvok, – neskubina Dievas. – Tavęs neišvarysiu laukan. Tu ir toliau turėsi savo namus, nors juose gyvens mano Sūnus. Pamatysi, atsiras daugiau erdvės negu bet kada.
- Nesuprantu, ką sakai.
- Žinau, – atsiliepia Dievas, – bet negaliu paaiškinti. Pats tai patirsi, bet tik tada, kai jam užleisi visus namus.
- Truputį rizikinga.
- Be abejo, – patvirtina Dievas, – bet tu gali pabandyti.

– Pagalvosiu. Mes dar susitiksimė.

– Galiu palaukti, – vėl sako Dievas. – Man tikrai čia patinka.

Margaret Halaska, OSF

Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarienįsiausiu su juo (Apr 3, 20).

Nurimk ir užmerk akis. kažkas beldžia į tavo duris. Atverk jas – ateina Viešpats. Kokia tavo pirmoji reakcija? Pakviesk jį užėti, atsisėsti. Apie ką norėtum su juo kalbėtis: savo troškimus, siekius, nerimą? Apie maldos kelionę, kurią pradedi? Neišsigąsk, jei pritrūksi žodžių. Jis supranta ir tylėdamas meiliai žiūri į tave. Klausyk, ką jis sako.

Melskis skaitydamas/a 2 Kor 5, 1–10.

2. JĖZUS YRA KARTU

Viešpatie Jėzau Kristau,
norėčiau pakviesti Tave į švarius ir išvalytus namus,
kad juose apsigyventum, bet negaliu.

Puikiai suprasdamas tai, ką sakau, teįstengiu ištarti:
„Viešpatie, nesu vertas, kad užėitum po mano stogu.“
Bet Tu vis tiek atėjai!

Apsigyvenai tarp anksčiau namuose šeimininkavusių stabų.

Grindys prišiukšlintos, o kambarys nevėdintas...

Man gėda, kad Tu esi pas mane.

Bet juk nakvodavai olose,
naktis praleisdavai po žvaigždėtu dangumi.

Nors ir negaliu geriau Tavęs priimti,
vis dėlto džiaugiuosi, kad esi čia.

Turiu tvirtai tikėti, Viešpatie,
ir net nesuabejoti,
kad pas nusidėjėlius Tu jautiesi kaip namie.

Didžiausia mano nuodėmė, Viešpatie Jėzau,
ta, kad nenoriu savęs laikyti nusidėjėliu!

Man nelengva su tuo sutikti.

Tačiau viltis kaip šviesus spindulys
prasiveržia į priplėkusį ir sujauktą pasaulį.

Šią viltį man dovanoja Tavo Dvasia.

Viešpatie, ši viltis man dovanoja ramybę.

William Breault, SJ

*Draugas yra tas, kuris žino, kas esi: žino, kokį
kelią esi nuėjęs/usi, žino, kur buvai apsistojęs/usi,
ir vis tiek kviečia tave tapti geresnį.*

Jėzus šiandien ateina pas tave. Leisk jam atsisėsti
šalia tavęs. Jis žvalgosi po tavo kambarį, taip pat ir
po tavo širdies kambarėlį. Ką jis ten mato? Ką jam
norėtum pasakyti?

Skaityk ir medituok Lk 5, 27–32.

Jėzus lanko nusidėjėlius, laisvai su jais bendrauja.
Kodėl jis jiems toks palankus? Kokias mintis sukelia
šis epizodas?

Pajusk, kad Jėzus yra tavo draugas. Jis visa širdimi
tave myli nepaisydamas visų tavo trūkumų. Pasakyk,
ką tau reiškia jo draugystė.

3. DIEVAS MANO GYVENIME

Kartą sapnavau, kad su Viešpačiuėjau smėlėta pa-
krante,

o danguje išryškėjo mano gyvenimo kelias.

Pasirodžius kiekvienam gyvenimo epizodui,
smėlyje matydavau dviejų žmonių pėdas.

Supratau, kad vienos buvo mano, o kitos – Viešpaties.

Peržvelgęs visą savo gyvenimą,

daug kartų mačiau tik vienas pėdas.

Pastebėjau, kad taip atsitikdavo

liūdniausiais ir blogiausiais mano gyvenimo momentais.

Nustebęs klausiau Viešpaties:

„Viešpatie, Tu pažadėjai, kad būsi su tais, kurie seka paskui Tave.

Tačiau sunkiausiomis mano gyvenimo minutėmis matau tik vienas pėdas.

Kodėl palikai mane tada, kai labiausiai Tavęs reikėjo?“

Viešpats atsiliepė: „Mielas mano vaike, tave myliu ir tikrai niekuomet neapleisiu, juo labiau, jei kenti ar patiri išbandymus. Vienas pėdas matei todėl, kad tada aš tave nešiau ant rankų.“

Viešpats tave saugo; tavo dešinėje Viešpats yra tavo užuovėja. Viešpats saugos tave nuo viso, kas piktą, – jis saugos tavo gyvastį (Ps 121, 5. 7).

Paimk pailgą popieriaus lapą ir jame nubrėšk tris horizontalias linijas: vieną viršuje, kitą viduryje, trečią apačioje. Suskirstyk savo gyvenimą dešimtmečiais ir pažymėk šiuos dešimtmečius ant vidurinės linijos. Pamąstyk apie kiekvieną gyvenimo atkarpelę. Tais metais, kai jauteisi arti Viešpaties, brėšk rodyklę į viršų nuo vidurinės linijos. Kuo Viešpats tau buvo artimesnis, tuo rodyklė labiau tepriartėja prie viršutinės linijos ar net ją liečia. Tuo metu, kai Dievas tau buvo nutolęs, rodyklę kreipk žemyn.

Melskis pasinaudodamas/a 139 psalme: „Viešpatie, ištyrei mane ir pažįsti...“

4. SUSITIKIMAS SU DIEVU

Kartą šv. Benediktas jodamas keliu pasivijo kaimietį, kuris suplukęs keliavo pėsčiomis. Vienuolis nulipo nuo arklio su juo pasikalbėti.

– Esi laimingas, turėdamas arklį, – su pavydu tarė kaimietis. – Jei ir aš visą gyvenimą būčiau skyręs maldai, taip pat dabar turėčiau arklį.

– Ar manai, kad galėtum būti maldos žmogus?

– Ko dar čia klausti, – juk tai visai paprasta!

– Lažinkimės. Jei nesustodamas sukalbėsi „Tėve mūsų“, atiduosiu tau savo arklį.

– Tai nesunku, – apsidžiaugė kaimietis.

Atsistojo, užsimerkė ir sudėjęs rankas pradėjo:

– Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas tavo vardas, teateinie...

Staiga stabtelėjo, atsimerkė ir paklausė:

– O arklį atiduosi su balnu ir pavadžiu?

Ir tik tada suprato, kad pralaimėjo lažybas.

Matau, kokia nerangi mano širdis eiti link Dievo. Ir net tada, kai nueina, atrodo, kad nenori pas jį pasilikti. Todėl daug kartų jaučiu poreikį pradėti maldą prašydamas Dievo, kad paimtų mano širdį ir pasidėtų šalia savęs. O kai jau ši bus su juo, kad ją ten išlaikytų (John Bunyan).

Kokia tavo malda? Sunku ar lengva melstis? Kas tave išmokė melstis? Kaip tada melsdavaisi, kokias maldas kalbėdavai? Kaip keitėsi tavo malda, keliaujant su Dievu? Ar manai, kad dabar reikėtų ką nors keisti?

Melskis remdamasis/i Ps 139, 1–12. Stenkis pajusti, kad Dievas yra arti tavęs.

5. KĄ MANAU APIE DIEVĄ?

Vienas profesorius prasitarė savo žmonai, kad nors daug yra pasiekęs ir tapęs garsus, tačiau vis geriau supranta, kokios ribotos yra jo žinios. Pavyzdžiui, jis net negalėtų pasakyti, kaip veikia elektros lemputė.

Žmona nustebusi sušuko:

– Negali būti, mielas! Juk tai taip paprasta: paspaudi jungtuką – ir viskas.

Dievui žmonės davė daugybę vardų: Nejudantis Judintojas, Amžinoji Jėga, Aukščiausiasis Protas... Šis sąrašas – be galo. Bet Jėzus mums sako: jei tikrai norite žinoti, kas yra Dievas, kiek tik savo žmogiška prigimtimi esate pajėgūs jį pažinti, sekite mano pavyzdžiu ir kreipkitės į jį, paprasčiausiai sakydami: „Tėve“ (James F. Colalanni).

Kokiais momentais dažniausiai kreipiesi į Dievą? Malda priklauso ir nuo to, kaip įsivaizduojame Dievą. Kas jis tau: Tėvas, Viešpats, Bičiulis? Kaip įsivaizdavai Dievą vaikystėje, jaunystėje? Kodėl būtent šitaip? Kas čia turėjo įtakos? Kaip dabar jį įsivaizduoji? Ar tai padeda tau bendrauti su juo?

Melskis 115 psalmės žodžiais.

6. MALDA IR GYVENIMAS

Prieš užmigdamas atsiklaupiau ir meldžiausi:

„Viešpatie, laimink visus,
palengvink skausmą kiekvieno, kurio širdis suspausta,
ir išgydyk visus ligonius.“

Kitą rytą atsikėliau ir gyvenau be rūpesčių.

Per visą dieną nesistengiau nušluostyti nė vienos ašaros,

nepasidalijau našta nė su vienu kartu keliaujančiu broliu,

nenuėjau aplankyti sergančio kaimyno.

Vis dėlto vakare vėl meldžiausi:

„Viešpatie, palaimink visus.“

Tačiau staiga išgirdau balsą:

„Veidmaini, liaukis ir prieš melsdamasis pagalvok, ar šiandien kam nors stengeisi padėti?

Didžiausias Dievo palaiminimas ateina per tuos, kurie jam čia tarnauja.“

Tuomet užsidengęs rankomis veidą pravirkau:

„Atleisk man, Dieve, kad Tau melavau.

Duok man dar vieną dieną,

kurią aš stengsiuosi gyventi taip, kaip meldžiausi.“

Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka ir jo meilė mumyse tobula tampa (1 Jn 4, 12).

Skaityk ir medituok 1 Jn 4, 7–21 arba Jok 2, 14–24.

Ar jauti, kad tikrai meldiesi? Ar stengiesi, kad tavo malda virstų gyvenimu? Ar malda keičia tavo gyvenimą? Kaip tavo gyvenimas ir jo įvykiai veikia maldą?

7. RAMYBĖ IR TYLA

Didįjį mokytoją Zeneriną kartą paklausė:

– Ko tu mokai savo mokinius?

Šis atsakė:

– Nieko. Nieko ypatingo.

– Tačiau jie daro daug nuostabių dalykų. Be jokios abejonės, ir tu prie to prisidėjai.

Mokytojas paaiškino:

– Pavasaris ateina ramiai ir tyliai, žolė pati išdygsta, nors mes nieko nedarome.

Stovėti priešais Tave, Viešpatie, ir viskas. Užmerkti kūno akis, užmerkti sielos akis ir ramiai būti tyloje, kad atsiverčiau Tau, kuris esi čia atsivėręs man. Stovėti priešais Tave, Amžinasis Buvime.

Viešpatie, trokštu nieko nejauti, nieko nematyti, nieko negirdėti, neturėti jokių minčių, nieko neįsivaizduoti. Trokštu vieno – nekliudomai susitikti su Tavimi tikėjimo tyloje ir būti priešais Tave, Viešpatie (Michel Quoist).

Peržvelk prabėgusią savaitę. Ar malda tapo intensyvesnė? Ar meldžiantis labiau nurimdavo tavo mintys ir kūnas? Ką turėtum daryti ne tik melddamasis/i, bet ir visą dieną, kad būtum labiau susikaupęs/usi?

Gal maldoje nesąmoningai ieškai nusiramavimo, paguodos, kokios nors malonės, o ne paties visų malonių Davėjo? Ar melddamasis/i tikrai esi atsigręžęs/usi į Dievą? Išstirk savo širdį, jos troškimus ir motyvus. Ko iš tikrųjų ieškai melddamasis/i?

Melskis skaitydamas/a Ps 63, 1–9.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

Melstis – tai ne mechaniškai kartoti išmoktas formules ar samprotauti apie Dievą. Melstis – tai užmegzti artimą, draugišką ryšį su Dievu. Joks meilės ryšys negali išlikti, juo labiau stiprėti, jei su mylimu asmeniu nebūname kartu. Todėl svarbu kiekvieną dieną skirti nors truputį laiko maldai. Kiek minučių? Tai priklauso nuo aplinkybių ir paties žmogaus apsisprendimo. Būtų gerai, jei surastume pusę valandos. Svarbu pačiam/pačiai apsispręsti, kiek ir kada melstis, taip pat lanksčiai mokėti prisitaikyti prie kintančių aplinkybių. Jeigu nusiminsime, kad ištikimai nesilaikėme to, kam pasiryžome, galime netekti drąsos eiti toliau, ypač pradžioje. Viešpačiui svarbios ne minutės, o mūsų troškimas ir pastangos susitikti su juo maldai skirtu laiku. Draugystei būtinas pastovumas, todėl ne tiek svarbu, kiek trunka malda, svarbiausia, kad ji būtų reguliari.

Kokiu dienos metu melstis? Bet kokiu, kuris mums geriausiai tinka, atsižvelgiant į mūsų užimtumą ir gyvenimo būdą. Tuo metu mums niekas neturėtų trukdyti. Labai naudinga numatyti pastovų maldos laiką ir stengtis kiekvieną dieną melstis tuo pačiu metu.

ŠVENTOJO RAŠTO SKAITYMAS IR MALDA

1. Pamaldžiai nusiteikiu.

Nutyrinu save:

- tylos minute;
- lėtai kvėpuodamas/a;
- galvodamas/a, kad susitiksiu Viešpatį;
- prašydamas/a atleidimo už padarytus įžeidimus ir iš širdies atleisdamas/a už patirtus.

Suvokiu esąs/esanti Dievo akivaizdoje:

- persižegnoju;
- įsivaizduoju į mane nukreiptą tėvišką Dievo žvilgsnį;
- padarau pagarbų gestą;
- atsiklaupęs/usi, ar kaip man patogiau, pradedu melstis, Jėzaus vardu prašydamas/a Tėvą Šventosios Dvasios, kad mano troškimai ir mano valia, mano protas ir mano atmintis vien jį garbintų ir jam tarnautų.

2. Susikaupiu įsivaizduodamas/a vietą, kurioje vyksta veiksmas, apie kurį kalbama.

3. Prašau Viešpaties to, ko trokštu. Dovana, kurią ši Evangelijos ištrauka man gali suteikti, bus susijusi su tuo, ką Jėzus šiame epizode daro arba sako.

4. Medituoju/kontempliuoju sceną:

- lėtai, žodis po žodžio skaitau tekstą;
- žinau, kad per kiekvieną teksto žodį man kalba Viešpats.

Naudojusi:

- atmintimi – kad prisiminčiau;
- intelektu – kad suvokčiau ir taikyčiau savo gyvenime;
- valia – kad trokščiau, prašyčiau, dėkočiau, mylėčiau, garbinčiau.

PASTABA! Neskubėsiu! Man nereikia padaryti visko – svarbiau yra jausti ir skonėtis. Sustoju, jei randu ką nors vaisinga, pvz., įkvėpimą, ramybę, paguodą. Parodysiu daugiau pagarbos, jei liausiuosi mąstyti ir pradėsiu kalbėtis su Viešpačiu.

5. Užbaigiu:

- pokalbiu su Viešpačiu (kaip draugas su draugu) apie tai, ką meditavau;
- „Tėve mūsų“ malda.

PASTABA! Po maldos trumpai apsvarstau, kaip pavyko, klausdamas/a savęs:

- ar laikiausi metodo?
- jei nesisekė, kodėl?
- kokių vaisių, kokių dvasios paskatų gavau?

2. MANO DIEVAS IR AŠ

*Prašyk malonės pajusti, kad viską,
kas tave supa, sukūrė ir tau
dovanoja Dievas.*

1. DIEVO DOVANOS

Sunilas atostogavo gamtoje. Išsinuomojo namelį netoli paukščių rezervato. Daugybė įvairiausių paukščių visą dieną giedodavo už lango. Jis buvo taip sužavėtas, kad kiekvieną kartą, kai išeidavo į lauką, garsiai dėkodavo paukščiams už jų nuostabias melodijas. Vieną kartą namo šeimininkas jį ir paklausė:

– Ar tik nemanai, kad paukščiai gieda tau?

– Žinoma, – atsiliepė Sunilas.

– Tu labai klysti. Paukščiai gieda man.

Jie pradėjo taip karštai ginčytis, kad savo santykius nusprendė išsiaiškinti teisme. Teisėjas atidžiai abiejų iš klausė ir, didelei jų nuostabai, paskyrė baudą ir vienam, ir kitam.

– Kodėl? – paklausė Sunilas.

– O gi todėl, – iškilingai pareiškė teisėjas, – kad šie paukščiai visuomet giedodavo tik man.

Giedosiu Viešpačiui, kolei gyvensiu, – per visą gyvenimą šlovinsiu giesme savo Dievą. Tapatinka jam mano malda (Ps 104, 33–34).

Kiekvienas žmogus turi teisę manyti, kad pasaulis yra sukurtas dėl jo (Talmudo išmintis). Ką apie tai galvoji? Ar manai, kad Dievas būtų sukūręs pasaulį, jei tu būtum vienintelis žmogus jame? Jei taip, kokią įtaką ši mintis daro tavo gyvenimui?

Ne kartą matei gamtos grožį: saulėtekio ar saulėlydžio žaras, nuostabų gėlės žiedą, žvaigždžių nusėtą dangų...

Neskubēdamas/a prisimink tokius momentus vienu po kito. Gērēkis jais, tarsi vēl visa tai patirtum (t. y. ne vien galvok apie juos, bet giliai įsijausk, lyg vēl ten būtum atsidūręs/usi, stenkis pajusti tą aplinką, ją pamatyti, išgirsti garsus, užuosti kvapus...). Pratešk maldą 19 psalmės žodžiais.

2. PRIIMU DIEVO KŪRINIUS

Keliautojas R. L. Stevensonas rašo, kad, pernaktvojęs iš šakų suremtoje pašiūrėje ir atgavęs jėgas, kartais prieš iškeldamas ant tako palikdavo keletą monetų: jautėsi kažkam skolingas už parodytą svetingumą. Žinojo, kad tos monetos niekada nepadengs jo skolos, bet tokiu būdu išreiškė savo dėkingumą.

Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes tu visa sutvėrei – tavo valia visa yra ir buvo sutvėrta (Apr 4, 11).

Įsivaizduok, kad stovi ant ežero kranto.

Aplink ramu ir gaivu. Pajusk šalia tavęs esantį Viešpatį. Jis apgaubia tave, jis yra tavyje. Giliai kvėpuok ir stenkis pajusti, kaip Dievo meilė tave užlieja, iš širdies tarsi pasklinda tavo gyslomis, ir tave pripildo nauja gyvybė.

Kaip galėtum Dievui atlyginti „skolą“ už visas jo sukurtas dovanas? Ar kartu su juo toliau kuri pasaulį, ar jį griauti?

Maldai pasirink 104 psalmę.

3. ESU YPATINGAS DIEVO KŪRINYS

Minint poeto Carlo Sandburgo 75-ąjį gimtadienį, vyko didžiulė šventė. Jubiliatą sveikino ir nuopelnus gyre daug įžymybių. Vienas garsus fotografas pasakė: „Tą dieną, kai Dievas sukūrė Carlą, jis jau nebekūrė nieko kito, tik visą dieną patenkintas ilsėjosi.“

Begalybės kibirkštie, Dievybės daige, pelenais apnešta Prometėjo ugnie; mirtingumo auka, likimo žaisle, amžinybės vaike, vienadienis vikšre; mintie, pajėgi žvaigždes ranka pasiekti; paslaptینگasis kūrinys, o nuostabioji žmogiška būtybe!

Skaityk Ps 139, 13–18. „Juk tu mano širdį sukūrei, užmezgei mane motinos įsčiose... Taip nuostabiai mane sutvėrei. Tavo visi darbai – įstabūs.“

Po to papildyk šį sakinį:

„Tą dieną, kai aš gimiau, Dievas jautėsi toks....., kad.....“

Prisimink savo kūdikystę. Galbūt melstis išmokai tada? Kas tave mokė? Ką tuomet jautei Dievui? O dabar? Kodėl?

Išsakyk Viešpačiui savo mintis ir jausmus.

4. DIEVAS NEPALIAUJA KURTI

„Pagalvok, pavyzdžiui, apie žmonių veidus. Kiekvienas, nors minutei susimąstęs, nesunkiai supras, kaip nuostabu, kad žmonių veidai yra tokie panašūs ir kartu tokie skirtingi. Tarp nesuskaičiuojamos daugybės žmonių veidų pasaulyje kiekvienas veidas yra toks pat kaip kiti, ir mes be vargo atskiriame žmones nuo kitų gyvų būtybių. Tačiau tuo pat metu vieno žmogaus veidas skiriasi nuo kito žmogaus veido, ir mes nesunkiai atskiriame vieną žmogų nuo kito.“

Sakome, kad visi veidai yra panašūs, ir vis dėlto matome, kad jie skiriasi. Atrodo, kad visi veidai turėtų

būti vienodi, nes visi asmenys priklauso tai pačiai žmonių giminei. Mūsų nuostabai, jie tokie įvairūs, kad turime pripažinti, jog visi veidai yra skirtingi“ (šv. Augustinas).

Jei esi Dievo kūrinys, leisk darbuotis menininkui, kuris viską daro reikiamu laiku. Atiduok jam savo širdį, švelnią ir tinkamą formuoti. Išlaikyk menininko jai suteiktą formą. Tegu tavo molis būna drėgnas, tenesukietėja ir tegul nepraranda menininko pirštų antspaudų (šv. Irenėjus).

Skaityk ir medituok Jer 18, 1–6. Gali įsivaizduoti save kaip molį. Koks jis būtų: sausas, drėgnas, tinkamas lipdyti? Kokios spalvos?

Pajusk jam formą teikiančias Dievo rankas. Dievas dabar tave formuoja, lipdo, nugramdo tai, kas nereikalinga, netobula. Kokį indą iš tavęs žiedžia? Kokį atvaizdą tavyje įspaudžia?

Ar brangini paprastus savo kasdienio gyvenimo įvykius, kurie tau gali priminti Dievo artumą?

5. DIEVO KŪRINIAI MANE MOKO

Kartą vienas Rytų išminčius sušaukė savo mokinius, norėdamas jiems papasakoti kažką svarbaus. Vos jam pravėrus burną, už lango ėmė giedoti paukštelis. Išminčius nutilo ir ramiai klausėsi paukščio giesmės. Kai paukštis nuskrido, tarė: „Daugiau nieko neturiu pasakyti.“ Ir pakilęs išėjo.

Visos šalys džiaugsmingai giedokite Viešpačiui. [...] Teūžia jūra ir visa, kas joje, pasaulis ir visi, kas jame gyvena. Teploja rankomis upės; iš džiaugsmo drauge tegieda kalnai. [...] Jis ateina valdyti žemės (Ps 98, 4–9).

Medituok apie lauko leliją iš Mt 6, 25–34:

- Lelija nepasirenka vietos augti. Ji dygsta ir auga ten, kur krinta sėkla: kietoje, molingoje žemėje ar purioje dirvoje. Aš taip pat esu savam „lauke“ – gyvenu XXI amžiuje Lietuvoje, šiame mieste.
- Lelija nenulemia to, kas auga aplink ją. Jai gali tekti kovoti su erškėčiais, ją gali užgožti saulėgrąžų galvos. Aš taip pat negaliu pakeisti to, kas vyksta aplink mane. Priklausau visuomenei, dalyvauju jos veikloje. Privalau užsidirbti pragyvenimui, įveikti ligas, sunkumus.
- Nuo lauko lelijos visiškai nepriklauso oro kaita: ji turi iškęsti lietų ir sausrą. Aš irgi negaliu sutaisyti kariaujančių šalių, sustabdyti atmosferos teršimo. Negaliu paveikti žmonių, sėjančių baimę ir prievartą.
- Lelija užaugo, įgavo spalvą ir formą. Jos grožis ir ateitis labai priklauso nuo to, kas vyksta pievoje. Ir aš tapau tuo, kas esu. Mano sveikata, fizinės galios taip pat priklauso nuo aplinkos įtakos. Iki šiol visa, kas sukurta, man leido gyventi, nors galbūt daug kas ir kėlė pavojų.
- Net Saliamonas nebuvo toks puošnus kaip lauko lelija. Nors man darė įtaką daugelis gyvenimo aplinkybių, esu vertingas/a Dievo akyse, t. y. Dievas mane myli tokį/tokią, koks/kokia esu.

Ar vien tik aš kuriu savo pasaulį? Ar jį kuria ir Dievas?

Gali melstis skaitydamas/a 148 psalmę arba Jobo knygos 38 ir 39 skyrius.

6. PRIKLAUSAU NUO DIEVO

Sunilas gavo didžiulį palikimą ir su savo žmona, kurią ką tik vedė, nusprendė medaus mėnesį praleisti ypatingai. Jie nuvyko prie jūros ir apsistojo pačiame prabangiausiame viešbutyje. Po poros dienų žmona viena išėjo maudytis ir vos nepaskendo jūroje. Tai sužinojęs Sunilas nubėgo į pliažą, prasiveržė pro žmonių minią ir labai nustebo pamatęs vyrą, veidu prigludusį prie jo žmonos.

– Ką čia darai? – paklausė.

– Dirbtinį kvėpavimą, – atsakė šis.

– Dirbtinį kvėpavimą?! – nusivylęs sušuko Sunilas. – Neduok jai nieko dirbtinio, tik natūralų! Aš už viską galiu užmokėti.

*Nieko neatsinešėme į pasaulį ir nieko neišsinešime
(1 Tim 6, 7).*

Meditacija raštu. Paimk popieriaus lapą ir padalyk jį į dvi dalis. Kairėje užrašyk „Natūralu“, o dešinėje – „Dirbtina“.

[pirmąjį stulpelį surašyk visus natūralius dalykus, be kurių negalėtum gyventi (oras, vanduo, saulė ir t. t.), į antrąjį – žmogaus padarytus daiktus, kurie taip pat reikalingi tavo gyvenime.

Pagalvok apie kiekvieną tuose sąrašuose išvardytą dalyką: ar ilgai galėtum be jo gyventi? Suvok, kad esi labai priklausomas/a nuo Dievo ir gyveni jo nesuskaičiuojamų dovanų dėka. Melskis 8 psalmės žodžiais.

7. VISIŠKAI PASITIKIU DIEVU

Saulėtą dieną motina vedina mažu vaiku žingsniavo kaimo keliu. Vaikas apžiūrinėjo viską, ką tik matė: gėles, medžius, namus, paukščius, ir nepaliaudamas čiauškėjo.

Pagaliau abu pavargę susėdo ant žolės pailsėti. Vaikas, padėjęs galvą ant motinos kelių, su nuostaba ir susižavėjimu žvelgė į dangų. Po kurio laiko mama paklausė: „Apie ką galvoji, sūneli?“

Šis ėmė ieškoti žodžių, kuriais galėtų išreikšti tai, ką jautė, ir pagaliau tarė: „Jei visa, kas yra po dangumi, taip gražu, tai koks nuostabus turėtų būti pats dangus!“

Paveskite Dievui visus savo rūpesčius, nes jis jumis rūpinasi (1 Pt 5, 7).

Prabėgo dvi maldos savaitės. Kaip jos paveikė tavo gyvenimą?

Peržvelk savo dienoraštį. Prisimink, kas labiausiai tau įstrigo. Gali daug sykių kartoti šiuos žodžius: „Viešpatie, tavo ištikimybė ir išganymas mane nuolat telydi“ (plg. Ps 40, 11).

Dievas tave drąsina savo Žodžiu. Tyloje klausykis ir priimk meilę, kuri veržiasi iš kiekvienos eilutės:

Nebijok, nes aš išpirkau tave,
pašaukiau tave vardu – tu esi mano.

Kai brisi per gilius vandenis, būsiu su tavimi, –
upėse tu nepaskęsi.

Kai eisi per ugnį, nesudegsi, – liepsnos tavęs nepraris...

Kadangi esi man brangus
ir vertingas, ir mylimas mano...

Tu nebijok, nes aš su tavimi! (Iz 43, 1–5)

Gali melstis 62 psalmės žodžiais.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

PASIRENGTI MALDAI

Daug lengviau pradėti melstis, jei sukuriama tam tikra nuotaika ir „klimatas“. Kai laukiame atvykstant mylimo asmens, širdis jau iš anksto jaučia, kas įvyks susitikus. Ji pradeda džiaugtis būsimu susitikimu, sukurdamą džiugaus laukimo nuotaiką. Prisiminkime, ką lapė sakė mažajam princui: „Geriau būtų buvę ateiti tą pat valandą. Jei tu ateidinėsi, pavyzdžiui, ketvirtą valandą popiet, tai jau nuo trečios valandos aš imsiu jaustis laiminga. Kuo toliau, tuo laimingesnė jausiuos. Ketvirtą valandą jau pradėsiu jaudintis ir nerimauti: sužinosiu, kiek atsieina laimė! Jei tu ateidinėsi bet kada, tai niekad nežinosiu, kada man pasipuošti širdį. Reikia laikytis apeigų...“

Keletą minučių prieš maldą, kol dar darau ką nors kita, galvoju, su Kuo ir kodėl einu susitikti (pvz., galima prisiminti malonę, kurios prašysiu).

Atėjęs/usi į maldos vietą susikaupiu jausdamas/a, kad esu Viešpaties artumoje, ir jį pagarbinu (galima išoriniu gestu).

PRAŠYMAS ARBA MALONĖ, KURIOS MELDŽIAME

Jei norime, kad mūsų dvasinis gyvenimas keistųsi, turime žinoti, kur keliaujame ir kaip ten nuvykti. Kai nežinai, kur reikia eiti, rizikuoji, kad atsidursi visai kitur ir to net nepastebėsi. Dvasines pratybas atliekame trokšdami, kad jos mums padėtų daryti pažangą dvasiniame gyvenime. Kiekviena atskira pratyba turi savo tikslą. Norėdami jį pasiekti, visuomet maldos pradžioje prašome Viešpaties pagalbos, melddami konkrečios malonės. Turime atidžiai stebėti, ar tai,

ko prašome, po truputį tampa mūsų gyvenimo dalimi, t. y., ar įsikūnija mūsų gyvenime ir pamažu keičia mūsų elgesį, įpročius, bendravimo būdą.

IŠ ŠV. IGNACO LOJOLOS „DVASINIŲ PRATYBŲ“

1. Dvasinėmis pratybomis laikome kiekvieną būdą tirti sąžinę, medituoti, kontempliuoti, melstis žodžiu ir mintimis bei kitokią dvasinę veiklą, kaip toliau bus aprašyta. Mat kaip vaikščiojimas, ėjimas ir bėgimas yra kūno pratybos, lygiai taip dvasinėmis pratybomis vadiname kiekvieną būdą, kuris parengia ir nuteikia sielą atsisakyti visų netvarkingų polinkių, o jų atsisakius ieškoti ir rasti dievišką valią taip tvarkant savo gyvenimą, kad būtų naudinga sielos išganymui.

2. Kai kontempliuojantis asmuo, remdamasis tikra istorija, pats svarsto, apgalvoja ir randa ką nors, kas bent kiek geriau atskleidžia ir padeda pajusti tą istoriją, [...] jis labiau pajunta skonį ir gauna daugiau dvasinių vaisių negu tuomet, kai pateikiantis pratybas daug aiškina ir plačiai dėsto istorijos prasmę. Mat sielą pasotina ir patenkina ne žinių gausa, o vidinis dalykų pajutimas ir skonėjimasis.

5. Atliekančiam pratybas labai naudinga jas pradėti didžiadvasiškai ir kilniaširdiškai [nusiteikus] savo Kūrėjo ir Viešpaties atžvilgiu, jam patikėti visą savo valią ir laisvę, kad jo dieviškoji didybė tiek juo pačiu, tiek viskuo, ką jis turi, naudotųsi pagal savo švenčiausiąją valią.

13. Jei jaučiant paguodą paprasta ir lengva kontempliuojant praleisti visą valandą, tai jaučiant nepaguodą labai sunku ją išverti. Todėl pratybas atliekantis asmuo visuomet turi išbūti šiek tiek ilgiau nei valandą, kad pasipriešintų nepaguodai bei nugalėtų gundymus ir ne tik įprastų priešui atsispirti, bet net ir jį nugalėtų.

* * *

Ateik, Šventoji Dvasia, pas mus,
susirinkusius Jėzaus Kristaus,
mūsų Išganytojo, vardu.
Nugalėk mūsų priešišumą,
padėk įveikti mūsų nepajėgumą,
uždek mus savo meilės ugnimi,
apšviesk Tiesos šviesa,
įnešk tvarką į mūsų gyvenimą,
padaryk mus panašius į Kristų.
Apsaugok mus nuo priešo apgaulės,
parodyk kelią į tikrą gyvenimą
ir palaikyk mus jame,
vedančiame į vienybę su Dievu – Meile:
Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia.
Amen.

3. IEŠKOTI IR RASTI DIEVĄ

Prašyk malonės, kad Viešpats tau atvertų akis ir pamatytum jį esant tavyje.

1. NERAMI MŪSŲ ŠIRDIS

Knygoje „Trise valtimi“ Jerome'as K. Jerome'as labai taikliai rašo:

„Valgydami mėsą pastebėjome, kad užmiršome pasiimti garstyčių. Neprisimenu, jog kada nors gyvenime būčiau taip norėjęs garstyčių kaip anuomet. Paprastai garstyčių su kitu maistu neimu ir beveik niekada jų nevalgau, tačiau tuo momentu būčiau bet ką atidavęs, kad tik jų gaučiau. Nežinau, kiek pasaulių yra visatoje, tačiau tuomet tam, kuris man būtų atnešęs šaukštą garstyčių, visus būčiau atidavęs. Tampu toks nekantrus, kai ko nors trokštu ir negaliu gauti.“

O amžinoji Trejybe, o Dievybe! Tu esi kaip gili jūra; kuo labiau į ją panyru, tuo daugiau atrandu, kuo daugiau atrandu, tuo daugiau ieškau... Siela niekada nepasitenkina Tavo gelmėje, nes, apšviesta Tavo šviesos, nuolat Tavęs alksta (šv. Kotryna Sienietė).

Ar esi patyręs/usi ką nors panašaus, kaip aprašyta aukščiau? Ko troškai? Kada? Kur?

Jei ne, ką tau tai sako apie tavo gyvenimą?

Šv. Augustinas rašė: „Viešpatie, sukūrei mus, nukreipdamas savęsp, ir mūsų širdis nežino ramybės, kol nenurimsta Tavyje.“ Ar kada nors nerimastingai troškai Dievo? Klausiamo ne apie paprastą troškimą, bet veržimąsi, polėkį, būtinybę. Ar dažnai jį pajunti? Jei ne, kodėl?

Maldai imk 63 psalmę.

2. RAMYBĖ PADEDA IEŠKOTI DIEVO

Būrelis vyrų sandėlyje krovė pjuvenas, kai vienas jų staiga pastebėjo, kad pametė savo laikrodį. Draugai tuojau liovėsi dirbti ir visi puolė jo ieškoti. Ieškojimas virto smagiu poilsiu, jie pokštaudami iškratė visą pjuvenų krūvą, tačiau laikrodžio nesurado. Pavargę nutarė parūkyti.

Vienas jų pastangas stebėjęs jaunuolis įėjo į dirbtuves ir netrukus atskubėjo pas darbininkus su laikrodžiu rankoje.

– Kur buvo laikrodis? – klausė vyrai.

– Sandėlyje, – atsakė šis.

– Negali būti! – stebėjosi jie. – Tiek ieškojome ir neradome. Kaip tu jį suradai?

– Tiesiog minutę ramiai pastovėjau, išgirdau jo tylų tiksėjimą ir atkapsčiau iš po pjuvenų.

Tik ramiame vandenyje gali pamatyti savo veido atspindį.

Ar pajutai, kad ramybė, vidinė tyla padeda užmegzti ryšį su Dievu? Šiandien pabandyk išgirsti Dievą.

Pirmosiomis maldos minutėmis klausykis visų, artimų ir tolimų, tave pasiekiančių garsų: gatvės triukšmo, garsų kambaryje... Pamažu visi šie garsai atitolsta ir įsivyrauja gili tavo širdies tyla. Klausykis jos. Nesitikėk, kad kas nors greitai įvyks. Reikės kantrybės.

Gali pamažu kartoti vieną ar kelis maldos žodžius (pvz.: „Kalbėk, Viešpatie, klausau tavęs“, „Jėzau, myliu tave“).

Gali skaityti Rom 8, 14–17. 26–27. Mano būties gelmėje veikianti Dvasia moko mylėti Dievą. Jis yra mane mylintis Tėvas.

3. KLAUSYTIS DIEVO

Sunilas manė, kad jo žmona Anita apkurto ir nusprendė ją išbandyti. Jis tyliai įslinko į kambarį, kur žmona sėdėjo ant sofos ir mezgė.

– Anita, ar girdi mane? – negarsiai pasakė prie durų.

Nesulaukęs jokio atsakymo, paėjo iki kambario vidurio ir vėl tarė:

– Anita, ar girdi mane?

Žmona ir dabar nieko neatsakė. Tad Sunilas prisitarino dar labiau ir vėl paklausė:

– O dabar ar girdi mane?

Pagaliau ši atsiliepė:

– Taip, mielas, šį trečią kartą aš jau išgirdau.

Kai nesijaučiu taip arti Dievo kaip savo vaikystėje, pripažįstu, kad tai aš nuo jo nutolau, o ne Dievas (Erwin J. Toner, SJ).

Skaityk ir medituok 1 Sam 3, 1–10.

Paskui klausykis, kaip Viešpats ištaria tavo vardą. Kokiu vardu jis tave šaukia: krikšto, mažiūniniu, pravardė, kitu mielu vardu? Kokiu balsu ištaria tavo vardą: mielu, rimtu, maldaujančiu?..

Klausykis tyloje ir atsiverk jo meilei.

4. MELSTIS PAPRASTAI

Gerardas W. Hughesas knygoje „Netikėtumų Dievas“ rašo: „Mūsų nuolatinė pagunda – įsivaizduoti Dievą pagal savo paveikslą ir panašumą. Siekiame jį kontroliuoti ir prijaukinti. Tiesa, duodame jam garbingą vietą savo širdyse, šeimose, šalyje, tačiau mes patys liekame centre ir viską kontroliuojame. Dievas yra nesukontroliuojamas, jis pranoksta viską, ką galėtume įsivaizduoti.“

Malda nėra kas nors, ką duodame Dievui. (Dievui nieko duoti negalime!) Veikiausiai tai mūsų širdies atvėrimas, kad pats Dievas mums save atiduotų (H. Alphonso, SJ).

Skaityk Mt 6, 5–13. Ar Dievui kalbi paprastai? Kalbėkis su Dievu, lyg jis stovėtų čia pat, priešais tave. Papasakok jam šios ar vakarykštės dienos įvykius. Jei nori, gali parašyti Dievui laišką, išreikšdamas/a tai, ką dabar jam jauti.

5. IEŠKOTI DIEVO RŪPESČIUOSE

Eileen Egan, pasaulietė moteris, 30 metų dirbusi kartu su Meilės misionierėmis, taip aprašo savo patirtį:

„Kartą, kai kalbėjomės apie visą aibę iškilusių problemų, Motina Teresė man tarė: „Viskas yra *problema*. Kodėl to nepavadinti *dovana*?“ Nuo tada pakeitėme savo žodyną.

Netrukus teko skristi iš Vankuverio į Niujorką. Dideliam savo nepasitenkinimui sužinojau, kad skrydis atidėtas ir turėsime ilgai laukti. Nuėjau pranešti Motinai apie šią *problemą*. Eidama prisiminiau jos pastabą ir tariau: „Motina, noriu jums pasakyti apie vieną *dovaną*. Turėsime čia laukti keturias valandas ir į vie-nuolyną nenuvyksite iki vėlaus vakaro.“ Motina Teresė oro uoste tuoj pat ėmė skaityti savo mėgstamą medita-cijų knygą.

Nuo tada naujienas apie iškilusias kliūtis arba sunkumus pranešdavome sakydamos: „Turime mažą *dovanėlę*.“ Arba: „Šį kartą *dovana* ypatinga.“ Ir situacijos, kurios anksčiau būdavo išsakomos nemalonių žodžiu *problema*, priversdavo šypsotis, nors kartais ir skausmingai.“

Visuomet dėliaukitės, be paliovos melskitės! Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsu (1 Tes 5, 16).

Ar esi pasirengęs/usi priimti *problemas* kaip *dovanas*? Ar tada, kai iškyla abejonės, apima liūdesys, užlieja tamsa, kreipiesi į Dievą? Kas skatina šitaip daryti?

Ar visuomet ir už viską Dievui dėkoji?

Skaityk ir medituok Oz 11, 9. Gali melstis remdamasis/i Ps 89, 1–18.

6. NESIBAIGIANTIS IEŠKOJIMAS

Charlesas Lindberghas taip aprašo savo skrydžio per Atlantą, vykusio 1927 m., pabaigą:

„Po valandos nusileisiu, bet, keista, nejaučiu jokio noro paskubinti šio momento. Visiškai nesinori miego. Nieko neskauda. Naktis gaivi ir rami. Norisi ramiai sėdėti šioje kabinoje ir priimti savo skrydžio sėkmę.

Kažkas panašu, lyg koptum į kalną ieškoti retos gėlės, o kai jau gali ją ranka pasiekti, staiga suvoki, kad daugiau pasitenkinimo ir džiaugsmo teikia ieškojimas negu jos skynimas. Mat nusikynimas neatskiriamas nuo nuvytimo... Norėčiau, kad Paryžius būtų dar keliomis valandomis toliau. Tiesiog gėda leisti tokią giedrą naktį ir dar su tiek kuro bakuose.“

Dievas nebūtų Dievas, jei mes galėtume visiškai jį pažinti; ir Dievas nebūtų Dievas, jei negalėtume nors kiek jo pažinti (H. G. Wood).

Tavo meilė Dievui yra niekuomet nesibaigiantis procesas. Jeigu iš tikrųjų patyrei Dievo meilę, kuo geriau jį „pažįsti“, tuo didesnis troškimas kyla vis labiau ir labiau jį pažinti. Pagalvok apie tai.

Dar kartą melskis 63 psalmės žodžiais.

7. NUOLATINIS IEŠKOJIMAS

Kartą vienas vienuolis sapnavo, kad ieškodamas Dievo priėjo aukštą aukštą bokštą. Balsas pakvietė jį įžengti vidun. Tamsoje įviji laiptai kilo į viršų, iš kur sklido švelni šviesa. Įsidrąsinęs ir pasitikėdamas Viešpačiu, vienuolis ėmė kopti. Pakopa po pakopos kilo į viršų. Atrodė, kad niekada nepasieks bokšto viršūnės. Abejonė sulėtino jo žingsnius, o viltis užleido vietą išgąsčiui. Ar nevertėtų grįžti atgal? Sustojo jau pasirenkęs apsisukti, bet, vos pakėlė koją leisti žemyn, sustingo iš baimės – pakopų nebebuvo. Po kiekvieno žingsnio į viršų viena jau praeita pakopa nukrisdavo.

Vėl pažvelgė į viršų. Šviesa ir toliau kvietė, bet laiptai atrodė nesibaigiantys.

Aš Viešpats, tavo Dievas, laikau tavo dešinę. Aš Tas, kuris tau sako: „Nebijok, aš tau padėsiu!“ (Iz 41, 13)

Peržvelk prabėgusią savaitę. Kurią dieną, tavo nuomone, malda labiausiai tave įtraukė, įkvėpė? Sugrįžk prie to paties, prisimink tai, kas meldžiantis labiausiai džiugino. Paskui išsakyk Dievui savo norą tęsti maldos kelionę.

Gal kas nors neramino ar gąsdino? Gal tai buvo temos, kurių nenorėtum liesti ar kurių sąmoningai vengi? Kodėl? Prisimink ir tai. Gal kai kas paaiškės.

Kokia psalmė ar malda padarė didžiausią įspūdį? Vėl pasirink ją savo maldai.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

MALDOS PERŽVALGA

Po kiekvienos maldos gera skirti nors truputį laiko peržvelgti, kas vyko meldžiantis. Gal baigei melstis pakiliai nusiteikęs/usi, o gal nusimineš/usi? Gal jautei džiaugsmą, ramybę, o gal vargino išsiblaškymas, „saurara“? Peržvelgdamas/a maldą gali pasinaudoti šiais klausimais:

- kaip buvau nusiteikęs/usi maldos pradžioje (laimingas/a, liūdnas/a, ramus/i, abejojantis/i, pasitikintis/i...)?
- ar pasikeitė mano nuotaika meldžiantis? kaip ir kodėl?
- ar maldos tema mane patraukė? kodėl?
- gal man nepatiko melstis naudojantis šia medžiaga? kodėl?
- koks žodis ar posakis buvo svarbus, įkvepiantis?
- ar jutau Dievo artumą?
- ar yra kas nors, prie ko turėčiau grįžti kitąkart meldamasis/i?

• Jei turi laiko ilgesnei maldos peržvalgai, gali savęs klausti:

- koks požiūris, kokie jausmai, kokios paskatos vyrauja manyje ir ką jie sako apie mano ryšį su Dievu?
- kaip ši malda siejasi su gyvenimu?
- ką turėčiau daryti, kad Dievo artumą jausčiau visą dieną?

IŠ ŠV. IGNACO LOJOLOS „DVASINIŲ PRATYBŲ“

PAPILDOMI NURODYMAI

73. *Pirmas*. Atsigulus, prieš užmiegant, kiek trunka [sukalbėti] „Sveika, Marija“, pagalvoti apie valandą, kada turiu atsikelti ir kodėl, kartu mintimis peržvelgti pratybą, kurią turėsiu atlikti.

74. *Antras*. Pabudus, neįsileidžiant nei vieno, nei kitų minčių, tuoj kreipti dėmesį į tai, ką vidurnaktį per pirmąją pratybą kontempliuosiu. [...] Apsirengiu galvoje turėdamas šias ar kitas mintis, priklausomai nuo imamos medžiagos.

75. *Trečias*. Per žingsnį ar porą nuo tos vietos, kur turiu kontempliuoti ar medituoti, atsistosis, kiek trunka [sukalbėti] „Tėve mūsų“, nukreipęs protą aukštyn ir svastydamas, kaip Dievas, mūsų Viešpats, žvelgia į mane ir t. t. Po to atlieku pagarbos ar nusižeminimo gestą.

76. *Ketvirtas*. Kontempliaciją reikia pradėti atsiklaupus arba parpuolus kniūpsčiam ant žemės, atsigulus aukštiekninkam arba atsisėdus, arba stovint, bet visuomet ieškoti to, ko siekiu.

Atkreipsime dėmesį į du dalykus:

pirmas – jei atrandu tai, ko siekiu, atsiklaupęs, neieškosiu ko kito; taip pat, jei parpuolęs kniūpsčias, ir t. t.

antras – tada, kai surasiu tai, ko siekiu, ramiai pasiliksiu nesirūpindamas eiti toliau tol, kol mane patenkina.

77. *Penktas*. Pabaigęs pratybą, sėdėdamas ar vaikščiodamas, per ketvirtą valandos peržvelgsiu, kaip man sekėsi kontempliuojant ar medituojant. Jei blogai, ieškosiu priežasties, iš kur tai kyla, ir ją pamatęs gailėsiuosi, kad ateityje pasitaisyčiau. Jei gerai, dėkosiu Dievui, mūsų Viešpačiui, ir kitą kartą panašiai darysiu.

* * *

Aukščiausias Visagali, gerasai Viešpatie,

Tau visa garbė, šlovė ir gyrius!

Iš Tavęs – visa palaima.

Tau vienam, Aukščiausiasis, visa priklauso,
ir joks mirtingasis Tavo vardo nėra vertas ištarti.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, visi tavieji kūriniai,
ypač puikioji sesė Saulė, kuria teiki mums dienos šviesą;
kokia graži jinai ir spinduliuojanti,

ji primena Tave, Aukščiausiasis.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, brolis Mėnulis ir sesė
Žvaigždės;

Tu sukūrei juos danguje gražius, šviesius ir skaisčius.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, brolis Vėjas
ir Oras – debesuotas, giedras, permainingas.

Per juos Tu savo kūriniams teiki gyvastingumą.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, sesė Ugnis,
kuria Tu mums teiki, kad šviestų tamsią naktį.

Jinai graži, džiaugsminga ir stipri, galinga.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, sesė Žemė,
mūs motina, kuri maitina mus ir valdo,
ir augina visokį vaisių, žiedus spalvinguosius, žolę.

Tegarbina Tave, o Viešpatie,
kursai Tautosios meilės padedamas atleidžia
ir, ištveria sunkius mėginimus ir kančią.

Palaiminti išsaugantys ramybę,
jie bus, o Aukščiausiasis, Tavo vainikuoti.

Tegarbina Tave, o Viešpatie, sesė Mirtis mūsų kūniškoji,
kurios joks mirtingasis negali išvengti.

Vargas tiems, kurie miršta sunkiai nusidėję.

Palaiminti, kuriuos jinai atranda Švenčiausios Tavo
valios kelyje.

Antroji mirtis jiems nebegresia.

Garbinkite, šlovinkite mano Viešpatį ir jam dėkokite,
ir tarnaukite su didžiu nusižeminimu.

Šv. Pranciškus, „Sesės Saulės giesmė“

4. PARENGTI DIEVUI VIETĄ

Prašyk malonės, kad Viešpats tau būtų svarbiau už viską.

1. IŠSILAISVINIMAS

Atsikėliau ankstyvą rytą ir puoliau naudotis diena. Turėjau tiek daug darbo, kad nebuvo laiko melstis. Rūpesčių kalnas augo ir darėsi kaskart vis sunkesnis. „Kodėl Dievas nepadedą?“ – klausiau.

Jis atsiliepė: „Šito manęs neprašei.“

Troškau jausti džiaugsmą ir gėrėtis grožiu, bet diena buvo liūdna ir apsiniaukusi.

Klausiau, kodėl Dievas man nesuteikė džiaugsmo.

Ir jis man atsakė: „Bet juk manęs to neprašei.“

Mėginau atverti vartus, kad pajusčiau Dievo artumą, išbandžiau visus raktus.

Dievas švelniai ir meiliai paklausė:

„Mano vaike, kodėl nepabeldei į duris?“

Šį rytą atsikėliau anksti ir minutėlę stabtelėjau.

Turėjau tiek daug darbo,

kad būtinai reikėjo nors truputį pasimelsti.

Turime suvokti, kad kiekviename mūsų, norime to ar ne, gyvena kaprizinga būtybė, nuo kurios reikia atsiskirti. Kol nebūsime to padarę, neturėsime ramybės (Mary Richards).

Jėzus davė didįjį įsakymą mylėti Dievą visa širdimi. Ar ištikimai jo laikeisi? Gal tavo gyvenime yra kas nors (nuostatos, ryšiai, turimi daiktai ir t. t.), kas trukdo kilniadvasiškai atsiduoti Dievui?

Pasistenk tai savo gyvenime atpažinti neperkratinėdamas/a sąžinės.

Skaityk ir medituok Pr 22, 1–19. Abraomas visiškai atsidavė Dievui, pasiryžęs paaukoti net tai, kas buvo brangiausia.

2. TIKRASIS TURTAS

* Vieną vakarą tėvas sugrįžo į namus persimainiusiu veidu, surinko mus visus ir pasakė, kad jo partneris dingio su visais pinigais, ir jis dabar bankrutuos. Kitą dieną mama pardavė keletą savo papuošalų. Kai vakare grįžome namo galvodami, ką gausime valgyti, ir kai grįžo vis dar žado neatgaunantis tėvas, ant stalo pamatėme neįtikėtinai gausias ir puikias vaišes. Atrodė, lyg būtų Kalėdų puota.

Tėvas visiškai pasimetė. Pažvelgė į savo žmoną ir karčiai paklausė: „Ką tu darai? Gal iš proto išsikraustei?“ O ji atsakė: „Kaip tik dabar mums reikia būti linksmiems. Ateinančią savaitę jau tokie nebūsimė.“

Tai paskatino šeimą visomis jėgomis atsispirti nelaimei. Brolis, nors dar buvo labai jaunas, gatvėse pardavinėjo laikraščius. Sesuo vakarais susirado darbą. Mūsų nuotaika visiškai pasikeitė: motinos išminties dėka vietoj liūdesio atsirado ryžtingas noras siekti sėkmės.

Atsisakyti troškimo turėti sunkiau nei atsisakyti paties turto.

Ką manai apie materialines gėrybes, apie savo turimus daiktus? Ar pajutai, kad pinigai patys savaime negali suteikti laimės, ramybės, meilės? Ar apsisprendimo momentais pajėgi teisingai vertinti pinigų naudą ir tai, kas tau padeda mylėti Dievą ir artimą?

Apmąstyk Lk 18, 18–25. Kalbėkis su Jėzumi apie turtą, nuosavybę, užmojus...

3. TIKROJI GARBĖ

1983 metų Nobelio premijos laureatė medikė Barbara McClintock keturiasdešimt metų sunkiai ir atkakliai vykdė savo tyrimus. Nemažai mokslininkų neigė jos pasiekimus, nepripažino jų vertės ir net laikė moterį keistuole. Tačiau vis dėlto ji toliau tęsė savo darbą.

Sulaukusi 79-erių, būdama visų gerbiama ir turtinga, Barbara kalbėjo: „Šie dalykai man niekada nebuvo svarbūs. Niekada nenorėjau, kad pinigai man trukdytų. Būdama daug jaunesnė sakydavau, kad noriu tik dviejų dalykų: automobilio ir akinių. Dabar man reikalingi tik akiniai.“

Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas (Lk 14, 11).

Ar esi jautrus/i pripažinimui? Ar tau labai svarbu, kaip kiti vertina tavo darbą? Ar rūpiniesi, kad kiti tave gerbtų? Ar tau svarbi užimama padėtis?

Ar eidamas/a garbingas pareigas, kurios tau neleistų visa širdimi tarnauti Dievui, laisvai apsispręstum už Dievo karalystę? Apmąstyk Jėzaus žodžius apie tikrąją didybę Lk 9, 46–48.

4. KANČIOS PRASMĖ

Williamas Breault knygoje „Balsas virš vandens“ pasakoja apie jauną kunigą, kuris ligoninėje aplankė paralyžiuotą vienuolikos metų mergaitę. Ją pamatęs pasijuto visiškai bejėgis padėti šiam tyliai kenčiančiam vaikui. Motina paaiškino, kad jos susikalba dviem judesiais. Kai mergaitė nori pasakyti „taip“, – sumirksi akimis, o kai sako „ne“, – pajudina dešinės rankos mažąjį pirštelį. Visas kūnas jau buvo paralyžiuotas. Teliko tik „taip“ ir „ne“, o visa kita – kančia.

Supratęs, kad gali susikalbėti, kunigas paklausė mergaitės, ar ji girdi. Ši kelis kartus mirktelėjo. Tada jis kaip galėdamas išraiškingiau ėmė pasakoti apie Jėzaus gyvenimą, apie tai, kaip Jėzus visus mylėjo. „Ar tai supranti?“ – paklausė. Akys vėl patvirtino: „Taip.“

Kunigas vis aplankydavo mergaitę ir kalbėdavo jai, o ši vis silpo. Kartą paklausė: „Tau labai skauda?“ Mergaitė mirktelėjo. „Ar žinai, kad Viešpats ypač myli vaikus?“ Ši vėl mirktelėjo. „Tave Viešpats myli ypatingai.“ Po trumpos pauzės mergaitė vėl kelis kartus sumirktelėjo. Taip, ji tai žinojo. Surakinta ligos, kaninama skausmo, negalėdama judėti ji jautė, kad Jėzus ją myli.

Išminčius sako: „Gera sveikata yra palaima, bloga sveikata – dovana. Viskas priklauso nuo to, ką su ja darysi.“

Kaip priimi kančią ir skausmą? Jauti baimę ir stengiesi išvengti? Ar nori, kad visada tavyje įvyktų Dievo valia?

Vaizduotės pratyba: įsivaizduok, kad patyrei autoavariją ir likai prikaustytas/a prie lovos, negali pajudinti nei rankų, nei kojų, negali net kalbėti. Ką jaustum tokiu atveju? Kaip kreiptumeisi į Dievą? Kaip elgtumeisi su ateinančiais aplankyti?

Gal pajutai, ką dabar norėtum daryti savo gyvenime?

5. TINKAMAS POŽIŪRIS Į MIRTĮ

Dinamito išradėjui Alfredui Nobelui atsitiko ypatingas dalykas. Mirus broliui, kitą rytą laikraščiuose jis rado išspausdintą ne brolio, o savo paties nekrologą. Laikraščio redakcija paprasčiausiai suklydo.

Perskaitęs nekrologą, A. Nobelis suprato, kokią prastą nuomonę pasaulyje paliko apie save. Jį vadino „dinamito karaliumi“, žmogumi, kuris sukaupė didžiulį

turtą gamindamas griaunančius ginklus. Atrodo, kad niekas nepastebėjo jo pastangų sutaisyti tautas, ieškoti kompromisų. Jautėsi labai nusivylęs ir nusprendė ką nors daryti, kad pakeistų šią nuomonę. Testamentu savo didžiulius turtus paliko įsteigti Nobelio Taikos premiją. Šiandien retas prisimena, kad jis išrado dinamitą.

Kurgi, mirtie, tavoji pergalė? Kurgi, mirtie, tavasis geluonis? (1 Kor 15, 55)

Ar kartais pagalvoji apie mirtį? Apie savo mirtį. Ką jauti? Prašai, kad ilgai gyventum ar kad tavo gyvenimas būtų prasmingas? Ar esi pasirengęs/usi ir gyvenimą, ir mirtį atiduoti į Dievo rankas?

Vaizduotės pratyba: pabandyk kuo tikroviškiau įsivaizduoti save mirties patale. Kas stovi šalia? Apie ką kalba? Ką jauti, kaip esi nusiteikęs/usi paskutinėmis gyvenimo minutėmis? Jautiesi laimingas/a ar prislėgtas/a?

Skaityk istoriją apie mirčiai pasmerktus tris jaunuolius Dan 3 sk.

6. MANO SANTYKIAI SU KITAIS

Kad ugnis degtų, būtina laikytis šios taisyklės: sudėti malkas pakankamai arti, kad viena nuo kitos užsidegtų, ir pakankamai jas atskirti, kad praeitų oras.

Kiekviena rožė turi spyglių. Meilė yra menas dovanoti ir priimti rožę taip, kad niekas nesusižeistų.

Kokie tavo santykiai su žmonėmis? Visuomet stengiesi dominuoti ar esi per daug priklausomas/a nuo kitų? Ar gerbi kiekvieno laisvę? Kaip reaguoji, kai pasijunti išduotas/a ar atmestas/a? Ar atsisakytum ryšių, kurie trukdytų žengti tobulumo keliu?

Skaityk nuostabų meilės apibūdinimą 1 Kor 13, 1–8.

7. KUR TRYKŠTA ŠALTINIS?

Prašiau sveikatos, kad galėčiau nuveikti didžius darbus,
o gavau ligą, kad galėčiau daryti gerus darbus.

Prašiau turto, kad būčiau laimingas,
o gavau neturtą, kad galėčiau būti išmintingas.

Prašiau galios, kad žmonės man pataikautų,
o gavau silpnumą, kad galėčiau pajusti, kaip man
pačiam reikia Dievo.

Prašiau visko, kad galėčiau mėgautis gyvenimu,
o gavau gyvenimą, kad galėčiau džiaugtis tuo, ką
turiu.

Negavau nieko, ko prašiau,
bet gavau daugiau, negu būčiau galėjęs tikėtis.

Be to, nepaisant visų mano prašymų,
gavau atsakymą ir į savo neišsakytus prašymus.

Laikau save vienu laimingiausių žmonių.

*Neprašau tavęs, kad kiekvienas saulėtekis būtų
žėrintis nei kad saulė visuomet šviestų virš mano
tako. Tiktai prašau, kad tikėjimas padarytų šią die-
ną saulėtą, nors būtų ir apsiniaukę.*

*Neprašau tavęs vien tik džiaugsmo savo kely. Tiktai
prašau, kad mane džiugintų žinojimas, jog tavo
meilė šiandien lydi mano žingsnius.*

Ar pripažįsti, kad tavo gyvenimas yra Dievo ran-
kose? Ar tau rūpi, kiek dar gyvensi? Ar nusimeni, kai
Dievas „neatsiliepia“ į tavo maldas? Ar kada nors ne-
paaikšėjo, kad šitaip tau buvo geriausia? Gal giedres-
nis žvilgsnis padėtų geriau ir kūrybiškiau gyventi?

136 psalmė yra tarsi dėkojimo litanija. Skaityk ir
apmąstyk ją. Sukurk savo „dėkojimo litaniją“ – juk
turi už ką Dievui padėkoti. Išvardyk tai:

dėkoju Tau, Dieve, už

dėkoju Tau, Dieve, nes Tavo ištikima meilė amžina.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

SAŽINĖS TYRIMO GAIRĖS

1. PADĖKA. Sąžinės tyrimo tikslas – išugdyti dvasias atpažinti sugebančią širdį.

Artinuosi prie Dievo kaip jo apdovanotas žmogus. Už viską esu jam skolingas/a. Kuo mano tikėjimas tampa gilesnis, tuo geriau suvokių, koks neturtėlis esu, ir tuo labiau stebiuosi begaliniu Dievo gerumu man.

Ypač turiu dėkoti Dievui už šios dienos dovanas. Tai man padės jas atpažinti ateityje.

- Kas šiandien atsitiko, už ką aš turėčiau būti dėkingas/a?
- Ar visas mano gyvenimas tampa Dievui tariamu „dėkui“?
- Už ką man dėkoti sunkiausia?

2. MELSTI DVASIOS ŠVIESOS. Tiktai Dievas mane visiškai pažįsta, todėl vien tik jis gali padėti įžvelgti, ko dar trūksta mano gyvenime. Svarbu prašyti jo Dvasios, kad ji padėtų man augti.

3. TYRIMAS. Dažniausiai peržvelgę darbus, nuveiktus per dieną, suskaičiuojame sėkmes bei nesėkmes. Vis dėlto labiausiai turėčiau rūpintis savo tikėjimu ir tuo, kas atsitiko man ir manyje nuo paskutinio sąžinės tyrimo. Tad savęs klausiu:

- Ar kada nors šiandien jaučiau, kad Dievas mane kalbina per kokį nors žmogų ar įvykį? Kur jis mane kvietė?
- Kaip jį sutikau:
 - kai buvau apimtas/a baimės ir kai jaučiausi drąsus/i?
 - kai džiaugiausi ir kai liūdėjau?
 - kai dirbau ir kai ilsėjausi?

- kai jaučiausi nesuprastas/a ir kai gyvenau sutardamas/a su kitais?
- kai kentėjau ir kai buvau laimingas/a?
- Kaip Dievas prabilo meldžiantis ar dirbant?
- Ar sutikau Kristų, bendraudamas/a su savo bendruomenės nariais, artimaisiais, draugais?
- Ar aš buvau Dievo artumo ir meilės ženklas savo artimiesiems, žmonėms, kuriuos šiandien sutikau? Kaip?
- Kaip atsiliepiu į kvietimą padėti vienišam, nedrąšiam? Iškilus reikalui?
- Ar vis geriau suvokiu, kad:
 - esu mylimas/a?
 - esu nuodėmingas/a?
 - noriu atsiliepti, kai Dievas kalbina?
 - esu nuo Dievo priklausomas/a?

Tiriame, kaip savo veiksmais atsiliepėme ar neatsiliepėme į Dievo kvietimą. Be jokios abejonės, kurioje nors mano gyvenimo srityje Viešpats mane ragina atsiversti. Kaip tik į tai turėčiau kreipti didžiausią dėmesį.

4. GAILESTIS IR ATGAILA. Kuo labiau suvokiu savo nuodėmingumą (vengimą atsiliepti į Dievo meilę), tuo labiau manyje kyla:

- apgailestavimas ir nuostaba, kad Dievas vėl ir vėl skatina mane atsinaujinti;
- didelis džiaugsmas ir dėkingumas, kad Dievas įveikė mano nemeilę;
- vis tvirtesnis pasitikėjimas Dievu.

Galiu išreikšti gailestį dėl to, kad neatsiliepiu į Dievo meilę, išlietą mano širdyje.

5. VILTINGAS APSISPRENDIMAS. Tai, ką atlieku šioje tyrimo dalyje, savaime turėtų kilti iš viso to, kas vyko anksčiau. Kiekviena diena bus šiek tiek širtinga. Jeigu

viskas kartojasi, tai ženklas, kad dar nevisiškai įsigilinau į ankstesnes keturias sąžinės tyrimo dalis.

Turiu būti atviras/a, neslėpti savo paties/pačios jausmų ar būsenos. Į ateitį žvelgiu nauju žvilgsniu ir nuoširdžiai melsdamas/a:

- gebėjimo atpažinti, kaip Viešpats mane kviečia kiekvienoje situacijoje;
- gebėjimo atsiliepti į jo kvietimą tvirtesniu tikėjimu, nuolankumu, drąsa.

Ypač prašau drąsos, kai suvokių, jog Dievas skatina mane skausmingoms mano širdies permainoms. Dėl to turiu viltis ir remtis ne savo paties/pačios sugebėjimais ar jėgomis, bet Dievu.

Kuo labiau pasitikiu Dievu ir leidžiu jam vadovauti mano gyvenime, tuo labiau, nepaisant mano silpnumo, skausmo ir neturto, patiriu tikrą antgamtinę viltį Juo, Jame ir per Jį. Tai kelia džiaugsmą!

*„Pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi į tikslą!“
(Fil 3, 13)*

5. MANO VERTYBĖS

*Prašyk malonės, kad tavo
gyvenimo ir maldos centras
būtų vien tik Viešpats.*

1. ŽVILGSNIO NUSKAIDRINIMAS

Indų epinėje poemoje „Mahabarata“ pasakojama apie Archuną, dalyvavusį šaudymo iš lanko varžybose. Taikinyс buvo iš medžio padarytos žuvies akis. Į varžybas susirinkę kariai rengėsi šūviui. Prieš paleidžiant strėlę, seniausias guru kiekvieną paklausdavo, ką jis mato. Visi atsakydavo, kad mato ant šakos pakabintą žuvį, taip pat minėdavo jos galvą, nupasakodavo spalvą ir panašiai. Kai taikantis Archunui jo paklausė to paties, šis atsakė: „Nematau nieko kito, tik tos žuvies akį.“ Ir jis vienintelis pataikė į taikinį.

Žmogus savo širdyje sumano, ką darys, bet jo žingsnius valdo Viešpats (Pat 16, 9).

Pagalvok, ar ką nors darydamas/a neužmiršti Dievo? Ar visi tavo užsiėmimai krypta į jį, ar jais sieki priartėti prie Dievo? Kur link nukreiptas tavo gyvenimas? Ar nepaliovei ieškojęs/usi Dievo valios?

Ar turi aiškų savo gyvenimo tikslą? Vertėtų jį suformuluoti: „*Pagrindinis mano gyvenimo tikslas yra*“ Ar šis tikslas siejasi su Dievu, jo Karalystės kūrimu? Ką konkrečiai turi daryti norėdamas/a šį tikslą pasiekti?

2. TINKAMAI VERTINTI SAVO TALENTUS

Kartą vienas žmogus paklausė telegrafo išradėjo Samuelio Morzės:

– Profesoriau, ar kada nors, jums eksperimentuojant, buvo toks momentas, kai nebežinojote, ką toliau daryti?

– Žinoma, ir ne kartą, – atsakė Morzė.

– Kaip tuomet elgdavotės?

– Nuoširdžiai jums prisipažinsiu, ko dar niekam nepasakojau, – prabilo išradėjas. – Kai nebežinodavau, ką turėčiau daryti, atsiklaupdavau ir prašydavau Dievą šviesos ir išminties.

– Ir ta šviesa bei išmintis ateidavo? – paklausė draugas.

– Taip, – atsakė Morzė. – Ir turiu pasakyti, kad Amerikoje bei Europoje mane ėmus liaupsinti bei girti dėl mano vardu pavadinto išradimo, niekada nemačiau, jog esu to nusipelnęs. Sėkmingai panaudojau elektros savybes ne todėl, kad būčiau pranašesnis už kitus žmones, bet vien dėl to, kad Dievas, norėdamas tai suteikti žmonijai, turėjo kam nors šį dalyką atskleisti. Ir jis pasirinko mane.

Patarnaukite vieni kitiems kaip geri daugiopos Dievo malonės šeimininkai, sulig kiekvieno gautą malonę (1 Pt 4, 10).

Surašyk bent penkis svarbiausius talentus, kuriuos gavai iš Dievo. Skaitydamas/a šį pasakojimą pagalvok apie trejų žmonių požiūrį.

Vienas žmogus aplankė statomą užtvanką ir pamatė prie upės dirbančius tris vyrus.

– Ką čia darote? – paklausė.

– Skaldau akmenis, – atsiliepė pirmasis.

– Noriu užsidirbti pragyvenimui, – paaiškino antrasis.

– Statau užtvanką, kad visi apylinkės gyventojai turėtų pakankamai vandens, – atsakė trečiasis.

Atsimink, kad visus talentus tau dovanojo Dievas ir jis paklaus, ką su jais nuveikei. Skaityk ir apmąstyk 1^a Pt 4, 7–11.

3. ŽMOGIŠKOSIOS BIČIULYSTĖS VERTĖ

„Manyje pulsuoja karšta meilė mano žmonai ir mūsų vaikams, miegantiems šalia esančiame kambaryje. Šis jausmas apėmęs mane ir dabar, kai rašau. Visi, kuriuos myliu, yra manyje – visas ryšių tinklas, jausmų pamatas, kuriuo remiasi ir manasis džiaugsmas.

Neseniai lankantis viename universitete, studentas manęs paklausė: „Jūs viską mokate stebėtinai ištverti. Kaip jums tai pavyksta?“ Prieš atsakydamas minutėlę turėjau pagalvoti ir tada pirmą kartą supratau, kokie nuostabūs yra manyje pasiliekančios mano šeima ir draugai. „Paukštis turi lizdą, voras – voratinklį, o žmogus – draugystę“, – rašė Blake. Aš jam visiškai pritariu.“ (Peter Marin)

Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir jo meilė mumyse tobula tampa (1 Jn 4, 12).

Ar man svarbu mylėti ir būti mylimam/ai? Ar lengva mylėti? Kodėl?

Prisimink tuos momentus, kai jautei, kad tau brangūs asmenys yra arti, nors tuo metu jie buvo visai kitur. Prisimink vieną po kito tau mielus žmones. Ar tavo santykiai su jais padeda kurti Dievo karalystę?

Dėkok Dievui už visus savo draugus ir draugystes.

Dar kartą apmąstyk 1 Kor 13, 1–8 arba pagalvok apie Jėzaus pažadą: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20).

4. NESĖKMĖS GALI BŪTI NAUDINGOS

Kartą žinomas išradėjas Thomas A. Edisonas ieškojo, kuo galėtų pakeisti šviną, naudojamą gaminant akumuliatoriaus elementus. Kalbėdamasis su vienu žurnalistu, mokslininkas atskleidė, kad jau atliko 20 tūkstančių eksperimentų, tačiau nė vienas jų nebuvo sėkmingas.

– Ir jūs nenusimenate, kad visos šios pastangos buvo veltui? – paklausė nustebęs žurnalistas.

– Veltui? – sušuko Edisonas. – Nieko nėra veltui! Aš atradau 20 tūkstančių dalykų, kurie šiam tikslui netinka.

Džiaugiuosi tad silpnumu, [...] nes būdamas silpnas esu galingas (2 Kor 12, 10).

Kaip elgdavaisi, kai nesisekdavo? Ar tave drąsina Ediso nuostata?

Gali žvelgti į nukryžiuotąjį Jėzų ir klausytis jo žodžių: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mt 27, 46). Išsakyk Jėzui, ką pajusi savo širdyje. Skaityk ir medituok 2 Kor 4, 7–12.

Kartok žodžius, primenančius nuolatinę Dievo pagalbą ir paramą, pvz.: „Pas tave, Viešpatie, užuovėjos ieškau, neleisk man niekados nusivilti!“ (Ps 31, 1); „Aš tavimi pasitikiu, Viešpatie, – sakau: „Tu esi mano Dievas. Tavo rankoje mano likimas“ (Ps 31, 15–16).

Gali melstis skaitydamas/a 40 psalmę.

5. AR BRANGINAME TIKRĄSIAS VERTYBES?

Vienas žmogus savo kabinete rengėsi paskaitai apie žiaurų elgesį su gyvūnais. Staiga jis išgirdo vaikiškos dainelės žodžius: „Visus daiktus – mielus ir gražius, visus kūrinius – didelius ir mažus, visus dalykus – išmintingus ir nuostabius, viską sukūrė Dievas.“ Daina sklido iš virtuvės. Žmonos balsas skambėjo taip šiltai ir įtikinamai, kad jis nusprendė nuėjęs padėkoti jai už apėmusį įkvėpimą.

Įžengęs į virtuvę jau norėjo prabilti, bet staiga sustojo, pamatęs žmoną už viryklės barstant nuodus vabzdžiams.

Tavo elgesys taip garsiai šaukia, kad negirdžiu, ką sakai (R. W. Emerson).

Ar nepastebėjai atotrūkio tarp skelbiamų „idealų“ ir savo tikrojo elgesio, kai juos reikia įgyvendinti?

Apmąstyk palyginimą apie du sūnus Mt 21, 28–32. Ar jie tau ką nors primena apie tai, kaip tu bendrauji su Dievu ir artimaisiais?

Pagalvok apie Jėzaus gyvenimą: ar jame buvo prieštaravimų? Jei nori, gali perskaityti Mt 23, 13–28 ir palyginti Jėzaus ir kitų to meto mokytojų elgesį.

6. VERTYBIŲ SKALĖ

Už pinigus galima nusipirkti namą, bet ne namus, lovą, bet ne miego, laikrodį, bet ne laiko, knygų, bet ne žinių, postą, bet ne pagarbą, vaistų, bet ne sveikatos, kraujo, bet ne gyvybę, sekso, bet ne meilės. Taigi, pinigai dar nėra viskas. Geriausių dalykų už pinigus nusipirkti neįmanoma! Deja, mes taip dažnai klystame bandydami tai padaryti!

Jei turtą padarome stabu, sukuriame neturtą; jei stabu padarome pasisekimą, sukuriame neteisingumą; jei stabu padarome galią, sukuriame vergystę. Šis procesas neišvengiamas (Thomas Cullinan, OSB).

Surašyk savo įpročius ir pagalvok, ar jie prisideda prie tavo pasiryžimo kurti Dievo karalystę.

Apmąstyk palyginimą apie našlę ir teisėją Lk 18, 1–8.

Melsdamasis/i gali apmąstyti palyginimą apie suktąjį tarną Lk 16, 1–13. Kokias išvadas padarytum žvelgdamas/a į savo gyvenimą?

Prašyk, kad Viešpats tau visuomet padėtų teisingai apsispręsti, kad ir kokie sunkūs būtų sprendimai.

7. KAM TEIKIU PIRMENYBĘ?

Dažnai manome, kad Dievą pažinti ir prie jo priartėti, aktyviais Bažnyčios nariais nori būti žmonės, neturintys ką veikti...

Kai Dievas pašaukė Mozę, jis rūpinosi avimis prie Horebo kalno.

Kai pašaukė Gideoną, jis bloškė javus vyno spaudykloje.

Kai pašaukė Saulių, šis ieškojo savo tėvo asilių.

Kai pašaukė Eliziejų, jis arė su dvylika jungų jaučių.

Kai pašaukė Dovydą, jis prižiūrėjo tėvo avis.

Kai pašaukė Nehemiją, jis tarnavo karaliui.

Kai pašaukė Amosą, jis ganė savo avis.

Kai pašaukė Petrą ir Andriejų, jie metė tinklus į ežerą.

Kai pašaukė Joną ir Jokūbą, šie taisė savuosius tinklus.

Kai pašaukė Matą, jis rinko mokesčius.

Taigi, nė vienas nesėdėjo rankų sudėjęs.

Meilė visada dovanoja, atleidžia, išlieka. Ir visuomet pasitinka ištiestomis rankomis. Dovanoja tol, kol gyva. Nes meilei būdinga dovanoti, dovanoti ir dovanoti (John Oxenham).

Ar galėtum nuoširdžiai pasakyti, kad Dievas tavo gyvenime yra svarbiau už viską? Kodėl? Pagalvok apie kai kuriuos esminius savo gyvenimo apsisprendimus. Ar juos priėmėi atsižvelgdamas/a į savo tikslą ir krikščionišką pašaukimą? Ar juos priimdamas/a stengeisi patikti Dievui ir ar tam nesipriešino tavo paties/patios egoizmas?

Skaityk 1st 30, 15–20. Šalyje, į kurią Dievas mane veda, galiu rinktis gyvenimą ar mirtį. Dievas taip mane gerbia, kad leidžia pasirinkti.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ATSIPALAJAVIMAS – MALDOS VARTAI

Pirmoji sąlyga meldžiantis – tai noras susitikti Viešpatį, troškimas bendrauti su juo. Kad susitikimas įvyktų, būtina atsiverti ir pirmiausia priimti patiems save. Pats paprasčiausias būdas tai padaryti – atpalaiduoti raumenis, pašalinti kūno įtampą, atsiradusią dėl psichologinės įtampos, kurią patiriame kaip tik todėl, kad dar nepajėgiame iki galo priimti savęs ir kitų.

Kūno nuraminimas, atpalaidavimas nuramina nervų sistemą ir galiausiai leidžia mums vadovauti savo sąmonei, sau patiems bei atsiverti Dievui. O jis nenori nieko kito – tik apglėbti mus kaip savo mylimus vaikus.

Kūno atpalaidavimas tampa maldos vartais, padeda susikaupti, nes tai būtina, kad galėtume ramiai ir netrukdomai kalbėtis su Dievu.

Atsipalaidavimui pasirenkame patogią, bet ne migdančią kūno padėtį, visuomet tą pačią, tokią, kuri padėtų susikaupti. Jeigu suradome tokią padėtį, nurinkime, stenkimės nejudėti, kad kūno atsipalaidavimas persiduotų mūsų dvasiai ir ją apimtų vidinė ramybė. Pradžioje šis nejudrumas gali truputį varginti, bet vėliau taps natūralus ir net pageidautinas.

PRAKTIŠKAS ATSIPALAIIDAVIMO BŪDAS. Atsisėdu taip, kad tokią padėtį lengvai išlaikyčiau be pastangų ir raumenų įtamos.

Nugara tiesi, kojos tvirtai remiasi į grindis.

Rankos padėtos ant kelių delnais į viršų – taip išreiškiu nusiteikimą priimti.

Galvą laikome tiesiai, akys užmerktos, o jei atmerktos, tai nukreiptos į vieną tašką, nesiblaško. Įsivaizduoju, kad šiltas saulės spindulys pereina per visą mano kūną, pradedant galva, ir jį atpalaiduoja.

Pajuntu, kad kūnas apsunksta.

Kojos visu svoriu remiasi į grindis. Rankos taip pat visu svoriu guli ant kelių. Akių vokai apsunkę kaip ir kiti veido raumenys.

Jei pajuntu perštėjimą ar niežėjimą, vengiu pajudėti ir kasytis ar patrinti tą kūno vietą. Paprasčiausiai suvokiu šį savo pojūtį ir jį priimu be susierzinimo. Kai norės, jis išnyks savaime, kaip ir atsirado.

KITAS ATSIPALAIIDAVIMO BŪDAS. Sąmoningai įsiklausau į savo kvėpavimą; jis tampa ramus, ritmiškas.

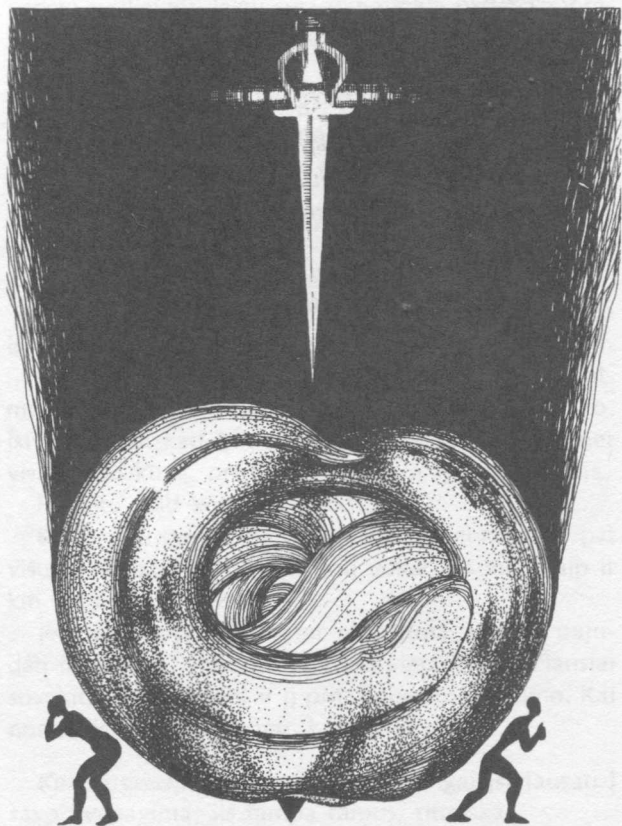
Lėtai ir giliai iškvėpdamas/a suvokiu, kad mano organizmas, išstumdamas anglies dvideginį, apsivalo ir išsilaisvina.

Lėtai ir giliai įkvėpdamas/a suvokiu, kad deguonis įeina į mane ir atnaujina mano gyvybės energiją.

Leidžiu, kad mane suptų kvėpavimas – lėtas ir gilus ritmas, palaikantis mano gyvybę.

* * *

Viešpatie,
padėk man eiti Tavuoju keliu.
Kur jis veda, jokia akis neregėjo
ir jokia ausis negirdėjo.
Tad svarbiausia –
gerai pasirengti šiai kelionei.
Keliaudamas pamatysiu,
kokios paslaptys atsiveria
Tavo gyvenime.
Dėkoju Tau, kad priklausau
keliaujančiai Dievo tautai.
Tu ją vadi
ir pats esi jos kelias.

ANTRASIS ETAPAS

ŠIRDIES PERKEITIMAS

„Nuodėmė“ šiandien yra nemadingas žodis. Žmonės mieliau kalba apie nusikaltimus, žiaurumus, klaidas, bet žodžio „nuodėmė“ nevartoja. Tačiau, kad ir kaip ją vadintume, nuodėmė yra mūsų gyvenime. Tiesą sakant, Jėzui ji kėlė didelį rūpestį: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams! Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, o nusidėjėlių“ (Mk 2, 17).

Naujajame Testamente nuodėmę nusako graikiškas žodis *hamartia*, kuris pažodžiui išvertus reiškia „nepataikyti į taikinį, prašauti pro šalį“. Šiandien *hamartia* suvokiame kaip esminį trūkumą ar moralinę klaidą. Jei Dievas mus sukūrė gerus, tai blogis kyla, kai kūrinija „prašauna pro šalį“, nepasiekia savojo tikslo. Jėzaus laikų žydui pagrindinė gyvenimo užduotis buvo likti ištikimam sau ir kitiems, taip pat – likti ištikimam Dievui. Nusidėti reiškė būti egoistu, atskirti nuo Dievo bei artimo ir nesistengti gyventi, kaip dera Dievo „paveikslui ir panašumui“.

Šv. Paulius sako, kad Jėzus buvo į mus panašus viskuo, išskyrus nuodėmę. Kai kas stebisi, kad Jėzus, būdamas žmogus, išliko nepalietas nuodėmės. Taip buvo todėl, kad jo gyvenimas visada buvo nukreiptas į tikslą, į „taikinį“. Jis stengėsi likti visiškai susivienijęs su dangaus Tėvu ir vykdyti jo duotą misiją. Jėzus niekada nenukrypo nuo šio tikslo ir nepasuko egoistinių

malonumų keliu, neieškojo galios, garbės ir turtų. Vis dėlto, būdamas tikras žmogus, jis turėjo galimybę nusidėti, tai yra turėjo laisvę priimti nuodėmingus sprendimus. Žinome, kad Jėzus buvo „visaip mėgintas, tačiau nenusidėjo“ (plg. Žyd 4, 15), visada rinkosi ištikimybę Tėvo valiai.

Nors Jėzus niekada nenusidėjo, tačiau nebuvo atitolęs nuo nuodėmės tikrovės, kuri jį supo iš visų pusių. Jautė jos geluonį, kai jo neapkentė priešai, išdavė bičiuliai. Žiauriai kentėjo nuo rankos tų, kurie jį plakė, tyčiojosi ir kalė prie kryžiaus. Kitų žmonių nuodėmės niekada nepalaužė Jėzaus dvasios, jis niekada neatsigrėžė prieš juos, siekdamas pykčio ar keršto. Visiškai ramiai atsiliepė kaltintojams: „Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus?“ (Jn 8, 46). Jėzus mirė taip, kaip gyveno, įsitikinęs, kad meilė yra didžiausia žmogaus jėga ir vienintelis būdas pasiekti tikrąją laimę.

Sekdami Jėzaus pavyzdžiu turime stengtis, kad visas mūsų gyvenimas būtų nukreiptas į tikslą, į „taikinį“. Visada turime eiti ta kryptimi, kurią numatėme ir užsibrėžėme per praėjusias maldos savaites.

Kiekvieną iš mūsų Dievas sukūrė kaip unikalią asmenybę, suteikdamas ypatingų dovanų ir talentų. Mes esame pajėgūs juos vystyti ir išskleisti. Nuodėmė sužlugdo, neleidžia pasiekti to, kas galime ir privalome būti. Tai labai aiškiai atskleidžia palyginimas apie talentus (plg. Mt 25, 14–30).

Asmeninis išsiskleidimas neturi būti egoistinis. Tikrasis Jėzaus mokinyš turi užmiršti save ir tarnauti kitiems. Jėzus mokė, kad nuodėmė – tai nepaisyti kitų, nereaguoti į žmonių vargus. Alkano ar ištroškusio, nuogo, ligonio, kalinio apleidimas yra laikomas nuodėme, nes atitolina mus nuo kitų ir nutraukia mūsų ryšį su Dievu. „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40).

Pasak Jėzaus, nuodėmė taip pat yra neatleisti kitiems (plg. Mt 18, 21–35), neatsižvelgti į kitus (plg. Lk 18, 9–14) ir juos skatinti nusidėti (plg. Mt 18, 6–7).

* * *

Ateinančiomis savaitėmis žvelgsi į nuodėmės paveiktą gyvenimą. Nuodėmė ilgą laiką vienpusiškai laikyta vien tik normos peržengimu ar Įstatymo („Dešimties įsakymų“) sulaužymu. Dabar privalėsi suvokti tikrąją nuodėmės esmę. Ji paliečia asmeniškai, sutrauko tavo ryšį su Dievu, artimaisiais, taip pat su tavo tikruoju „aš“.

Gyvybiškai svarbus klausimas, kurį turi kelti, yra toks: ar nestiprinu nuodėmės padarinių savyje, savo aplinkoje, pasaulyje; ar stengiuosi daryti viską, kad, Dievui padedant, kurčiau ir plėščiau jo Meilės karalystę? Pirmasis žingsnis, stengiantis atsakyti į šį klausimą, – tai suvokti nuodėmės prigimtį ir apimtį (visuotinę, socialinę, asmeninę). Visa tai turėsi daryti neužmiršdamas/a besąlygiškos Dievo meilės, kurią patyrei. Turėsi kontempliuoti šią meilę, atsiskleidusią per Kryžių, ant kurio Dievas visiškai atiduoda save, kad nusidėjėliai galėtų būti išlaisvinti. Turėsi atsiliepti šiam Dievui, kuris išvaduoja tave iš egoizmo pinklių ir leidžia vykdyti jo planą.

Melsdamasis/i dažnai žvelk į Jėzų, ištiesusį rankas ant kryžiaus, ir kalbėkis su juo, kaip draugas kalbasi su draugu. Stenkis klausytis, ką jis tau sakys, ir suvokti, kokia gili ir stipri yra jo meilė, paskatinusi jį atiduoti savo gyvybę už tave.

Mąstydamas/a klausk savęs:

- kaip atsiliepiu į Kristaus meilę praeityje?
- kaip dažniausiai jam atsiliepiu?
- ką dar turėčiau dėl jo daryti?

* * *

Kristaus siela, pašvęsk mane,
Kristaus Kūne, išgelbėk mane!
Kristaus Kraujau, pagirdyk mane.
Vandenie iš Kristaus šono, nuplauk mane!
Kristaus kančia, pastiprink mane.
O, gerasis Jėzau, išklausyk mane!
Savo žaizdose paslėpk mane,
neleisk man niekuomet nuo Tavęs atsiskirti!
Nuo sielų priešo apgink mane!
Mirties valandą pasišauk mane!
Liepk man ateiti pas Tave,
kad su šventaisiais garbinčiau Tave
per amžių amžius. Amen.

6. NUODĖMĖS TIKROVĖ

*Prašyk malonės, kad pajustum
nuodėmės galią savo žmogiškai
prigimčiai ir nuoširdžiai
gailėtumeisi už nuodėmes.*

1. BLOGIO IŠPLITIMAS

Traukinys juda toliau, lėtai, tarsi dvejojamas, tarsi atjausdamas savo nelaimingąjį krovinį, tarsi norėdamas pamažu atskleisti tą faktą: „Aušvicai!“ Matyti jau daugiau – brėkstančioj prieblandoje per kilometrą nuo geležinkelio, kairėj ir dešinėj gali įžiūrėti didžiulės stovyklos apybraižas. Begaliniai keliasluoksniai spygliuotos vielos aptvarai, sargybos bokštai, prožektoriai ir ilgos nudriskusių, skarmalais apsimuturiavusių figūrų voros, pilkos prieblandos pilkybėje lėtai, varganai slenkančios tuščiomis tiesutėlėmis stovyklos gatvėmis – niekas nežino kur. Šen bei ten aidi paskiri komandos švilpukai – niekas nežino kam. Siaubas jau atsispindi kai kurių mūsiškių veiduose. Aš, pavyzdžiui, esu tikras, kad matau porą kartuvių su pakaruokliais. Man baisu, ir tai gerai – visi mes sekundė po sekundės, žingsnis po žingsnio turim būti įvesti į didįjį siaubą.

V. E. Frankl, „Žmogus ieško prasmės“

*Kiekvienas atsakingai norintis gyventi krikščionis
turėtų skaityti du tekstus: Šventąjį Raštą ir dienraštį.
Bet niekada neskaityti vieno be kito (Karl Barth).*

Ilgam nesustodamas/a prie konkrečių dalykų atpažink įprotį į pirmą vietą iškelti savo gerovę, naudą, patogumą. Kai dauguma žmonių egoistiškai siekia naudos sau, tarp mūsų įsigali blogis.

Jok 1, 13–25 (ypač 15 eilutė) gali padėti suvokti, kaip blogis prasiskverbia į mūsų gyvenimą ir siekia mus sunaikinti.

Prašyk Viešpaties malonės pažinti blogį ir suvokti, kad tu taip pat esi už jį atsakingas/a ir vienaip ar kitaip prie jo prisidedi.

2. ŽIAURI TIKROVĖ

„Mūsų apylinkėje vis daugiau atvykėlių. Kaip jie gali išgyventi? Pirmiausia – stengiasi išleisti kuo mažiau pinigų. Valgo mažai ir prastai... Retai gali nusipirkti drabužių ir apavo... Gyvenimas čia sunkus... Gyvena, kur papuolė. Paprastai viename kambaryje – net penki žmonės, o viename bute – kelios šeimos. Vandenį nešasi iš tvenkinio, į kurį subėga ir nešvarumai. Visas vanduo užterštas. Kas gali išlikti sveikas tokiomis sąlygomis? Sunkiai dirba, valgo mažai, nešvarūs kaip gyvuliai. Kaip visa tai pakelia? Juos puola visos vargšų negandos: parazitai, tuberkuliozė, meningitas... Viena liga seka kitą, o rezultatas – trumpas gyvenimas...“

Tai – pasakojimas apie vienos trečiojo pasaulio šalies sostinės priemiesčio gyventojus. Tačiau panašiai gyvenančių yra visur...

Nusiplaukite ir būkite švarūs! Pašalinkite savo darbų blogį man iš akių. [...] Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam (Iz 1, 16–17).

Jei turi galimybę, šiandien vietoj maldos aplankyk gatvėje ar sąvartyne gyvenančius žmones arba stebėk juos nemokamo maitinimo vietoje. Jei neturi tokios galimybės, pabandyk bent įsivaizduoti jų gyvenimą.

Neužsimerk prieš vargą ir skurdą. Įsižiūrėk į vaikų ir suaugusiųjų veidus. Stebėk, užuosk, išgirsk, pajusk

nuodėmės padarinius – šiame pasaulyje atsivėrusį pragarą.

Prisimink tremtinius, kalinius, pabėgėlius, išbadėjusius vaikus, nuskriaustuosius... Visa tai – nuodėmės padariniai. Godumas, siekimas valdyti ir dominuoti skatina išnaudojimą, vargą, skurdą. Gal netiesiogiai ir aš dalyvauju šiame procese?

Skaityk ir apmąstyk 1 Jn 3, 11–24.

3. EGOIZMAS

Alvinas Noronha knygoje „Ten, kur nusivylimas“ atpasakoja pokalbį po praūžusio uragano:

„Netoli lango sėdėjo du vyrai, ir aš puikiai girdėjau jų pokalbį. Vyresnysis kalbėjo: „Pranešė, kad mano chemijos gamykla truputį nukentėjo. Nesvarbu. Viską atstatysime. Šiais metais vis tiek turėsiu pelno. Kyla kainos. Atlyginimai išlieka maži, nes provincijoje nėra jokio kito darbo. Tiesa, gali kilti nepasitenkinimo ir konfliktų, tačiau naudos ir pelno vis tiek bus.“

Šie žmonės nepaisė regioną ištikusios nelaimės ir planavo, kaip tuo pasinaudoti.

Žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų (Fil 2, 4).

Ką manai apie aukščiau pateiktą ištrauką? Ar pastebi pasaulyje vyraujantį abejingumą vargšams, tiems, kuriems reikia pagalbos? Kaip pats/pati esi nusiteikęs?

Skaityk Rom 3, 9–18 ir pritaikyk šiandienei pasaulio padėčiai.

Toliau gali skaityti ir apmąstyti Fil 2, 1–11. Tegul šis tekstas tau padeda suprasti, ką norėtum atsakyti Jėzui.

4. SLAPTOS NUODĖMĖS

Pykau ant draugo: išliejau jam savo pyktį, ir mano
įsiūtis nurimo.

Pykau ant savo priešo: nieko jam nesakiau, ir mano
neapykanta vis augo.

Kursčiau pats save, dieną ir naktį ašaromis laistydamas
savo pyktį,

o šypsenomis dangsčiau savo bjaurią ir niekšingą
veidmainystę.

Dieną ir naktį ji augo, kol subrandino puikų užnuodytą
vaisių.

Mano priešas matė spindintį vaisių ir žinojo, kad jis
mano.

Slapta įsigavo į mano sodą, kai naktis supo medį.

Su džiaugsmu ryte išvydau prie medžio mirusį savo
priešą.

William Blake

*Jėzus rūščiai juos apžvelgė, nuliūdęs dėl širdies
kietumo (Mk 3, 5).*

Tekstas verčia pagalvoti apie mummyse slypintį blo-
gį: veidmainiškumą, „saldų kerštą“ ir mūsų nedorų
poelgių padarinius.

Skaityk ir apmąstyk Mk 7, 1–23. Čia rasi bene ra-
dikaliausią pasisakymą apie išorines praktikas ir tikrą
vidinį atsinaujinimą. Jėzus smerkia veidmainystę ir
kritikuoja, nereikšmingais laiko išorinius dalykus (tra-
dicijas, ritualus, nuostatas). Antra vertus, tuos, kurie
seka paskui jį, Jėzus kviečia pažvelgti į savo vidų, į
širdį, ir ten atrasti tikrąją meilę.

Prašyk malonės, kad visada būtum nuoširdus/i.

5. UŽKIETĖJUSI ŠIRDIS

Išeidamas į atsargą, generolas Paulas Tibbetsas – lakūnas, numetęs pirmąją atominę bombą ant Hirosimos, – sakė: „Tai prisimenu, kaip man duotą uždavinį. Žinojome, kokius padarinius sukels ši bomba. Žvelgėme iš viršaus, iš lėktuvo, ir galėjome matyti, kaip ji viską nusiaubė. Vis dėlto aš manau, kad ją reikėjo numesti. Tačiau nenoriu mąstyti apie jos padarinius. Jei pradėčiau apie juos galvoti, išprotėčiau.“

T. Pedras Arrupe, SJ, 1945 m. rugpjūtį, kai buvo numesta atominė bomba, gyvenęs Hirosimoje, prisimena: „Pradžioje man tai buvo tik dar vienas sprogimas iš daugelio. Ką tada žinojome apie atominę bombą? Kur kas giliau visa tai išgyvenau po daugelio metų, Bogotoje žiūrėdamas filmą „Hirosima, mano meile“, ekrane sąžiningai perteikiantį visą siaubą ir tragediją, kurią ir aš patyriau. Ašaros veržėsi man iš akių. Tiesiog negalėjau žiūrėti. Visa tai, ką išgyvenau mažomis tikrovės porcijomis per šešis mėnesius Hirosimoje, buvo sukoncentruota ekrane, kad visa tai išgyvenčiau per valandą. Mano nervai, kuriuos laikiau geležiniais, nuo šios emocinės iškrovos tiesiog išsilydė.“

*Nebijau atominės bombos sprogstamosios jėgos.
Bijau sprogstamosios blogio jėgos žmogaus širdyje
(Albert Einstein).*

Dvi reakcijos į „nuodėmingą veiksma“. Ką manai apie piloto komentarą? Palygink jį su savo įsitikinimais.

Peržvelk dienraščio pavadinimus. Atkreipk dėmesį į tuos, kurie pasakoja apie blogį. Gyvename pasaulyje, kuriame kasdien girdime apie karus, nelaimes, nusikaltimus, neteisybes... Kvėpuojame chemikalais užterštą orą, valgome nesveiką maistą. (O kur dar tabakas, alkoholis?) Kultūra, kurioje gyvename, skatina rinktis, atsižvelgiant į tai, kas malonu, naudinga... Ar blogio kupiname pasaulyje matome save?

Skaityk 1 Jn 1, 8 – 2, 4.

6. SUŽALOTAS GYVENIMAS

Novelėje „Ikalintasis“ taikliai aprašoma žmogaus padėtis:

„Visą savo gyvenimą praleidau kokone. Jis buvo nelabai patogus ir tamsokas, ypač rytais, skutantis. Tačiau labiausiai man trūko ryšio su išoriniu pasauliu. Jei niekas iš išorės kokono neatvertų, būčiau pasmerktas visą gyvenimą praleisti, o gal net ir mirti, jame.

Taip ir atsitiko. Praėjo daug laiko, kol mane, susitraukusį ir be nuovokos, atsitiktinai surado. „Kokia gėda! – kalbėjo. – Jei būtume anksčiau jį radę, gal dar būtume išgelbėję. Ar kartais nėra ir daugiau tokių, uždarytų kaip jis?“

Jie ėmė ieškoti kokonų ir laužyti juos. Nepadėjo, nebuvo prasmės to daryti. Grynas laiko gaišimas. Kai žmogus apsisprendžia gyventi kokone, tas kokonas yra vienas iš tūkstančių. Ir, aišku, aš jiems negalėjau pasakyti, kad mano svainis gyvena užsidaręs riešuto kiaute.“

Turiu slaptavietę. Tai tamsi vieta. Kartais tai terasa, kartais rūsys. Tačiau mano mieliausia slaptavietė yra manyje pačiame (Fran De Nardo).

Pragaras yra vienišumas. Įsivaizduok, kad gyveni kokone, kietame burbule, visiškai atskirtas/a nuo Dievo, ir nė vienas jo meilės spindulys nepasiekia tavo širdies. Viskas aplinkui tamsu, liūdna, esi kalėjime, uždarytas/a savo egoizmo. Jei ir toliau taip gyventum, greitai visai susitrauktum.

Skaityk Ez 37, 1–14. Pajusk, kaip Dievo Dvasia užlieja tave, teikdama gyvastį ir energiją.

Panagrinėk kontrastą tarp nuodėmės ir Dvasios gyvenimo Gal 5, 16–26. Pasiruošk tinkamai atsakyti Dvasiai.

7. TEISINGA PERSPEKTYVA

Dingo deimantais išpuošta generolo tabokinė. Kasmetinių pietų su senaisiais karininkais pabaigoje ją leido per rankas, kad visi galėtų pasižiūrėti. Tačiau po to ji prapuolė. Tarnai negalėjo paimti, nes išėjo daug anksčiau. Karininkai sutarė viešai išversti savo kišenes.

Tačiau vienas karininkas griežtai atmetė šį pasiūlymą ir išėjo iš salės. Be abejo, įtarimas krito ant jo.

Kitais metais, vilkdamasis tą patį mundurą, generolas aptiko tabokinę vidinėje kišenėje. Nusprendė ieškoti karininko, ant kurio krito įtarimas, ir surado jį vargingoje trobelėje. Atsiprašė, bet paklausė:

– Kodėl jūs nesutikot, kaip kiti karininkai, parodyti kišenių ir taip atsikratyti įtarimo?

Senasis karininkas paaiškino:

– Todėl, kad mano kišenės buvo pilnos maisto, kurį slapta surinkau nuo stalo, kad galėčiau parnešti savo žmonai ir badaujantiems vaikams.

Jo meilė šeimai sujaudino generolą. Jis pasirūpino, kad senasis karys ateityje nebestokotų.

Nežiūrėk į jo išvaizdą. [...] Juk Dievas ne taip mato, kaip žmogus, – žmogus mato, kas akimis matoma, o Viešpats žiūri į širdį (1 Sam 16, 7).

Perskaityk ir apmąstyk palyginimą apie fariziejų ir muitininką Lk 18, 9–14. Šį epizodą įsivaizduok kaip galima tiksliau. Būk jų vietoje. Pirmiausia pasijusk fariziejumi ir kalbėk maldą, kurioje atsispindėtų tai, kaip tu esi pratęs/usi save lyginti su kitais.

Tada įsivaizduok esąs muitininkas, nusidėjėlis. Pajusk jo laikyseną – visišką priklausomybę nuo Dievo. Papasakok Dievui apie savo nuopoličius ir prašyk atleidimo, nes jis jautrus ir gailestingas.

Daug lengviau pastebėti kitų klaidas negu savo. Tai aiškiai matyti Dovydo susitikime su pranašu Natanu 2 Sam 11, 1 – 12, 15.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

IŠ ŠV. IGNACO LOJOLOS „DVASINIŲ PRATYBŲ“

Šv. Ignaco patarimai, kaip elgtis kiekvienos maldos pabaigoje.

53. *Pasikalbėjimas*. Įsivaizduoti Kristų, mūsų Viešpatį, čia pat kybantį ant kryžiaus: jis, būdamas Kūrėjas, atėjo, kad taptų žmogumi, amžiną gyvenimą iškeitė į laikui pavaldžią mirtį, kad mirtų už mano nuodėmes.

Savęs klausiu:

- ką esu padaręs dėl Kristaus?
- ką darau dėl Kristaus?
- ką turiu daryti dėl Kristaus?

Tokiu būdu – žvelgiant į jį, kybantį ant kryžiaus, – svarstyti kylančias mintis.

54. *Pasikalbėjimas* vyksta kalbantis iš tiesų – taip, kaip draugas kalbasi su draugu ar tarnas su šeimininku: prašydamas kokios nors malonės ar prisipažindamas blogai pasiėlgęs, dalydamasis savo reikalais ar norėdamas dėl jų patarimo.

Po to sukalbėti „Tėve mūsų“.

Arba:

63. *Pirmasis pasikalbėjimas* su Mergele Marija, kad iš savo Sūnaus ir Viešpaties išmelstų man trejopą malonę: pirma, kad pažinčiau savo nuodėmes ir pajusčiau pasibjaurėjimą jomis;

antra, kad pajusčiau savo veiksmų netvarkingumą ir juo pasibjaurėjęs save taisyčiau bei tvarkyčiau;

trečia, prašyti pasaulio pažinimo, kad juo pasibjaurėjęs atitolinčiau nuo savęs pasaulietiškus ir tuščius dalykus. Po to – „Sveika, Marija“.

Antrasis – tuo pačiu būdu su Sūnumi, kad gautų man tai iš Tėvo. Po to – „Kristaus siela“.

Trečiasis – tuo pačiu būdu su Tėvu, kad pats amžinasis Viešpats man tai suteiktų. Po to – „Tėve mūsų“.

PAKARTOJIMAS

Maldos tikslas – ne ko nors išmokti, bet pakeisti širdį. Todėl svarbu nesusigundyti vien tuo, kas nauja, bet sustoti prie to, ką Viešpats, atrodo, nori mums pasakyti. Ignacas pabrėžia, kad „sielą pasotina ir patenkina ne žinių gausa, o vidinis dalykų pajutimas ir skonėjimasis“, todėl ne „daug dalykų“, o mažai, tačiau iki galo, iki dugno.

Kai kuriomis dienomis maldos laiką reikia skirti „pakartojimui“, tai yra sugrįžti prie to, per ką Viešpats prisilietė, suteikė daugiau dvasinio skonio, arba to, kur jutau pasipriešinimą; stengtis tą patirtį pagilinti remiantis ne vien rašytu žodžiu, bet vieninteliu, gyvu žodžiu, kuriuo Dvasia prabyla į mane asmeniškai.

Ilgainiui sugebėsiu labiau tarpusavyje susieti įvairius Dvasios prisilietimus ir geriau suvoksiu esminį dalyką: ką Viešpats nori man pasakyti, kur link nukreipti.

Galiausiai, kai jau viską Viešpačiui išsakau, galbūt pajuntu troškimą paprasčiausiai be žodžių būti kartu, jausti apkabinimą, kuriuo jis man rodo savo meilę? Tai padės pajusti vienybę su Viešpačiu ne tik emociškai, bet ir pojūčiais (meilinga ramybė, jaudulys, ašaros). Taip priartėju prie slėpinio ir sugrįžtu net negalėdamas/a papasakoti, kas atsitiko, nes ten be žodžių džiaugiamasi Dievu.

Pajusti pasigėrėjimą, džiaugsmą Dievu yra atsivertimo raktas. Tai, kas nėra gera, daugiau nebedžiugina ne tada, kai mąstydami padarome teisingas išvadas ar surandame logiškų argumentų, bet tik tada, kai patiriame daug gražesnių, džiugesnių, labiau širdį patenkinančių dalykų, – kas iš tikrųjų yra gera, teisinga, tikra. Vien „galvoje“ įvykęs atsivertimas ilgai netrunka. Mūsų elgesys iš tiesų keičiasi tikrai tuomet, jei su Dievu būname nuolat, ypač – kai džiaugiamės, esame patenkinti, jaučiame paguodą.

7. GERI SANTYKIAI SU DIEVU

*Prašyk malonės patirti Dievo
maloningumą per Jėzaus Kristaus
asmenį.*

1. DIEVIŠKOJI PERSPEKTYVA

Sunilas turėjo puikų sodą – visos apylinkės pasididžiavimą. Jis traukte traukė vaikus pasirinkti obuolių, bet Sunilas rūpestingai saugojo savo sodą. Kai vaikai į jį įlįsdavo, Sunilas išlėkdavo su medžiokliniu šautuvu ir grasindavo, kad ims šaudyti, jei vaikai dar kartą sugrįš.

Kaimynas, kasdien matydamas panašias scenas, kartą paklausė:

– Žmogau, argi tau gaila obuolių? Juk sode turi kelis kartus daugiau vaisių, negu galėtum suvalgyti tu ir tavo šeima. Kodėl neleidi vaikams jų pasirinkti?

– Žinoma, kad negaila, – nusijuokė Sunilas. – Aš ir noriu, kad jie rinktų tuos obuolius. Tačiau gerai prisimenu savo vaikystę. Jei jų negąsdinsiu, tai vaikai tikrai daugiau nebegrįš!

*Dievas mums niekada neužtrenkia vienu durų,
neatidarydamas kitų.*

Įsivaizduok rojų. Dievas matė pirmųjų tėvų nusikaltimą, bet neatstūmė jų dėl padarytos nuodėmės.

Adomas ir Ieva nupuolę gėdijasi pasirodyti savo Kūrėjui, bet pats Dievas imasi iniciatyvos, stengiasi užmegzti su jais kontaktą. Nors ir išveja iš rojaus, viena maža detalė atskleidžia jo rūpestį: „Viešpats padarė drabužius iš kailių žmogui bei jo žmonai ir apengė juos“ (Pr 3, 21).

Skaityk Pradžios knygos 3 skyrių. Įsivaizduok, kad ir tu esi su pirmaisiais tėvais. Stebėk, kas vyksta, įsijausk į tai. Kalbėkis su jais ir su Dievu.

Po to gali skaityti pranašo Ezechielio žodžius, pasakytus karaliui (Ez 28, 1–19). Ar jie tau tinka? Prašyk malonės pajusti besąlygišką Dievo meilę tau.

2. MALONINGA DIEVO PAGALBA

Operos dainininkei Ernestinai Schumann-Hein teko patirti skausmingų išgyvenimų. Pirmaisiais karjeros metais ją paliko vyras. Moteris su keturiais vaikais atsidūrė ant skurdo ribos. Kadangi dar susirgo, pasijuto tokia nelaiminga, kad nusprendė nusižudyti kartu su vaikais ir taip viską baigti.

Naktį Vienos užmiestyje atsisėdo ant geležinkelio bėgių, glėbyje stipriai spausdama savo vaikus, ir laukė, kol ant jų užlėks traukinys. Staiga mažoji dukrelė tarė:

– Mama, aš tave labai myliu. Greičiau eikime namo!

Švelnus vaiko balsas sugrąžino sveiką nuovoką. Motina atsisakė desperatiško savižudybės plano ir ryžosi gyvenimui suteikti dar vieną galimybę. Netrukus išgarsėjo ir buvo laikoma viena žymiausių visų laikų dainininkių.

Šeolo pančiai mane apraizgė, mirties pinklės mane pasitiko. Savo skausme šaukiausi Viešpaties [...] ir mano pagalbos šauksmas pasiekė jo ausis (Ps 18, 6–7).

Pranašas Elijas buvo persekiojamas. Visiškai išsekęs ir nusivylęs jis pasislėpė oloje, laukdamas mirties. Tačiau prie olos angos pajuto švelnų vėjelio pūstelėjimą ir suvokė, kad net ir tuomet, kai buvo labiausiai nusiminęs, kai liko vienas ir apleistas, Kas nors juo rūpinosi. Tai davė jėgų viską vėl pradėti iš naujo. Skai-tyk ir apmąstyk 1 Kar 19, 1–18.

Kaip elgiesi, kai viskas tampa sunku, kai apima neviltis ir nusiminimas? Gali skaityti ir apmąstyti Mt 8, 23–27. Stebėk Jėzų. Prisimink, kada nuodėmė buvo

tave taip apvaldžiusi, kad galvojai tik apie save ir visiškai nusigręžei nuo Dievo. Jei nori, gali melstis Izaijo žodžiais (Iz 38, 10–20).

Dėkok Dievui, kad jis nepaliko tavęs.

3. NETINKAMI PALYGINIMAI

Viena studentė po trijų mėnesių tylėjimo savo tėvams parašė tokį laišką:

„Atsiprašau, kad nuo mano paskutinio laiško praėjo tiek daug laiko, bet nenorėjau jūsų jaudinti ir pasakoti apie gaisrą mūsų bendrabutyje bei sužeidimus, kuriuos patyriau, kai bandžiau išsigelbėti šokdama pro langą. Verčiau papasakosiu apie pagalbą, kurią, kol atvyko „Greitoji pagalba“, man suteikė vienas jaunas šalia esančios degalinės darbuotojas. Aš jau išėjau iš ligoninės ir jaučiuosi labai gerai. Ypač nuo tada, kai apsigyvenau pas tą jaunuolį. Jis nepaprastas, tiesiog nuostabus žmogus, ir aš jį labai myliu. Jums bus džiugu sužinoti, kad netrukus tapsite seneliais.“

Baigdama noriu pasakyti, kad nesirūpintumėte. Nebuvo jokio gaisro, aš nešokau pro langą, mano gyvenime nėra jokio žmogaus ir jūs dar nebūsime seneliai. Visa tai jums papasakojau, nes neišlaikiau biologijos ir istorijos egzaminų, bet juk tai nėra taip blogai, kaip tai, ką pirma jums parašiau“ (James F. Colalanni).

Idomu, kad bestuburiai gyvūnai turi kiečiausius šarvus (Kahlil Gibran).

Ar nebandai pateisinti savo prasižengimų, lygindamas/a jų su dar blogesniais kitų poelgiais? Yra daugybė subtilių būdų išvengti atsakomybės, pateisinti blogai panaudotą laisvę ar neįvykdytą pareigą. Bet ar įmanoma apgauti Dievą? Kokia prasmė tai daryti žinant, kad Dievas tave myli?

Apmąstyk Rom 7, 14–25. Atsiliepk melddamasis/i Jobo žodžiais (Job 42, 1–6).

4. BE MEILĖS

Trylikametė mergaitė buvo atvežta į ligoninę, nes išgėrė visą saują tablečių. Su atgaivinta mergaite kalbėjosi psichiatras.

– Ar jau esi pasirengusi grįžti į mokyklą?

– Ne! Nekenčiu mokyklos. Noriu pasilikti čia. Geriau būčiau numirusi.

– Ar mokykloje atsitiko kas nors negera?

– Mokykloje viskas blogai. Aš esu kvaila, visi mokytojai tą kartoja. Su manimi nedraugauja nė viena mergaitė. Berniukai tik tyčiojasi iš manęs.

– Bet tu esi graži mergaitė. Jei tu...

– Aš nesu graži! Net ir mano mama sako, kad esu bjauri. Aš esu visai niekas!

Atkreipk dėmesį, koks didžiulis skirtumas yra pasakyti: „Man nepasisekė tris kartus“ ir „Aš esu nevykėlis“ (S. J. Hayakawa).

Ar kada nors patyrei atmetimo skausmą? Ar tokiais atvejais jutai besąlygišką Dievo meilę? Ar pats/pati neprisidėjai atmetant kitus?

Apmąstyk Lk 19, 1–10. Tai istorija žmogaus, kurį tautiečiai atstūmė dėl jo profesijos, tačiau Jėzus jį priėmė.

Paskui gali skaityti ir apmąstyti Ef 2, 1–10. Prisimink savo gyvenimo atvejus, kai supratai, kad Dievo malonė veikė tavyje, jog vėl galėtum priimti savo gyvenimą.

Jei nori, gali melstis 130 psalmės žodžiais. Tai – visų apleisto žmogaus šauksmas. Prašyk malonės pajusti begalinę Dievo meilę tau.

5. NUGALĖTI BLOGĮ

Jamesas Kelleris knygoje „Trys minutės kasdien“ pateikia tokį pasiūlymą:

dažniau pritarti ir rečiau atmesti;

daugiau daryti ir mažiau kalbėti;

dažniau sakyti „tai įmanoma“ ir rečiau „tai neįmanoma“;

dažniau padrašinti ir rečiau atsukti „šaltą dušą“ bandantiems rasti išeitį;

dažniau rizikuoti, stengtis ką nors daryti ir rečiau dejuoti dėl to, kas vyksta, bet nieko nedaryti;

dažniau uždegti žvakę ir rečiau keiksnoti tamsą.

Tiesa, esu visai ne toks, koks turėčiau būti. Mano gyvenimas – lyg susipynęs išsisukinėjimų mazgas, kad tik išvengčiau Dievo malonės. Viską dariau blogai. Neišnaudojau geriausių galimybių. Tačiau mano neištikimybė Kristui nepanardina manęs į neviltį, bet kas kartą, nepaisant nieko, skatina mane mestis į jo gailestingumo glėbį (Thomas Merton).

Perskaityk tai, kas išvardyta aukščiau, ir apmąstyk, kaip paprastai elgiesi tu. Skaityk Apreiškimo knygos laiškus (Apr 3, 1–22), lyg jie būtų skirti tau asmeniškai.

6. EGOIZMO POŽYMAI

Vienas žmogus atvažiavo į mašinų remonto dirbtuves. Laukdamas šeimininko, jis atkreipė dėmesį į vieną mašiną taisantį darbininką. Jo kruopštumas darė įspūdį. Mechanikas pakeitė alyvą, neišliedamas nė lašo, atidžiai apžiūrėjo radiatorių, nuvalė stiklą. Švariai nusiplovęs rankas įlipo į mašiną ir atsargiai nuvairavo ją į stovėjimo aikštelę.

Pagaliau atėjo šeimininkas ir vyriškis, rodydamas į aną mechaniką, tarė:

– Šitas – tikras meistras!

– Taip, – pritarė šeimininkas, – bet tai jo asmeninė mašina.

Kai ką nors darome, visada tam turime dvi priežastis: vieną – gerai skambančią, o kitą – tikrąją (J. Pierpont Morgan).

Ar perskaitytas pasakojimas neprimena tavo paties arba kitų elgesio?

Ar paprastai kitų (ir Kristaus) reikalų nenustumi tolyn ir nesirūpini vien savaisiais?

Lėtai skaityk 1 Jn 2, 12–17, kaip tau taikomus žodžius. Ištrik, kiek „pasaulis“ yra tave apėmęs. Peržvelk tris sritis, kur esame labiausiai pažeidžiami: malonumai, galia ir turtas (16 eil.).

Atsiliepk išpažindamas/a Dievui savo nuodėmes, panašiai kaip 32 psalmėje.

7. DIEVO MEILĖ NUSIDĖJUSIAM ŽMOGUI

„Vėlai Tave pamilau, Grožybe, tokia sena ir tokia nauja, vėlai Tave pamilau! Tu buvai mano viduje, o aš – išorėje. Ten Tavęs ieškojau ir prie tų tobulų daiktų, kuriuos esi sukūręs, puoliau, pats būdamas netobulas. Buvai su manimi, o aš nebuvo su Tavimi. Toli nuo Tavęs laikė mane tie dalykai, kurių, jei jie nebūtų Tavyje, nebūtų visai. Pakviete, sušukai – ir praplėsei mano kurtumą; sužaubavai, sublizgėjai – ir išsklaidei mano aklumą; pakvipai – ir įtraukiau dvasios, ir kvėpuote kvėpuoju Tave; paragavau – ir alkstu, ir trokštu; paliete mane – ir užsidegęs ieškau Tavo ramybės“ (šv. Augustinas).

Rami sąžinė minkštesnė už bet kokią pagalbę.

Perskaityk šv. Augustino maldą. Gal ji primins tavo paties/pačios apmąstymus šią savaitę ir paskatins iš naujo pažvelgti į savo santykius su Dievu, kuris mylėdamas lydi tave.

Skaityk ir mąstyk apie besąlygišką Kristaus meilę ir rūpestį tau Rom 5, 6–11.

Žvelgdamas į nukryžiuotą Kristų, dėkingumo kupina širdimi prašyk malonės sekti paskui jį, kuris yra „Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

PASIRENGIMO MALDA

Pradėdami melstis turime artintis prie Dievo pagarbiai, atsisakydami savo minčių ir savų samprotavimų, kad mus užvaldytų Dievo logika, jo vertinimas, žodžiu, turime būti „indiferentiški“ kaip ir tada, kai norime dėl ko nors apsispręsti.

Norėdami klausytis iš tiesų, neturime suabsoliutinti savo idėjų, bet privalome leisti, kad mus pataisytų, praplėstų mūsų požiūrį, paskatintų: negaliu keisti Tiesos, bet turiu leisti, kad Tiesa man vadovautų. Jei Tiesą perleisime per savo idėjų, savo schemų sietą, atmesime tai, kas prie jų nesiderina, ko nesuprantame ir kas mums nepatinka, priimsime tik mums patogius dalykus.

Patį Dievą priimsime ne vien protaudami, stengdamiesi bet kokia kaina jį suprasti, bet stebėdamiesi ir žavėdamiesi slėpiniu, į kurį panyrame. Negalime net įsivaizduoti, apie ką Dievas turėtų kalbėti ir ką nori mums pasakyti. Dėl to nedera manyti, kad jau gerai žinome, ką reiškia ši Šventojo Rašto ištrauka, kaip ji mums prabils, nes jos jau klausėmės daugybę kartų.

Kiekvienos maldos pradžioje (nurimus ir susikaupus) šv. Ignacas pataria melstis parengiamąja malda ir „prašyti Dievo, mūsų Viešpaties, malonės, kad visi mano ketinimai, veiksmai ir darbai būtų kreipiami taip, kad tarnautų vien jo dieviškosios didybės garbei“ (DP, 46). Kai Viešpaties ieškome dėl jo paties, gryna intencija, mūsų malda tampa objektyvesnė ir tikresnė, toks yra ir per ją gaunamas vaisius. O jei nuolat susitelkiame ties savimi ir savo problemomis, – kaip nesuabejoti tokioje maldoje padarytomis išvadomis?

Tad nuolankiai atsiduokime, atverkime savo širdį Dievui, kuris trokšta mums dovanoti save. Atsiduokime į jo rankas, leiskime jam kalbėti ir klausykimės, ką jis nori mums pasakyti. Dievas visada nori mus gausiai apdovanoti, tik mes dažniausiai mažai tepriimame.

Kaip jau sakyta, atsiverti ir leisti, kad mums vadovautų Dievo Dvasia, padeda pasirengimo malda. Pati paprasčiausia gali būti tokia: „Viešpatie, nelaukiu nieko iš anksto numatyto, esu pasirengęs/usi priimti visa, ką man norėsi pasakyti ir duoti.“

* * *

*Viešpatie, trokštu vienintelio dalyko – būti arti Tavęs!
Užmerk mano kūno akis
ir atverk mano sielos akis.
Trokštu likti ramus/i ir tylus/i.
Leisk, kad būčiau su Tavimi, nes Tu esi su manimi.
Noriu nieko nejausti, nieko nematyti,
nieko negirdėti – vien tik Tave.
Štai, Viešpatie, esu čia,
kad tikėjimo tyloje sutikčiau Tave.
Deja, Viešpatie, aš turiu daugybę problemų:*

visi žmonės, su kuriais susitikau, kurie įėjo į mano gyvenimą,

tebėra su manimi, jie kelia man susirūpinimą...

Atvedu juos pas Tave, Viešpatie, ir Tau juos patikiu.

Štai aš... Štai jie... Esame Tavo artumoje, Viešpatie.

Suteik man ir jiems savo ramybę. Amen.

* * *

Viešpatie, esu arti Tavęs.

Tu meilingai žvelgi į mane ir šypsaisi –
jaučiu, kad mane myli.

Man gera su Tavimi, Viešpatie Jėzau!

Padėk man priimti Tave

ne tik šią maldos valandą,

bet ir kiekvieną mano gyvenimo akimirką. Amen.

* * *

Leisk, Viešpatie, man jausti Tavo artumą,
ir visa širdimi Tave garbinti.

Padėk man sukurti tylą aplink save ir savyje,
kad galėčiau geriau girdėti Tavo balsą.

Įkvėpk mano mintis, jausmus, troškimus, palenk
sprendimus,

kad visuomet ieškočiau vien to, kas Tau patinka.

Šventoji Dvasia, Tėvo Dovaņa, atnaujink mano širdį,

kad besąlygiškai galėčiau atiduoti save

ir sekti paskui nuolankų ir neturtingą Kristų.

Marija, Jėzaus ir Bažnyčios Motina,

Tu esi klusnumo Dievo Žodžiui pavyzdys,

tad savo malda padėk man melstis. Amen.

8. NUSIDĖJĖLIS, KURIAM DOVANOTA

*Prašyk, kad Viešpats perkeistų tavo
širdį ir iš tiesų galėtum atsiversti.*

1. ŠIRDIES PERKEITIMAS

Vienam žmogui vis dažniau ėmė mausti krūtinę. Galop taip pradėjo skaudėti, kad norom nenorom turėjo eiti pas gydytoją. Šis, apžiūrėjęs ir ištyręs, tarė:

– Reikia nedelsiant operuoti širdį. Jau šiandien galite gultis į ligoninę. Turėsite joje pasilikti bent porą savaičių.

Žmogus atsiliepė:

– Neturiu tam nei laiko, nei pinigų. Be to, jūsų išvadas privalau parodyti savo viršininkui. Bijau, kad galiu prarasti darbą. Būkite malonus, kaip nors man padėkite.

– Na, jei taip norite, galiu parašyti, kad jūsų tyrimai geri, – sutiko gydytojas.

Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuvą jo ant seno. Šitaip ir naująjį jis suplėšytų, ir senajam netiktų lopas iš naujojo (Lk 5, 36).

Peržvelk savo širdies „kardiogramą“. Gal dar yra nuodėmės pėdsakų, kuriuos norėtum ištrinti? Kokias priemones tam gali panaudoti?

Širdies ir gyvenimo perkeitimą parodo tikras gailėstis. Skaityk Iz 58, 1–10, kad suprastum, ką apie tai mano Dievas.

51 psalmė yra malda to, kuris savyje išvydo nuodėmės tikrovę.

2. PRIPAŽINTI, KAD ESAME RIBOTI

Vienoje kolegijoje teikdamas baigimo diplomus, jos direktorius su pasididžiavimu pareiškė, kad iš visų mokinių tik du neišlaikė egzaminų. Toje ceremonijoje kaip garbės svečias dalyvavo aktorius ir dramaturgas P. Ustinovas. Jis tarė:

„Kadangi neturiu jokių titulų nei baigimo diplomų, manau, kad pasauliui labai reikia ir nediplomuotų žmonių. Tiems dviems, kaip ir bet kokiai mažumai, jaučiu palankumą. Jei būčiau buvęs šios kolegijos mokinys, esu beveik tikras, kad egzaminų būtume neišlaikę trise. Visi – ir nepasiekusieji visuomenės viršūnės – šiame pasaulyje yra labai vertingi.“

Nuplausiu jus tyru vandeniu. [...] Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia (Ez 36, 25–26).

Ar pajutai, kad Dievas myli tave tokį/tokią, koks/kokia esi, nepaisydamas tavo nuodėmių? Klausykis padrąsinančių pranašo žodžių Ez 36, 25–29. Gali skaityti ir apmąstyti Ef 4, 20–24.

3. PRIIMTI PATIEMS SAVE

Kartą Arso klebonas pasakojo: „Vieną dieną gavau du laiškus. Vienaime buvo rašoma, kad esu didis šventasis, o antrajame, – kad apsimetėlis ir apgavikas. Pirmasis nepadarė manęs geresnio, negu esu, o antrasis nepadarė manęs blogesnio. Dievui mes esame tokie, kokie esame – nei daugiau, nei mažiau.“

Aš susilaikau, kad kas nors apie mane nepagalvotų daugiau, negu tai, ką manyje mato ar iš manęs girdi (2 Kor 12, 6).

Lk 7, 36–50 rašoma apie moterį, visų laikomą nusidėjėle. Įsivaizduok save jos vietoje. Artinkis prie

Jėzaus, žvelk į jo gailestingą ir mylintį veidą. Klausykis paguodžiančių žodžių: „Jai atleidžiama daugybė nuodėmių, nes ji labai pamilo.“

Atsiliepk, kaip širdis padiktuos.

4. ATLEISTI

Anglų rašytojas C. S. Lewisas, mokydamasis kolegijoje, dažnai patirdavo skriaudą iš vieno mokytojo. Dėl to jautėsi labai sužeistas ir tą skausmą nešiojosi didesnę savo gyvenimo dalį. Šis jausmas ir mintys apie kerštą mokytojui nuolat sugriždavo.

Suaugęs Lewisas suprato, kad žaizda užgis tik tada, jei jis iš visos širdies atleis mokytojui. Stengėsi kiek galėdamas, tačiau atleisti už vaikystėje patirtą blogį nepavyko. Dar blogiau, ėmė kankintis jausdamasis kaltas, kad nesugeba atleisti.

Prieš pat mirtį jis rašė savo draugui: „Tik prieš kelias savaites staiga supratau, kad pagaliau atleidau labai mano vaikystę apkartinusiam mokytojui. Stengiausi ilgus metus, bet kiekvieną kartą, kai maniau, jog pagaliau pavyko, suprasdavau, kad turiu stengtis toliau. Šį kartą esu tikras, kad jau pasiekiau.“

„Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (Mt 18, 21).

Apmąstyk palyginimą apie tarną, kuris neatleido (Mt 18, 21–35). Ar kada nors Dievas nusuko veidą nuo tavęs, kai prašei jo atleisti? Jis taip nesieltgia, kad ir tave paskatintų daryti kaip jis.

Gali paskaityti ir apmąstyti Jer 31, 31–34. Dėkok Dievui už tau parodytą gailestingumą.

5. PRIIMTI KITUS

Advokatui lankantis kliento namuose, į kambarį įėjo jo dukrelė su sąsiuvinio rankose.

– Prašau pažiūrėti, kaip atlikau savo namų darbus.

Advokatas paėmė sąsiuvinį. Visame puslapyje nebuvo nė vieno žodžio, parašyto be klaidos. Jis nusišypsojo ir pasakė mergaitei:

– Šis puslapis labai gražus. Paraštės tiesios ir švarios. Tu labai gražiai rašai ir tavo raštą lengva skaityti.

– Ačiū, – tarė mergaitė. – Aš labai stengiausi gražiai rašyti. Kitą kartą reikės labiau atkreipti dėmesį į klaidas.

*Trokštu mylėti, tavęs neužslopindama,
vertinti, tavęs neteisdamą,
lydėti, tau neprimisdama savęs,
kviesti, tavęs neversdamą,
taisyti, tavęs nesmerkdama,
padėti, tavęs neižeisdamą.
Jei ir tu to paties norėsi,
tada tikrai galėsime susitikti
ir praturtinti vienas kitą.*

Virginia Satir

Jėzus mums davė įspūdingą pavyzdį, kaip reikia priimti kitus. Skaityk epizodą apie svetimautoją Jn 8, 1–11. Jėzus jos kaltintojams pataria teisti savo širdį taip, kaip jie teisia šią moterį. Kadangi visi jautėsi nusidėję, nė vienas nedrįso mesti akmenų.

Jėzus atėjo skelbti nuodėmių atleidimo.

Palygink savo elgesį ir su fariziejų, ir su Jėzaus elgesiu. Įsivaizduok, kad esi vienas/a iš kaltintojų. Ką Jėzaus sako tau? Įsivaizduok save šios moters vietoje. Kokių nuodėmių atleidimo prašai? Ką jis tau sako?

Apie Dievo požiūrį į nusidėjėlį gali paskaityti Iz 49, 14–16.

6. PRIIMTI SKAUDŽIĄ TIKROVĘ

Viename romane rašoma apie psichoterapijos seansą, atliktą moteriai, kurią kankino nesveikas rūpestis namų švara. Namiškiai ilgai taikstėsi su jos keistenybėmis. Valandų valandas ji valydavo kiekvieną dulkelę, viską šveitė ir blizgino. Tačiau labiausiai visus vargino jos rūpestis kilimais. Žmonės ji įleisdavo tik pro užpakalines duris arba priversdavo juos nusiauti batus ir liepdavo eiti atsargiai. Negalėjo pakęsti, kad eidami per kilimą jie palieka pėdsakus: ne purvo ar dulkių, bet paprasčiausią pėdų įspaudą kilime. Kai tik pastebėdavo tokius pėdsakus, bėgdavo atsinešti dulkių siurbį, kad vėl išlygintų kilimą.

Terapijos seansuose jai reikėjo atlikti įvairius pratimus. Pirmiausia – užsimerkus įsivaizduoti lygų, švarų, be jokios dulkelės kilimą. Šio pratimo metu moteris jautėsi be galo laiminga ir visą laiką šypsojosi.

Kitą dieną reikėjo įsivaizduoti save vienišą, visiškai apleistą, paliktą visų, kuriuos mylėjo. Šypsena dingo iš moters veido. Pasijuto labai nejaukiai. Gydytojas dar kartą pakvietė užsimerkti ir įsivaizduoti sumindžiotą kilimą, bet visus mylimus žmones kartu su ja. Moteris vėl pasijuto gerai ir suprato, ką reiškia šis pratimas.

Nuo to laiko jos elgesys visiškai pasikeitė – ji ėmė labiau rūpintis žmonėmis, o ne kilimais.

Eik namo pas saviškius ir papasakok, kokių nuostabių dalykų Viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo (Mk 5, 19).

Ar nesielgi panašiai kaip ta moteris, ar kokie nors tavo įpročiai nekelia sunkumų kitiems?

Gali atlikti vaizduotės pratimą: įsivaizduok sūnų palaidūną, kurį noras gyventi nevaržomai pavertė visiškai nusiminusiu vargeta (Lk 15, 11–32). Atsisėsk

kiaulidėje prie šio jaunuolio, jausdamas/a tuščią skrandį ir širdį. Klausk jo ir savęs, ką dabar daryti...

Apie tai, kaip Dievas žvelgia į nusidėjėlį, gali skaityti ir apmąstyti Iz 44, 21–26.

7. IŠLIEKANTYS VAISIAI

Šiandien Dievas man prakalbo. Maniau, kad jis šai-posi iš manęs, nes išgirdau man sakant: „Ačiū tau, mano meile, ačiū!“

„Ačiū?“ Už ką? Vis galvojau ir galvojau apie tai, bet galiausiai paprašiau, kad man paaiškintų.

„Ačiū už visa, kas man esi. Ačiū, kad priimi mano begalinę meilę, ačiū, kad pasitiki manimi. Ačiū, kad priimi mano nuolatinį rūpestį, kai būna nelengva jį pastebėti.

Ačiū, kad ant manęs sukrauni visus savo rūpesčius, klaidas ir visa kita. Ačiū, kad palieki savo praeitį ir tiki, kad aš viskuo pasirūpinsiu.

Ačiū, kad pastebi mano tau duotas dovanas, ačiū kad būni su manimi. Ačiū, kad kartas nuo karto nusišypsai savo draugams.

Labai ačiū, kad tiki manimi ir į mano rankas sudedi savo ateitį...”

Hans Metzner

Kiekvienas gi Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, kas priimama su padėka, – juk visa tai pašventinama Dievo žodžiu ir malda! (1 Tim 4, 4)

Perskaityk aukščiau pateiktą tekstą ir prie jo pridėk, už ką tau Dievas sako „ačiū“.

Peržvelk praėjusią savaitę. Ar buvo kas nors ypatinga? Ar gyvenimas tau tapo brangesnis? Ar jauti norą melstis? Kas tau sukelia teigiamus ir neigiamus jausmus?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

PAGUODA

Tai sielos būseną, kai širdis „išdidėjusi“. Ji skatina taip bendrauti, dirbti, apsispręsti, rinktis, kad vis labiau atsiduotume Dievui ir juo pasitikėtume, labiau mylėtume artimą. Paguoda gali pasireikšti keleriopai.

GILI RAMYBĖ. Ji atsiranda ne vien tada, kai nėra vadinio nepasitenkinimo ar kovos. Priešingai nei stoiška ar budistinė, ši ramybė nėra pasyvi, nes remiasi pasitikėjimu Dievu, ją teikia Kristus („Aš jums duodu ramybę, ne kaip pasaulis...“). Kadangi atsiduodu Dievui ir visiškai priimu jo planus savo atžvilgiu, ramybė atskleidžia darną tarp manęs ir Dievo, Dievo planų ir mano troškimų bei siekių.

DVASINIS DŽIAUGSMAS. Tai nėra vien emocinis džiaugsmas, juo labiau ne euforija ar estetinis gėrėjimasis, bet Dievo pajutimas. Esame laimingi, galėdami būti su juo, jam tarnauti, paaukoti savo gyvenimą kitiems ir Dievo karalystei, esame laimingi, kadangi jis yra meilės ir pasitikėjimo Dievas.

PASITIKĖJIMAS. Tai ne naivus optimizmas, bet iš tikėjimo kylantis tikrumas, kad Dievas myli kiekvieną žmogų ir visą žmoniją, atsižvelgdamas į kiekvieno žmogaus laisvę ir visos žmonijos gerovę.

DĖKINGUMAS. Esame dėkingi, žavimės, stebimės tuo, ką Dievas iš meilės daro mums ir pasauliui.

JAUTRUMAS. Jaučiame, kad širdis liepsnoja. Mus jaušina, kartais net iki ašarų, Viešpaties meilė, jo gailestingumas mums.

Kai manyje vyrauja pasitikėjimas, viltis ir meilė, kai jaučiu, kad Dievas mane myli, meilingai budi,

manęs neapleidžia, – padidėja mano vidinė energija, ji stumia mane į priekį. Tada viskas tampa malone: net ir paprasčiausi dalykai prisipildo Dievo meilės. Tuomet ir aš tampu pajėgus/i mylėti Dievą, artimą, save. Net ir blogis, kančia, sunkumai neužgesina šios gyvenimo energijos ir vilties.

NEPAGUODA

Tai sunki, slegianti sielos būseną, skatinanti užsidaryti savyje su savo problemomis, žvelgti į gyvenimą taip, tarsi Dievas būtų visai dingęs iš jo. Žmogus jaučiasi prislėgtas, be jokio dvasinio polėkio. Pradings-ta pasitikėjimas Dievu, viltis, meilė artimui.

Nepaguoda gali reikštis įvairiais pavidalais. Visais atvejais bendras bruožas – ramybės nebuvimas.

TAMSA. Žmogus sutrikęs, nežino, ko nori, tokie aiškūs ir tikri vakarykščiai sprendimai dabar atrodo abejotini. Susvyruoja tikėjimas, abejojama Dievo meile, jo rūpesčiu, gailestingumu.

DVASINIS LIŪDESYS. Bendras nepasitenkinimas, kurio priežastis neaiški. Abejingumas Dievui: atrodo, kad jis nesvarbus nei man, nei pasauliui.

SUSIŽAVĖJIMAS REGIMYBE. Kyla noras vertinti vien tiktai (ar labiausiai) žmogiškąsias galias, tarsi Apvaizda ir malonė daugiau nebeegzistuoja.

SĄMYŠIS IR NERIMAS. Apima skrupulai, nuolat lydi baimė suklysti, atrodo, jog klystame, kad ir ką darytume; bijome pasiduoti pagundoms, bijome, kad Dievas per daug pareikalaus, bijome, kad tinkamai neatsiliepsime į jo kvietimą.

VIDINĖ KANČIA. Jaučiamės, tarsi praradę savo tapatybę, lyg būtume neištikimi tikrajam savo aš.

ŠIRDIES SAUSRA. Atrodo, kad Dievas toli, kad jis mus apleido. Melstis nesinori, jaučiamės nepajėgūs, viskas atrodo beprasmiška. Kyla noras užsidaryti savyje ir niekuo daugiau nesirūpinti.

Nepaguodos nereikia painioti su depresija. Pirmoji būseną yra dvasinė, o antroji – psichologinė. Psichologinis ir dvasinis lygmuo yra skirtingi: žmogus gali būti apimtas depresijos ir tuo pat metu jausti dvasinę paguodą bei atvirkščiai. Depresija tampa nepaguoda, kai pasiekia dvasinę sritį, paliesdama mūsų pasitikėjimą Dievu, viltį ar meilę jam (pvz., kai dėl depresijos žmogus kaltina Dievą arba priekaištauja, kad šis jam nepadedą).

* * *

*Dieve, begaline Meile,
išmokyk žvelgti Tavo gailestingu žvilgsniu,
atskiriančiu apgaulę nuo tiesos;
leisk jausti Tavo ranką,
rūpestingai ir energingai tvarkančią mūsų gyvenimą;
suteik mums savo širdį,
trokštančią to, kas teisinga ir gera.
Savo Dvasios dvelksmu
suvienyk mus su savimi Kristuje.
Amen.*

9. GYDYTI SUŽEISTĄ PASAULĮ

Prašyk malonės suprasti, kad meilė pasiekia mumyse tobulumą, kai mes esame tokie, koks yra Viešpats. Nebėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę (plg. 1 Jn 17–18).

1. JAUTRUMAS ALKSTANTIEMS

1979 m. priimdama Nobelio Taikos premiją Motina Teresė sakė, kad priima ją „visų alkstančiųjų, nuogųjų, benamių, akliųjų, raupsuotųjų, atmetusių, nemylimųjų, visuomenės apleistųjų vardu.“

Nesisielokite ir neklausinėkite: „Ką valgysime?“ arba: „Ką gersime?“, arba: „Kuo vilkėsime?“ Visų tų dalykų vaikosi pagony (Mt 6, 31).

Yra įvairių būdų padėti „alkstantiems“, ypač tiems, kuriems esame reikalingi ir kurie viliasi, kad sulauks mūsų pagalbos. Tegu tave įkvepia Jėzaus pavyzdys, kaip atsiliepti į tokius lūkesčius (Mt 15, 21–28).

Skaityk ir apmąstyk Dievo kvietimą Jer 31, 15–22.

2. APRENGTI NUOGĄ

Vienas jaunuolis labai nustebo matydamas tokį svarbų asmenį, kaip Mahatma Gandhis, viešai pasirodantį tik su juosmens aprišalu, be marškinių. Kartą jo paklausė:

– Kodėl neapsivelkate marškinių? Aš galėčiau paprašyti savo tėvo, ir jis jums padovanotų.

Gandhis maloniai pažiūrėjo į jį ir tarė:

– Jei man padovanosi marškinius, tai visi mano broliai, vilkintys kaip aš dabar, jausis nepatogiai ir manęs nepriims.

- Padovanosiu po vienerius smarškinius visiems jūsų broliams, – nenusileido jaunuolis. – Kiek jų turite?
- Keturis šimtus milijonų, – nusijuokė Gandhis.

Nuogas išėjau iš motinos įsčių, nuogas ten sugrįšiu (Job 1, 21).

Ar labai rūpiniesi savo drabužiais, mada ir t. t.? Kokią reikšmę tau turi tavo išvaizda, ypač švenčių dienomis?

Kaip pasireiškia tavo rūpestis „nuogaisiais“? Ar pagalvojai apie kitokį nuogumą, ne vien drabužių stygių?

Skaityk Paskutiniojo teismo aprašymą Mt 25, 31–46. Atidžiai klausykis Jėzaus žodžių, įsivaizduok jo veido išraišką. Ar esi nukreipiamas/a į dešinę, ar į kairę? Kodėl? Kas tau trukdo visiškai save atiduoti kitiems?

3. RŪPESTIS LIGONIAIS

Desmond Doig knygoje „Motina Teresė“ aprašo savo pirmuosius įspūdžius iš susitikimų su ja *Nirmal Hriday* (Tyros širdies) mirstančiųjų ir apleistųjų žmonių prieglaudoje Kalkutoje:

„Buvo atsiklaupusi prie mirstančiojo, kurį ką tik atgabeno. Nuvilkus jo skarmalus, visas kūnas atrodė lyg viena baisi žaizda, pilna kirmėlių... Kantriai valė jo žaizdas, kartu meiliai kalbindama bengalų kalba. Indas jaunuolis Choristas Dasas atėjo jos pakeisti. Baigęs darbą, man tarė: „Kai valau žaizdas, gydau Kristaus žaizdas.“

Šito jis išmoko iš Motinos Teresės, kuri yra rašiusi: „Kiekviena sutiktame žmoguje matau Kristų, nes jis sakė: buvau alkanas, ištroškęs, buvau nuogas, ligonis, kentėjau, neturėjau namų... Taip paprasta: kas kartą, kai kam nors duodu duonos riekę, – duodu jam.“

Tik kartą pereisiu šią žemę. Gėrį, kurį galiu padaryti dabar, meilumą, kurį galiu parodyti bet kokiam žmogui, turiu rodyti dabar ir neatidėlioti ateičiai. Nes antrą kartą pro čia nebeisiu (Stephen Gullet).

Tegu tavo darbas šiandien būna tavo malda. Jei turi galimybę, aplankyk pažįstamą ligonį ar nueik į ligoninę. Gali pagalvoti apie gydytojus, medicinos seseris, lankytojus ir t. t.

Yra įvairių ligų: fizinių, psichinių, moralinių, socialinių. Ar tave kankina kuri nors iš jų? Ar tau rūpi kenčiantys žmonės ir ar pagalvoji apie pagalbą, kurią jiems galėtum suteikti?

Skaityk Mk 1, 29–34 ir mąstyk apie Jėzaus meilę Petro uošvei ir apie tai, kad pagydyta ji ėmė jiems tarnauti.

4. TIKRAS PARADOKSAS

Valgau labai gerai, bet esu alkanas,
nes dar yra alkstančių žmonių.
Geri tyrą vandenį, bet mano gerklė išdžiuvusi,
nes dar yra ištroškusių žmonių.
Galiu juoktis, bet man trykšta ašaros,
nes dar yra liūdinčių žmonių.
Mano kūnas sveikas, bet jaučiuosi blogai,
nes dar yra sergančių žmonių.
Mano regėjimas geras, bet atrodo, lyg būčiau tamsoje,
nes dar yra aklų žmonių.
Mano protas aiškus, bet neateina nė viena mintis,
nes dar yra nemokšiškumui pasmerktų žmonių.
Turiu draugų, bet mane slegia vienatvė,
nes dar yra apleistų žmonių.
Turiu namus, bet jaučiuosi lyg lauکه,
nes dar yra benamių žmonių.
Esu laisvas, bet atrodo, lyg mano langai būtų užkalti,
nes dar yra įkalintų žmonių.
Rengiuosi madingai, bet galvoju, kad esu apsikarstęs skarmalais,
nes dar yra nuogų žmonių.
Naudojuosi buitės patogumais, bet nepailsiu,
nes dar yra itin vargančių žmonių.

Myrtle Householder

Jei galėsiu padaryti, kad bent viena širdis nesugniužtų, nebūsiu gyvenusi veltui. Jei bent vienam galėsiu sumažinti skausmą, sušvelninti kančią ar bent vieną bejėgį paukštį sugrąžinsiu į lizdą, nebūsiu gyvenusi veltui (Emily Dickinson).

Keletą kartų perskaityk tekstą, sutok prie kiekvienos frazės ir pagalvok, ar ir tu panašiai jautiesi dėl daugelio visuomenėje esančių blogybių.

Apmąstyk Job 24, 2–8. Ar šis aprašymas tinka dabarties tikrovei? Pagalvok, kaip ją galėtum keisti.

5. NUO ŽODŽIŲ PRIE DARBŲ

Šaltą žiemos dieną senas žmogus buvo atvestas į teismą. Jį kaltino pavogus duonos kepalą. Teisėjo klausiamas atsakė, kad taip pasielgė tik dėl šeimos, kuri tiesiog miršta iš bado.

– Įstatymas reikalauja, kad jūs būtumėte nubaustas, – pareiškė teisėjas. – Turiu jums skirti 50 dolerių baudą.

Tai sakydamas jis išsitraukė piniginę ir tarė:

– Štai jums pinigai sumokėti baudai. Taip pat, – tęsė teisėjas, – skiriu 10 dolerių baudą kiekvienam, esančiam salėje, nes gyvenate mieste, kur žmogui reikia vogti duoną, kad galėtų išgyventi.

Per publiką teisėjas paleido lėkštelę, ir žado netekęs žmogus iš salės išėjo su 500 dolerių kišenėje.

Daryk gėrį, kokį gali, visomis priemonėmis, kuriomis gali, visose vietose, kur gali, visomis valandomis, kuriomis gali, visiems žmonėms, kuriems gali, kiekvienu metu, kai tik gali (John Wesley).

Kokios mintys tau kilo paskutinėmis dienomis, mąstant ape kiekvieno iš mūsų atsakomybę už pasaulyje egzistuojantį blogį?

Skaityk Lk 5, 17–20. Tai pasakojimas apie draugų pastangas prinešti paralitiką prie Jėzaus ir taip jam padėti.

[vairūs „paralyžiai“ – ypatingi atvejai – tave ar kitus padaro „nejudrius“. Pagalvok apie neteisingas struktūras, kurios šiandien „paralyžiuoja“ milijonus žmonių. Ar kuo nors gali jiems padėti?

6. EGOISTIŠKI SPRENDIMAI

Knygoje „Gyventi, mylėti, mokytis“ Leo Buscaglia pasakoja apie įdomų sociologinį eksperimentą, atliktą viename Amerikos universitete. Paskaitose buvo nagrinėjama tema „Duoti ir dalytis“. Dėstytojas studentų paprašė atsinešti po 10 centų ir jiems pasakė: „Indijoje daugybė žmonių miršta iš bado. Jiems reikia pagalbos. Jei norite, galite įdėti 10 centų monetą į voką ir užrašyti „Indija“.

Tačiau Indija yra labai toli. Daugeliui šeimų čia pat, ypač priemiesčiuose, trūksta maisto. Tad galite tą monetą įdėti į voką ir vietoj „Indija“ užrašyti „Vargstanti šeima“.

Taip pat universitete mums labai reikia naujo kopijavimo aparato. Jei norite prisidėti, kad jis būtų greičiau nupirktas, ant voko užrašykite „Kopijavimo aparatas“.

Aštuoniasdešimt procentų studentų pinigus skyrė kopijavimo aparatui!

Kas geidžia pralobti, pakliūva į pagundą ir į spąstus bei į daugelį neprotingų ir kenksmingų aistrų (1 Tim 6, 9).

Perskaityk ir apmąstyk palyginimą apie neišminingą turtuolį Lk 12, 16–21. Dievo žodis sugriauna tariamą turtingo žmogaus saugumą. Visą gyvenimą jis skyrė tam, kad kauptų, statytų, krautų, o Dievas sako, kad žmogus bankrutuoja (dvasiškai), nes Dievo akyse jis nėra turtingas.

Gali apie tai mąstyti pasinaudodamas/a 1 Tim 6, 17–19.

7. IŠLIEKANTYS VAISIAI

Vienas žmogus po mirties atėjo pas Dievą ir tarė:

– Viešpatie, matai, kad nesu padaręs nieko, kas būtų bloga, neteisinga ar nešvaru. Mano rankos, Viešpatie, yra nesuteptos.

– Bet jos ir tuščios! – atsiliepė Viešpats.

Kol yra žmonių, kenčiančių alkį ir troškulį, kol egzistuoja nemokšiškumas ir ligos, kol karai tebekelia siaubą, kol Dievo žemėje išlieka neteisybė, aš esu savo brolio sargas ir neturiu teisės nusiplauti rankų (J. Ferguson).

Apmąstyk palyginimą apie talentus Mt 25, 14–30. Gavai daug, kiek duodi kitiems?

Pagalvok apie savo apsileidimo nuodėmes, aki-vaizdžias ir subtilesnes. Kristaus sekėjui neužtenka atsisakyti blogio. Labai svarbu daryti gera – visur ir kaip tik sugebame.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

GEROSIOS IR BLOGOSIOS DVASIOS TAKTIKA

Galime kalbėti apie dvi žmogaus gyvenimo kryptis: link Dievo ir tolyn nuo jo (link dvasios priešo).

Kai savo gyvenimą kreipiame link Dievo, t. y. mūsų elgesys, pasirinkimai ir sprendimai atitinka Kristaus nurodytą kryptį, „geroji dvasia“ (t. y. Dievas) mus palaiko ir guodžia. Ji sukelia teigiamus vidinius pojūčius (ramybę, džiaugsmą, dėkingumą, nuostabą, entuziazmą, viltį), kad mus palaikytų ir padrąsintų toliau eiti šiuo keliu ir šia kryptimi.

Priešingai, blogoji dvasia (sielos priešas) sukelia nepaguodą, t. y. stengiasi pažadinti negatyvias sielos būsenas (nepasitenkinimą, baimę, nerimą, pasimetimą,

„sausrą“, liūdesį). Šitaip jis mėgina mus atitraukti nuo gero pasiryžimo, gerų pasirinkimų ir sutrukdyti eiti teisingu keliu.

Kai kryptame link sielų priešo, t. y., kai mūsų elgesys, pasirinkimai krypta link netikrų vertybių, tada sielų priešas taip pat suteikia tariamą paguodą (ramina, teigia, kad viskas gerai, niekuo nereikia rūpintis, siūlo klaidingas pasiteisinimo priežastis), kad toliau skatintų eiti blogio keliu.

Tuo tarpu geroji dvasia sukelia lyg ir nepaguodą (nepasitenkinimą, liūdesį), kad mus atitrauktų, sulaukytų nuo netinkamų poelgių, sprendimų, paskatintų susimąstyti ir sugrąžintų į gėrio kelią.

Kalbame apie *tariamą* paguodą ir nepaguodą, nes demono teikiama „paguoda“ niekada neatneša gilios ramybės, kurią gali duoti tik Dievas. Tuo tarpu Dievo sukeliamą „nepaguodą“ žadina nerimą, kuris niekada netampa nusivylimu, pažeminimu, neviltimi. Ji visuomet lydi ramybė. Be to, gerosios dvasios sukeltos paskatos visuomet ugdo tikėjimą, viltį, meilę.

DIEVAS	teikia	paguodą	į Dievą linkstančiam žmogui	kad sustiprintų gėrio siekį
PRIEŠAS	sukelia	nepaguodą		kad atitolintų nuo gėrio

PRIEŠAS	teikia	„paguodą“	į blogį linkstančiam žmogui	kad susietų jį su blogiu
DIEVAS	sukelia	„nepaguodą“		kad atitolintų nuo blogio

Pvz., atliekantiems Dvasinės pratybas Viešpats teikia paguodą, drąsina juos tęsti toliau, tuo tarpu blogioji dvasia sukelia baimingumą, nerimą, kad galime negerai jas atlikti, kad mums trūksta tobulumo, kad per daug užsimota ir nieko iš to nebus. Jis siekia, kad paliktume pradėtą kelią.

KAIP ELGTIS JAUČIANT NEPAGUODĄ

1. Nieko nekeisti, nepriimti sprendimų, kurie pakeistų dabartinį mūsų gyvenimą. Priežastis paprasta – nepaguodą sukelia blogoji dvasia ir tuo metu kaip tik ji veikia bei pataria. Jei ką nors keistume, blogąją dvasią pasirinktume savo patarėja, o ji visuomet stengsis atitraukti nuo gero.

2. Likti ištikimiems maldai, dvasiniam gyvenimui, daugiau dėmesio skiriant tam, ką blogoji dvasia norėtų sumenkinti ar sunaikinti. Jei nepaguoda tokia, kad nebėra ramybės ir nebepajėgiame susikaupti, reikia neatsisakyti maldos – paprasčiausiai būti Viešpaties akivaizdoje, kartoti lūpų maldas ar širdies maldą, skaityti psalmes (ypač 131 ir 143), suteikiančias mums žodžių, kurių patys nebepajėgiame išsakyti. Maldos sausra gali kilti dėl to, kad apsileidžiame ar meldžiamės neteisingai: maldos pradžioje neatsipalaiduojame ar neskiriame laiko pokalbiui su Viešpačiu. Malda, kylanti vien tik iš mūsų proto, bet neįtraukianti kūno, juo labiau širdies, neteikia dvasinės atgaivos. Kitas pavojus, kad malda mums gali tapti lyg palaiminga sala, į kurią pabėgame nuo savo problemų. Nuo gyvenimo atitrūkusi malda neneša vaisių ir ilgai niui susidaro įspūdis, kad ji tėra nenaudingas laiko praradimas.

3. Galvoti, kad nepaguoda greitai praeis ir ateis paguoda. Stengtis pasitikėti Dievu, kuris mūsų neapleidžia ir netrukus per paguodą leis pajusti savo artumą. Žadinti viltį, vadinasi, jau rengti vietą paguodai.

4. Ieškoti priemonių išsivaduoti. Nepaguodą galima panaudoti pozityviai, jei ją laikysime proga stiprėti tikėjimui, vilčiai ir meilei. Palikęs mus gyventi vien savo pačių jėgomis, Viešpats leidžia suprasti, kur jos baigiasi ir kad už tos ribos nebeturime nieko kito – tiktai remtis juo. Vadinasi, tai proga geriau pažinti

save (silpnąsias puses, sunkumus, neteisingus nusiteikimus, pasipriešinimą ir uždarumą Dievui) ir labiau priartėti prie Dievo. Jei jaučiant paguodą Šventoji Dvasia mus neša ant savo sparnų, atėjus nepaguodai turime progą keliauti savo kojomis, tačiau kiekvienu atveju Viešpats mus kviečia būti jam ištikimiams. Ko galime imtis, kad demaskuotume demono suktybes ir neleistume savęs apgauti?

4a. Atkreipti dėmesį, kur mes esame silpniausi. Kad nukreiptų nuo pasirinkto kelio, priešas bando mus paveikti pasinaudodamas mūsų silpnumu ten, kur dažniausiai ir lengviausiai suklumpame. Tokiu būdu jis skatina nusiminti, nes įprastų nuodėmių nepajėgiame išvengti.

Kai geriau pažįstame jo suktybes ir nepasiduodame akivaizdiems gundymams, gali mus pulti gundymais, kurie pridengiami „geru tikslu“, tačiau prieš apgaulę atskleidžia neigiamas rezultatas. Pvz., kartais jis sužadina ypatingą uolumą ir susidomėjimą mistiniais dalykais: skatina geras mintis, maldos ir atgailos troškimą, lydimą ypatingo „apšvietimo“ ir vizijų, kartu stengdamasis sukelti neigiamus padarinius. Žmogus apleidžia apaštalavimą, tampa nejautrus ir nepakantus tiems, kurie neturi panašios dvasinės patirties ar nepriklauso jo grupei. Arba, priešingai, gali sužadinti per didelį uolumą apaštalauti ir taip atitraukti nuo maldos. Ilgainiui nebelieka pagrindo, įkvėpimo, prasmės veikti. Kartais jis skatina melstis ar veikti daugiau, negu fiziškai ar psichologiškai pajėgiame, kad tiesiog „susprogdintų“ mus iš vidaus.

4b. Tvirtai pasipriešinti pagundai. Priešas puola atkakliau, kai mato, kad jam po truputį pasiduodama. O tvirtai pasipriešinus, darant priešingai, negu jis mums perša, pagundos sumažėja.

TREČIASIS ETAPAS

VISIŠKA IŠTIKIMYBĖ KRISTUI

„Tėve mūsų“ maldoje Jėzus mus moko prašyti: „Tė-
teinie Tavo karalystė.“ Jau supratome, kad jo Kara-
lystės įkurti vien savo jėgomis nepajėgsime. Tam pas
mus atėjo Jėzus. Jis tapo mums artimas kaip įsikūnijęs
Žodis, o taip pat per Bažnyčią – Kristaus Kūną.

Kartą fariziejai Jėzaus klausė, kada ateis Dievo ka-
ralystė? Jėzus jiems atsakė: „Dievo karalystė ateina
nepastebimai. Ir niekas nepasakys: „Štai ji čia arba
ten!“ Nes Dievo karalystė jau yra *tarp jūsų*“ (Lk 17,
20–21). Jėzus pabrėžė, kad Karalystė jau čia, tačiau
neturime jos painioti su jokia institucija ir jokia vieta,
nes ji nėra koks nors objektas. Ji – „tarp jūsų“. Vadinasi,
ją galime atpažinti ir pajusti. Turtingieji (kuriems skirti
Jėzaus priekaištai) žiūri vien į daiktus, todėl nesuge-
ba įžvelgti Karalystės. „Palaiminti jūs, vargdieniai,
nes jūsų yra Dievo karalystė“ (Lk 6, 20).

„Kas yra kaip Viešpats, mūsų Dievas? [...] Jis pake-
lia silpną žmogų iš dulkių, ištraukia elgetą iš šiukšly-
no, kad pasodintų su kilmingaisiais – su savo tautos
didžiūnais“ (Ps 113, 5–8). Dievas kiekvieną mūsų
padarė karaliumi ar karaliene. „Tu sukūrei jį nedaug
už save menkesnį, apvainikavai garbe ir didybe. Tu
padarei jį savo tvarinių šeimininku, padėjai visa prie
jo kojų“ (Ps 8, 6–7). Dievas mus apdovanojo garbe ir
suteikė atsakomybę už pasaulį. Turime stengtis, kad
kūrinijos nepavertų neteisybė, kuri viską grąžina į

tamsybės ir chaosą (plg. Ps 82, 5). Kaip ištikimi Kristaus, mūsų Valdovo, tarnai turime pasipriešinti blogiui ir kovoti už taiką, gerį, teisingumą, kad visoje kūrinijoje įsiviešpatautų darna ir tvarka.

Karalystė yra kiekviename iš mūsų, tai – prisikėlusio Jėzaus Dvasia. Pajutę Dvasios buvimą, turime keisti savo elgesį, požiūrį į save pačius, į kitus, pasaulį, į Dievą.

Jei tikrai nuoširdžiai trokštame, kad išsipildytų mūsų prašymas: „Teateinie Tavo karalystė“, išties didžiadvasiškai turime sakyti: „Tau atiduodu savo karalystę.“ Juk Kristaus karalystė prasideda, kai mirštame sau ir sekame neturtingu, nuolankiu ir kenčiančiu Kristumi.

Dievo karalystė turi būti pagrindinis mūsų siekis, jai turime visiškai save atiduoti (plg. Mt 6, 25–34; 13, 44...). Iš tiesų aukotis dėl Karalystės – tai atlikti gailestingumo darbus, išvardytus pasakojime apie Pasutinįjį teismą (plg. Mt 25, 31–46). Ši Karalystė – tai teisingumas, ramybė ir džiaugsmas (plg. 1 Kor 4, 20).

* * *

Kitą savaitę medituosi Kristų, savo Karalių ir Valdovą, svarstysi, kaip galėtum skleisti Kristaus karalystę kitiems, patraukdamas/a juos savo atsižadėjimu. Stenkis pažinti Jėzų, kaip gyvą asmenį. Atverk širdį jo kvietimui ir visiškai jam atsiduok. Kad galėtum vykdyti Tėvo planą, visiškai atsižadėk bet kokio egoizmo, kaip elgėsi Jėzus. Visą savo gyvenimą tvarkyk taip, kad galėtum tarnauti šiai Karalystei.

10. KRISTAUS KVIETIMAS

*Noriu išgirsti Jėzaus kvietimą,
pajusti jo sumanymo didingumą ir
siekti jį įgyvendinti; trokštu būti ir
darbuotis kartu su Jėzumi.*

1. KARALYSTĖS IŠŠŪKIS

Ernesto Shackletono ekspedicija į Pietų ašigalių 1915 m. buvo tikra avantiūra. Tokio pobūdžio ir tokiai rizikingai kelionei reikėjo ypatingos, užsigrūdinusių ir pasiaukojusių žmonių komandos. Norėdamas rasti tokių žmonių, Shackletonas į Londono „Times“ įdėjo mažutį skelbimą:

„Ieškome žmonių pavojingai kelionei. Mažas atlyginimas, didžiulis speigas, ilgi visiškos tamsos mėnesiai, nuolatiniai pavojai, nėra garantijos grįžti sveikiems ir gyviems. Sėkmės atveju – garbė ir pripažinimas.“

Atsiliepė stulbinantis žmonių skaičius: 28 keliautojus reikėjo išsirinkti iš 5 tūkstančių norinčių!

Kelionė iš tiesų buvo labai sunki. Laivas, kuriuo jie plaukė, įstrigo tarp ledų ir nepasiekė savo tikslo. Įgula turėjo laivą palikti ir traukti savo mantą ant rogių. Jie visi susilaukė pagarbos ir sveikinimų, bet didžiausias pripažinimas teko serui Ernestui Shackletonui už jo herojišką vadovavimą.

*Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą!
Tik nedaugelis jį atranda (Mt 7, 14).*

Tėvas patikėjo Jėzui nešti į pasaulį ramybę, teisingumą, broliškumą ir džiaugsmą. Jėzus šiai misijai kviečia savanorius. Tavęs prašo parašyti kvietimą, kuris bus išspausdintas vietiniame laikraštyje. Kaip jį rašytum? Pabandyk: „Ieškomi...“ Ar atsilieptum į jį?

Apie Kristaus kvietimą skaityk Lk 9, 57–62. Ką atsakytum tu? Kokia būtų Jėzaus reakcija?

2. KAIP RAUGAS TEŠLOJE

Žinomas italų režisierius Francas Zefirellis filmavo daugelį garsių aktorių: Oliverį Lawrenčą, Elizabethą Taylor ir kitus. Kartą jo paklausė, kaip šios „žvaigždės“ elgdavosi scenoje. Jis atsakė: „Visi garsūs artistai yra panašūs tuo, kad jiems reikia dėmesio, rūpesčio ir ypatingo juos filmuojančio žmogaus jautrumo. Jie nepajėgia dirbti, jei jaučia įtampą, pyktį, nuobodulį ar aptingimą. Niekada neužmiršiu, ką man pasakė dainininkė Giuletta Simionato, kai debiutavau kaip režisierius La Scaloje: „Frankai, tu man duodi savo protą, tačiau man reikia ir tavo širdies.“ Ši žymi moteris ir garsi artistė mane išmokė mylėti aktorius, su kuriais dirbu.“

Kartą keliautojas rado molio gabalą, kuris taip kvepėjo, kad nuostabus aromatas pripildė visus namus. „Kas toks esi? – paklausė keleivis. – Ar perlas iš Samarkando, sukietėjęs nardo tepalas, ar kita brangi kvapioji medžiaga?“ – „Ne, esu paprasčiausias molio gabalas.“ – „Bet kaip gali taip nuostabiai kvepėti?“ – „Bičiuli, išduosiu tau savo paslaptį: visą laiką gyvenau šalia rožės“ (persų pasakojimas).

Skaityk Mt 13, 33–35. Dievo karalystė per mus veikia kitus.

Gali mąstyti apie tai, ko Dievas tikisi iš kiekvieno žmogaus (Žyd 2, 5–13).

3. MEILĖS KARALYSTĖ

Kartą vienas pamokslininkas 52 liturginių metų sekmadienius palygino su kortų, kurių kiekviena mums perteikia ypatingą žinią, kalade. Paskutinį sekmadienį, per Kristaus Karalius šventę, ištraukiame paskutinę kortą: širdžių Karalių. Jėzus tikrai yra Karalius, bet, kaip jis pats sakė, jo Karalystė yra ne iš šio pasaulio. Jis pasirinko neturtą, kad mokinius apdovanotų Dvasios turtais. Jėzus yra širdžių Karalius, nes jo karalystė yra Meilės karalystė.

Kristus paliko jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis (1 Pt 2, 21).

Sekti paskui Jėzų – tai reiškia turėti „vargdienio dvasią“. Dėl to gali tekti atsisakyti (daugiau ar mažiau) įvairių patogumų, privilegijų, ryšių ar interesų. Jėzaus skelbiama Karalystė yra priešinga šėtono (mirties kultūros) karalystei. Kristus skelbia Meilės karalystę.

Apmąstyk 1 Kor 15, 20–28. Apaštalas Paulius čia aiškina, kaip Dievas padės Kristui po kojų visas valdžias, galybes ir pajėgas.

Gali melstis 145 psalmės žodžiais.

4. VARGDIENIŲ KARALYSTĖ

Du artistai, tenoras Gayarre'as ir smuikininkas Garaste'as, koncertavo Karališkajame Madrido teatre. Išeidami po koncerto jie sutiko vargšą su smuiku rankose, kuris prašė pagalbos.

– Ko norėtum? – paklausė jo.

– Prašau išmaldos, nes jau kelios dienos beveik mirštu iš bado; taip pat šią šaltą naktį neturiu kur prisiglausti.

Artistams jo pagailo. Garaste'as paėmė vargšo smuiką ir nuostabiai juo užgrojo, o Gayarre'as ėmė dainuoti. Greitai iš teatro išsiskirstanti minia susirinko prie jų ir

ėmė ploti. Artistai, paėmę kepurę, pasiuntė per minią prašydami:

– Mielieji žmonės, padėkite šiam vargšui, kuris neturi ko valgyti ir kur prisiglausti.

Surinko nemažai pinigų ir atidavė juos vyriškiui. Džiaugdamasis jis nuėjo ieškoti nakvynės, o jo geradariai tyliai pasišalino.

Tave myliu tikėjimo akimis, o ne savosiomis, kurios mato tik daugybę trūkumų. Bet mano širdis myli, net ką akys paniekina (Šekspyras, 141 sonetas).

Skaityk Iz 41, 14–20, kur atskleidžiamas Dievo požiūris į vargšus.

Kontempliuok Jėzų Mt 4, 23–25. Atsiliepk Ps 144, 1–11 žodžiais.

5. VISIEMS SKIRTA KARALYSTĖ

Jeanas Vanier rašė: „Vargšai ir silpnieji man atskleidė didžiąją Jėzaus paslaptį. Jeigu nori sekti paskui jį, neturi stengtis kopti ir siekti sėkmės bei galios, kad kas kartą taptum vis reikšmingesnis. Visiškai priešingai – turi nusileisti, kad sutiktum skausmo kupinus ir žaizdotus žmones. Šviesa ateina iš čia, spindėdama tamsybėse, jų neturto tamsybėse.“

Šiandien autobuse pamačiau nuostabią mergaitę auksiniais plaukais. Ji man sukėlė pavydą. Atrodė tokia laiminga. Ir aš norėjau būti tokia graži kaip ji. Staiga atsistojo norėdama išlipti, ir pamačiau ją šlubuojant. Turėjo tik vieną koją, tad eidama atsispirdavo ramentu. Bet prasilenkdama man nusišypsojo. O Viešpatie, atleisk man už nuolatines dejonas. Juk turiu abi kojas... ir galiu keliauti per pasaulį (anonimas).

Ar žinai, kaip tavo mieste gyvena vargingiausieji? Pabandyk įsivaizduoti save jų vietoje ir pagalvok, kaip tokiu atveju praeitų tavo diena.

Skaityk ir medituok palyginimą apie pokylį (Lk 14, 15–24). Ką jis tau kalba apie Kristaus karalystę? Ką Dievas tau nori tuo pasakyti?

Melskis 146 psalmės žodžiais.

6. KARALYSTĖS REIKALAVIMAI

Jei meilė tave pasirinktų
ir teiktųsi ateiti pas tave pasisvečiuoti,
gerai pagalvok prieš atidarydamas duris ir vidun
įsileisdamas,

jei ir toliau nori likti toks pat laimingas, kaip buvai.
Mat ji neateina viena, paskui ją įžengia ūkanų
angelai.

Tavo vieniša viešnia nakvoja su tais,
kuriems nepasisekė ir kurie nieko nebeturi,
su liūdinčiais ir jaučiančiais begalinį gyvenimo
skausmą.

Tavyje ji pažadins troškimus, kurių niekada ne-
užmirši,

tau parodys žvaigždes, kokių anksčiau niekada
nematei,

nuo tol dalysis su tavimi savo dieviško liūdesio pa-
sauilyje našta.

Neatidarydamas jai durų būsi apdairus.

Tačiau liksi vargšas, jei nuvysi ją tolyn nuo savo
slenksčio.

S. R. Lysaght

Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas! (Žyd 10, 31)

Jei seksi paskui Kristų, iš tavęs tai daug pareika-
laus, bet jo džiaugsmas pripildys tavo širdį. Skaityk
Mt 20, 20–28 apie Dievo karalystę. Ar sutiktum gerti
Kristaus taurę? Ką tai tau konkrečiai reiškia?

Dievas tave išsirinko, kad įgyvendintum jo planą.
Gali apmąstyti Ef 1, 3–14.

7. KARALYSTĖS KAINA

Pasakojama, kad vieną naktį, negalėdamas užmigti, Prūsijos karalius Fridrikas iškvietė sargybinį, kad atneštų jam kokią nors knygą. Nesulaukdamas atsakymo, karalius išėjo iš kambario išbarti sargybinio. Pamatė jį užsikniaubusį ant stalo ir miegantį. Jau norėjo surikti, kai pastebėjo šalia gulintį laišką, kurį sargybinis rašė prieš užsnūsdamas.

Karalius paėmė kario laišką, skirtą motinai: „Mama, šiuo metu atlieku ypatingą tarnybą, nes budžiu prie karaliaus kambario durų. Tiesą sakant, pakeičiau kitą kareivį, kad šiek tiek daugiau uždirbčiau ir galėčiau nusiųsti tau. Tačiau jaučiuosi labai pavargęs ir itin nelengva išsilaikyti neužmigus, kad sąžiningai atlikčiau savo pareigą...“

Fridriką laiškas sujaudino. Jis atnešė kelias auksines monetas ir padėjo ant jo. Vėliau šis kareivis tapo generolu Zeithenu.

Mane laiko bepročiu, nes neparduodu savo laiko už pinigus. Ir aš juos laikau bepročiais, nes jie galvoja, kad mano laiką galima įkainoti (Kahlil Gibran).

Pagalvok, ką tau davė Kristus? Kada? Kaip? Kodėl? Pažvelk į kryžių – jis gali padėti atsakyti į šiuos klausimus.

Jei nuoširdžiai kalbame Jėzaus išmokytą maldą, tardami žodžius: „Teateinie Tavo karalystė“, taip pat turėtume ištarti: „Tau atiduodu savo karalystę.“

Pasiremdamas/a šios savaitės maldos patirtimi pagalvok, ar tave palietė Dievo karalystė. Ką dar turėtum padaryti, kad ji visiškai apimtų tavo širdį?

Gali skaityti palyginimą apie brangų perlą Mt 13, 44–46. Ko turėtum atsisakyti, kad Dievo karalystė tavyje išsiskleistų?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ATSIŽADĖJIMAS

Atsižadėjimas svarbus dėl dviejų priežasčių. Visų pirma todėl, kad jis praktiškai lemia dvasinį gyvenimą, užima strateginę, dominuojančią vietą, kurios praradimas ar paėmimas iš esmės nulemia kovą dėl šventumo.

Patirtis tai patvirtina! Tereikia pastudijuoti gyvenimą „nepavykusių šventųjų“, tai yra tų užsidegusių, uolių, dievobaimingų ir pamaldžių kunigų, vienuolių ar pasauliečių, kurie vis dėlto netapo „oficialiais“ šventaisiais. Greitai pastebėsime, kad jiems trūko ne gilaus vidinio gyvenimo, nuoširdžios ir gyvos Dievo bei sielų meilės, bet visiško savęs atsisakymo, atsižadėjimo ir užmiršimo, kuris būtų leidęs Dievui laisvai veikti juose, kas ir stebina tikruosiuose šventuosiuose.

Mylėti Dievą, jį šlovinti, save atiduoti, dirbuotis, net save „pražudyti“ tarnaujant jam... Visa tai traukia kilnias sielas.

Tačiau visiškai mirti sau – slapta, tyliai sielos gėmėje leisti malonei atitraukti tave nuo viso to, kas nėra Dievo valia ir tarnavimas jam – štai toji auka, prieš kurią atsitraukia daugelis sielų. Tai atskaitos taškas, atskiriantis uolų gyvenimą ir tikro šventumo gyvenimą!

Didžiausio atsižadėjimo pavyzdį mums rodo Kristus. Jis ieškojo ne to, kas jam patinka, ne savo, o Tėvo valios. Kristus laisva valia pasirinko kryžių, juo paženklindamas visus Bažnyčios gyvavimo etapus, jį padarydamas būtinu kiekvieno išganymo darbo ir Dievo vardu atlikto pašventinimo ženklu.

Atsižadėjimas dvasiniame gyvenime svarbus dar ir dėl to, kad tai yra artimiausia, giliausia, labiausiai perskverbianti ir pati panašiausia būseną į kryžiaus nešimą, tai – tikro susitapatinimo su Kristumi

ir sekimo juo pavyzdys, visiško susivienijimo su juo ženklas.

Juk pats Jėzus yra pasakęs: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mt 16, 24).

J. de Guibert

PASTABOS APIE MALDĄ

Melstis – tai bendrauti, kalbėtis su Asmeniu, dalytis su juo tuo, ką jaučiame, išsakyti savo problemas, prašyti patarimo, leisti, kad jis paguostų. Malda skirta ne vien gražiems svarstymams ar tam, kad ko nors išmoktume.

Kai malda apima ne vien intelektą, bet ir mūsų jausmus, jaučiame pasitenkinimą, ramybę, nes ryšys su Viešpačiu patenkina mūsų meilės ir begalybės troškimą. Tada malda tampa maloniui poreikiui, tai nebėra vien varginančios pastangos.

Be to, malda turi „stovėti“ ant žemės ir į ją remtis. Ji kyla iš Dievo Žodžio ir paliečia konkretų gyvenimą, atnešdama tai, ką gauna iš Dievo malonės. Ji yra sėkla, kuri dygs skatindama mūsų veiksmus, persmelktus gautos malonės. Sentimentali arba vien teoriniais svarstymais pagrįsta, nesusieta su konkrečiu gyvenimu malda būtų iliuzinė. Dievas veikia mūsų istorijoje. Vienydamas su juo, malda skatina veikti ir mus.

Malda turi paliesti gyvenimą, raginti jį keisti pagal atpažintą Dievo valią. Todėl baigiant melstis visuomet turėtų kilti pasiryžimas ar gilus suvokimas, kad kas nors anksčiau ar vėliau mūsų gyvenime keisis.

Maldos būdą, su kuriuo susipažiname, šv. Ignacas vadina „meditacija naudojant tris sielos galias“: atmintį, protą ir valią. Atmintimi prisimename Šventojo Rašto tekstą, protu jį svarstome, vertiname, randame ryšį tarp gyvenimo ir Žodžio. Atsižvelgdami į jausmus,

kurie kyla širdyje ir kuriuos išreiškiame per pokalbį su Viešpačiu, valia apsisprendžiame atitinkamai elgtis ir veikti.

Keliaudami tikėjimo keliu pastebėsime, kad keisis sielos galių vaidmuo: intelektinis mąstymas vis daugiau vietos užleis širdingam pokalbiui su Viešpačiu, ir malda taps paprastesnė, esmingesnė.

* * *

*Tėve, patikiu save Tau.
Elkis su manimi, kaip nori.
Kad ir kaip su manimi pasielgtum,
dėkoju Tau už viską;
esu viskam pasiryžęs ir viską priimu.
Tegu Tavo valia išsipildo manyje
ir visuose Tavo kūriniuose –
nieko daugiau netrokštu, mano Dieve.
Atiduodu savo dvasią į Tavo rankas.
Atiduodu ją Tau, Dieve,
kaip ir visą savo širdies meilę.
Myliu Tave,
ir mano meilė reikalauja
dovanoti save,
atiduoti save į Tavo rankas be išlygų,
be galo pasitikint,
nes Tu – mano Tėvas.*

Charles de Foucauld

KETVIRTASIS ETAPAS

ĮSIKŪNIJUSI MEILĖ

Žengiame į naują etapą. Nuo šiol apmąstysį Jėzaus gyvenimo epizodus: jo gimimą, paslėptąjį gyvenimą Nazarete ir viešą tarnystę, kai jis mokė ir gydė. Jėzus yra mūsų pavyzdys. Kiekvienas jo gyvenimo įvykis mums padeda geriau jį pažinti, stipriau mylėti ir elgtis taip kaip jis, leidžia pajusti, kad esame kviečiami dar ištikimiau juo sekti.

Kad sugebėtum vertinti taip kaip Jėzus, neužtenka medituoti, tai yra galvoti apie tai, ką Jėzus sakė ar darė. Reikia kontempliuoti, tai yra sąmoningai stengtis persikelti į tą laiką ir vietą, kur buvo Jėzus, lyg dalyvautum tame įvykyje. Pajusk aplinką, tarsi būtum ten, ir žiūrėk, kaip Jėzus bendrauja su žmonėmis, klausykis, ką jis sako, būk šalia jo, o kartais net aktyviai veik.

Norėdamas/a suprasti, ką reiškia būti tikru Kristaus mokiniu/e, turi kontempliuoti žemiškąjį Jėzaus gyvenimą, evangelijose užrašytus jo pamokymus ir duotus pavyzdžius, nuoširdžiai trokšdamas/a juos priimti. Kad kaskart vis konkrečiau atsilieptum į Jėzaus kvietimą bendradarbiauti kuriant jo Karalystę, turėsi stengtis elgtis kaip Jėzus.

* * *

Per kitas savaites kontempliuodamas/a jo gyvenimą ir mokymą, prašyk malonės asmeniškai ir artimai pažinti Jėzų Kristų. Prašyk malonės geriau pažinti slėpinį Dievo, kuris prisiėmė mūsų žmogiškumą, kad taptų mums artimesnis. Prašyk Dievo, kad uždegtų širdį Jėzaus meile, kad įkvėptų karštą troškimą sekti juo visada, net jeigu grėstų mirtis.

11. GIMĖS IŠ MOTERS

*Prašyk malonės priimti Dievo
Žodį savo širdyje taip pat laisvai
ir didžiadvasiškai kaip Marija.*

1. MEILĖS ŽVILGSNIS IŠ DANGAUS

1969 m. liepos 21 d. astronautas Neilas A. Armstrongas, prieš statydamas koją ant mėnulio, tarė: „Mažas žingsnis žmogui, tačiau didelis šuolis žmonijai.“ Nuo to laiko žmogus dar labiau ištyrė kosmosą ir toliau jį tebetiria. Tačiau net geriausi kosminių laivų objektyvai pajėgia nufotografuoti tikrai išorę, o žmogaus akys ir protas prasiskverbia net į širdies gelmes. Dar labiau tai padaryti gali Dievo „akys ir protas“.

Prieš du tūkstančius metų Dievas „pažvelgė“ į pasaulį bei žmogaus širdį ir nusprendė, kad jau laikas siųsti Sūnų atpirkti žmoniją ir visą kūriniją. Vienu istorijos momentu gimė Dievo Sūnus! Mažas Kūdikis, tačiau milžiniškas žmonijos pokytis! Jo gimimas padėjo žmonijai vis labiau ir labiau prasiskverbti į žmogaus širdies erdvę. Šis tyrimas niekada nesibaigia!

Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16).

[sivaizduok Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią: prieš du tūkstančius metų jie žvelgia į žemę ir kalbasi apie tai, kiek joje vargo, neteisybės, ligų, skausmo, nusi kaltimų, karų... Nusprendžia gelbėti žmones, kad jie galutinai nepažūtų, nesunaikintų savęs. Tai padarys Dievo Sūnus, o bendradarbiauti turės tie, kuriuos Dievas sukūrė pagal savo paveikslą ir panašumą.

Dalyvauk šiame „pasitarime“, klausykis, išsakyk savo nuomonę. Kalbėk Švč. Trejybei apie šiandienio pasaulio padėtį ir išganymo būtinumą.

Skaityk ramybę teikiančius Dievo žodžius Iz 30, 19–26.

2. MŪSŲ VILTIS

Žydė mergaitė Ana Frank didžiąją savo trumpo gyvenimo dalį praleido pasislėpusi nuo nacių mažame kambarėlyje Amsterdame, kol galiausiai pateko į jų rankas. Savo dienoraštyje ji rašė:

„Nuostabu, kad neatsisakau savo idealų, kad ir kaip absurdiška ar neįmanoma atrodo jų įgyvendinti. Vis tik juos išlaikau, nes, nepaisydama nieko, ir toliau tikiu, kad žmonės turi gerą širdį. Negaliu savo vilties remti neapykanta, skurdu ir mirtimi, nors ir matau, kad pamažu pasaulis tampa dykuma; kas kartą vis arčiau girdžiu griausmą, kuris sunaikins ir mus; jaučiu milijonų žmonių kančias ir vis dėlto, jei žvelgiu į dangų, manau, kad viskas susitvarkys, kad šis žiaurumas baigsis ir kad grįš taika ir ramybė. O kol kas išlaikysiu savo idealus, nes galbūt ateis valanda, kada galėsiu juos įgyvendinti.“

Prieš du tūkstančius metų kita žydė mergaitė mažame Nazareto kaimelyje meldėsi garbindama Jahvę. Ji taip pat nenusiminė, kad pasaulis tampa dykuma. Ji nuoširdžiai meldė išgelbėjimo, aukodama savo gyvenimą, kad įsiviešpatautų Dievo karalystė.

Tavęs šaukiamės, ištremtieji levos vaikai, Tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami šiame ašarų klonyje, mūsų Užtarėja!

Iš giesmės „Sveika, Karaliene“

Marija trokšte troško, kad ateitų Išgelbėtojas, ilgai to meldė. Įsivaizduok Mariją meldžiantis. Ko ji prašo? Vienyk savo maldą su jos malda. Kalbėkis su Marija apie šiandienio pasaulio reikalus.

Skaityk pranašystę apie Mesiją Iz 11, 1–9.

3. MEILĖS SKELBĖJAS

O malonioji Mergele Marija, duok man tokią tyrą ir atvirą širdį kaip kūdikio ir tokią skaidrią, kaip srovenantis vanduo. Duok man didžiadvasišką širdį, kurios nesustabdytų sutikti nemalonumai; kilnią širdį, kuri džiaugsmingai save aukotų; širdį, kuri pažindama savo silpnumą atjaustų ir priimtų kitų silpnumą; didžią ir dėkingą širdį, kuri nesustotų prie smulkmenų.

Duok man meilingą ir nuolankią širdį, kuri myli nereikalaudama meilės atsako; širdį, kuri dėl Tavo Sūnaus meilės sugebėtų atsisakyti bet kokios kitos; kilnią širdį, kurios neapkartintų nusivylimai; kuri būtų didžiadvasiška, kai iš jos reikalaujama aukos; kurios nesuparalyžiuotų negandos; kurios nesupykdytų panieka; kurioje drąsos neištumtų abejingumas. Tačiau labiausiai duok man širdį, kuri mylėtų Jėzų bei leistųsi traukiama nenugalimos jėgos vis labiau jį mylėti, jam tarnauti ir nepavargtų, kol pasieks dangaus garbę.

Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per jį (1 Jn 4, 9).

Skaityk Lk 1, 26–38. Pabandyk tai įsivaizduoti. Užeik į Marijos namus, lyg ji būtų tavo kaimynė. Tegul tas vaizdas būna kuo aiškesnis, su visomis detalėmis ir spalvomis. Nesijaudink dėl istorinio tikslumo. Svarbiausia, kad įsijaustum ir tiesiog dalyvautum tuose įvykiuose, juos stebėdamas/a, įsiklausydamas/a.

Žvelk į Mariją, jos veido išraišką. Ką ji galvoja? Kaip Marija nustemba užkalbinta angelo! Dalyvauk jų pokalbyje. Ką angelas sako tau?

4. IŠ VISOS ŠIRDIES TARTI „TAIP“

Viešpatie, aš bijau ištarti „taip“, nes... kur tada mane nuvesi?

Aš bijau, kad man bus skirta „didi dalia“.

Aš bijau pasirašyti sutartį, jos neperskaitęs.

Aš bijau šio „taip“, kuris atsineša daugybę kitų „taip“...

Aš bijau savo ranką įdėti į Tavo rankas, nes Tu jos nepaleisi.

Aš bijau pažvelgti Tau į akis, nes mane užbursi.

Aš bijau to, ko iš manęs pareikalaus, nes Tu esi atkaklus Dievas.

Michel Quist

Kristus Jėzus, kurį jums paskelbėme, [...] nebuvo „taip“ ir „ne“, bet jame buvo tik „taip“ (2 Kor 1, 19).

Toliau bandyk įsivaizduoti Apreiškimo sceną. Būk su Marija tuo momentu, kai ji visiškai priima Dievo valią. Marijos atsakymas angelui buvo reikšmingiausias „taip“ žmonijos istorijoje, nes ji nesvyruodama atsiliepė į Dievo kvietimą. Nekėlė sąlygų, nereikalavo garantijų, bet priėmė Viešpaties kvietimą tikėdama, nors ir nesuprasdama visko iki galo.

Gal pažįsti žmonių, kurie kaip Marija be abejonių tarė Dievui: „Taip“? O tu? Klausykis angelo, kuris ir tau sako: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu.“ Tegu tie žodžiai pasiekia tavo širdies gelmę. Tada atsiliepk su didžiausia pagarba.

5. MEILĖ DUODA VAISIŲ TARNAUDAMA

Angelui pasitraukus, Marija nepasiliko namie, mąstydamą vien apie save ir savo džiaugsmą. Jos kilni širdis žinojo, kad giminaitei Elžbietai reikia pagalbos.

Marija skubiai iškeliavo iš savo namų į Ain Karimą, kad jai padėtų. Dievo įkvėptas Marijos pasveikinimas, pamačius Elžbietą, pažadino jos maldą ir paveikė dar negimusio Elžbietos sūnaus Jono dvasią. Ji jautėsi užlieta džiaugsmo ir dėkingumo dėl stebuklo, kurį Dievas jai padarė senatvėje.

Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų, ir palaimintas tavo įsčių vaisius! (Lk 1, 42)

Skaityk ir apmąstyk Lk 1, 39–45. Įsivaizduok Elžbietos namus. Abi moterys, Marija ir Elžbieta, patyrė nuostabų Dievo veikimą. Marija įsčiose nešioja Dievo Sūnų, Išganytoją, o Elžbieta, nepaisant jos amžiaus, – Joną Krikštytoją.

Dalyvauk tame epizode. Pajusk gimineičių džiaugsmą, kai jos susitikusios dalijasi savo „gerosiomis naujienomis“. Ką sako? Kuo abi viliasi? Įsitrauk į jų pokalbį.

Prisimink, kada patyrei didžiulį džiaugsmą dėl kokio nors reikšmingo savo gyvenimo įvykio. Ar atpažįsti, kad ten veikė Dievas?

6. NUOSTABI MOTERIS

Florencijoje saugomas garsaus tapytojo Rafaelio paveikslas „Statinės Mergelė“.

Kartą dailininkas vaikštinėjo po turgų ir staiga pamatė jį įkvėpusią sceną: čia sėdėjusi moteris krūtimi maitino savo kūdikį. Ji buvo vargingai apsirengusi, tačiau jos veidas spindėjo nuostabia motiniška meile. Rafaelį ši scena taip paveikė, kad negalėjo atsispirti menininko įkvėpimui. Jis apsižvalgė aplink, ieškodamas, ant ko galėtų tapyti, tačiau vienintelis dalykas, kurį surado, buvo sena statinė. Paėmęs statinės dangtį, išsitraukė dažus ir teptukus, kuriuos visuomet nešiodavosi, ir įamžino tą sceną ateičiai.

Palaimintos įščios, kurios tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai! (Lk 11, 27)

Stebėk Mariją, maitinančią savo Kūdikį. Tūkstančiai dailininkų tapė šią sceną. Įžvelk joje savo motiną, kuri tave pagimdė ir maitino. Pamąstyk, kokį vaidmenį moterys vaidina mūsų dienų pasaulyje. Kaip jos gali pasireikšti ir kur yra išnaudojamos, laikomos beteisėmis?

Giedok Marijos šlovinimo giesmę Lk 1, 46–55.

7. BŪTI SU KRISTUMI

Trys įvaizdžiai ir trys būdai, kaip mes esame kviečiami būti su Kristumi.

Pirmasis – paukščio lizdas. Gniužulą žolių, šapelų, plunksnų paukštis taip sudėlioja, kad atsiranda tinkama vieta jaunikliams. Kitas įvaizdis – auksinė taurė; iškalinėta auksakalio ji tampa nuostabiu meno kūrinio. Trečiasis įvaizdis – aštriu peiliu išpjauštytas plonas vamzdelis, iš kurio daromas muzikos instrumentas, pvz., birbynė.

Kalbant apie Mariją, tinka vis trys įvaizdžiai. Pirmiausia – kasdieniniame gyvenime motiniška meilė ji gaubė Kūdikį. Paskui lydėjo jį, nepaisydama vis labiau kylančio pasaulio priešiškumo. Galiausiai Jėzaus mirtis jos širdį pervėrė nežmonišku skausmu – kaip kiekvienam žmogui, patyrusiam didžiulę kančią ar praradimą.

Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė man Visagalis (Lk 1, 48–49).

Koks įvaizdis ar būdas tinka tau? Daug kartų kalbėk maldą „Sveika, Marija“, kiekvieną frazę įrėždamas/a sau į širdį.

Gali skaityti ir medituoti Jn 1, 1–18.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

IGNACIŠKOJI KONTEMPLIACIJA

Įsikūnijimas, kaip ir kiti Jėzaus gyvenimo momentai, nėra vien tik praeičiai priklausantis istorinis faktas. Kristaus gyvenimas yra amžinasis Dievo „šiandien“ istorijoje. Kad pasiektų išganyką, kiekvienas žmogus yra kviečiamas gyventi su Kristumi. Tam padeda ir ignaciškasis kontempliavimo būdas. Jo tikslas – padėti praktikuoti „afektyviąją“ maldą, tai yra tokią, kuri apima ir žmogaus jausmus. Ši malda yra dar gilesnė, tylesnė ir esmingesnė už mąstomąją.

Melsdamiesi šiuo būdu ypač naudojamės atminimi, padedančia atgaivinti Evangelijos įvykius, ir vaizduote, kurios pagalba į juos įsitraukiame, išgyvename visais savo jausmais. Ši malda visuomet baigiama pokalbiu su Viešpačiu. Pokalbis padeda gauti malonę susieti su gyvenimu, įkūnyti ją savo veiksmais ir sprendimais.

PASIRENGIMAS

1. IŠANKSTINIS. Keletą minučių prieš maldą, kol dar darau ką nors kita, galvoju, su Kuo ir kodėl einu susitikti (malonė, kurios prašysiu). Atėjęs/usi į maldos vietą, susikaupiu jausdamas/a, kad esu Viešpaties artumoje, ir jį pagarbinu.

2. FIZINIS PASIRENGIMAS. Nurimstu, atsipalaiduju, atsiduodu Dievui – tai padeda širdimi priimti tai, kas įvyks.

3. PROTO PARENGIMAS. Atidžiai perskaitau Šventojo Rašto ištrauką, kad ją gerai prisiminčiau ir mintyse galėčiau atgaivinti kontempliuojamą įvykį. Pasinaudoju pagalbine medžiaga, padedančia suprasti tos pratybos tikslą.

4. VIDINIS NUSITEIKIMAS. Išreiškiu savo atsidavimą ir atvirumą viskam, ką Viešpats panorės suteikti.

5. PRAŠOMA MALONĖ. Prašau Dievo išklaudyti tą troškimą, kurį jis pats sužadina manyje, prabildamas į mano širdį per slėpinį, kurį rengiuosi kontempliuoti. Svarbu, kad malonė, kurios prašau, būtų glaudžiai susijusi su tuo, ką išgyvenu, patiriu šiuo pratybų momentu: ko Viešpats iš manęs prašo, kur nori vesti? Tai suvokęs/usi ir prašau pagalbos, kad įgyvendinčiau šį jo troškimą, kuris tapo ir mano troškimu.

VIDINIS PRIĖMIMAS

Siekiant melstis jausmus apimančia malda, svarbu visiškai panirti į slėpinį, kad galėtume pajusti iš jo sklindančią meilę ir „gautume šviesos“. Mūsų vaizduotei čia teks įveikti tris lygmenis.

1. STEBĖTOJAS. Pvz., matydamas/a aikštėje susirinkusią grupę žmonių su plakatais, girdžiu jų šūksnius ir tam tikru būdu pats/pati esu į tai įtrauktas/a. Įvykis man sukelia įvairių minčių bei emocijų. Panašiai ir šv. Ignacas kviečia artintis prie kontempliuojamo slėpinio: prisiminti tekstą, vaizduotėje jį atgaivinti, žvelgti, ką įvairūs veikėjai daro, klausytis, ką sako.

2. AKTORIUS. Viskas kaip ankstesniame pavyzdyje, tačiau dabar stebėtojas palieka savo vietą ir įžengia į aikštę. Jis tampa aktoriumi, veikėju, dalyvauja aktyviai. Ignacas sako, kad meldžiantis reikia elgtis, „tarsi ten būčiau“. Tad bendrauju su kontempliuojamo įvykio veikėjais, prašau jų paaiškinimų, išsakau savo pastabas, išreiškiu savo požiūrį, jausmus, siūlau sprendimus.

3. PAGRINDINIS VEIKĖJAS. Norint gerai atlikti savo vaidmenį, neužtenka vien išmokti rolę. Reikia į ją įsijauti, net susitapatinti su personažu – stengtis mąstyti, reaguoti, elgtis taip kaip jis.

Tad įsivaizduoju save vienu ar kitu kontempliuojamo slėpinio veikėju, įsiskverbiu į jų širdis, perimu jų jausmus. Ignacas pataria įsivaizduojant naudotis išoriniais pojūčiais (matyti, girdėti, ragauti, užuosti, liesti tai, ką jie mato, girdi, ragauja, užuodžia, liečia) ir taip pajusti, ką jie junta, patirti, kaip jie jaučiasi. Kai tokiu būdu „praninku“ į Kristaus širdį ar kai save sutapatinu su kitais Evangelijos personažais, pradedu reaguoti kaip jie ir net pajuntu savyje „begalinį malonumą ir saldumą sielos dieviškumo, jos dorybių ir visko“ (DP, 124). Susivieniju su kontempliuojamu veikėju, kad tapčiau toks/tokia, koks yra jis. Jo ypatybės, jausmai ir mintys man darosi „savi“ ir tarši perkeičia mane į tą personažą. Taip elgiuosi ne prisiversdamas/a, bet tarsi sugerdamas/a, pamažu, beveik savaime vienydamasis/i su juo. Darau tai meldamasis/i, o malda yra buvimas kartu, abipusis priėmimas.

PASIKALBĖJIMAS

Kokie Jėzaus žodžiai, koks jo elgesys šioje Šventojo Rašto ištraukoje daro man poveikį? Kai koks nors Jėzaus žodis ar poelgis patraukia mano dėmesį ir tampa reikšmingas, sustoju ties juo ir priimu, kaip skirtą man.

Kai girdžiu tarsi man tariamus Evangelijos žodžius, kai pajuntu Jėzų žvelgiant į mane arba suprantu, kad jis mane kviečia būti panašiam/ai į jį, įvertinu savo ligšiolinį gyvenimą ir Jėzui išsakau, ką jaučiu (džiaugsmą, baimę, nepasitikėjimą, „sausrą“...).

Užmezgu su Viešpačiu pokalbį, „kaip bičiulis kalba bičiuliui“. Ką Viešpats man sako, girdėdamas taip atsiliepiantį/čią?

Ką aš jam atsakau (troškimai, pasiryžimai, sprendimai)?

Pateikdamas/a Jėzui kontempliacijos vaisius, kuriuos jo malonė sukėlė manyje, kartu su juo apmąstau savo kasdienį gyvenimą, kad pamatyčiau, kaip esu kviečiamas/a visa tai įkūnyti jame. Tokiu būdu pratyba

mane veda į konkretų gyvenimą, kuris leidžia patikrinti, ar jos vaisiai įsikūnijo, ar kasdienybė pamažu keičiasi.

Baigus kontempliuoti slėpinį (per rekolekcijas, atliekamas kasdieniame gyvenime, tai gali užtrukti ir keletą dienų), šv. Ignacas kviečia panirti dar giliau ir maldą pakartoti.

KONTEMPLIACIJOS PAKARTOJIMAS

Ignaciškoji kontempliacija padeda ne tiek protu įsigilinti į slėpinį ir jį suprasti, kiek išgyventi jį savyje, pajusti meilingą artumą to Asmens, kuris mus pakvietė gyventi su juo („Mokytojau, kur gyveni? Ateikite ir pamatysite“; Jn 1, 38–39). Primename Ignaco patarimą: „Sielą pasotina ir patenkina ne žinių gausa, o vidinis dalykų pajutimas ir skonėjimasis“ (DP, 2).

Jei norime dar giliau prasiskverbti į slėpinio prasmę, perėjus įvairius vidinio priėmimo lygmenis reikia maldą pakartoti, t. y. sugrįžti prie tų momentų, kai Viešpats ypač leido save pajusti suteikdamas daugiausiai dvasinio skonio, arba kai manyje kilo pasipriešinimas ar maištas – kad pagilinčiau šią patirtį. Pamažu įvairūs Šventosios Dvasios prisilietimai susilieja ir atskleidžia, ką būtent Viešpats dabar man nori pasakyti.

12. ATEIK, VIEŠPATIE JĖZAU

*Prašyk malonės vis labiau žavėtis
Jėzumi ir kuo ištikimiau juo sekti.*

1. PARENGTI VIETĄ SAVO ŠIRDYJE

Gruodžio 24-oji, aštunta valanda vakaro. Gatvėse jau girdėti šventiniu džiaugsmu užliejančios kalėdinės giesmės. Bežemis valstietis Jusufas su savo nėščia žmona Miriama atvyko į miestą. Atmuštomis kojomis, pavargę po ilgos ir sekinančios kelionės jie eina gatvėmis, ieškodami kampo prisiglausti nakčiai. Tačiau miestas šaltas, o žmonės per daug užsiėmę ruošia, kad pastebėtų šią varganą porą iš menko kaimelio.

Abu praeina pro parduotuvių vitrinas, kelių žvaigždučių viešbučius, prabangius namus, eilinių miestiečių butus. Niekas nekreipia dėmesio į juos, ištirpusius pilkoje anoniminių miestiečių minioje.

Pusę dvyliktos nakties keleiviai pasiekia vargingą priemiesčio rajoną. Jusufas ir Miriama negaišiodami skuba tarp lūšnų, desperatiškai bandydami rasti kokį nors prieglobstį. Pagaliau pačiame kvartalo pakraštyje jiems pasiseka aptikti apleistą lūšną. Ankstesnis jos gyventojas valkata mirė prieš savaitę, ir trobelė liko tuščia. Ji gerokai aplūžusi, bet tiks ir tokia. Vargšai negali rinktis.

Cedric Rebello, SJ

Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti (Lk 9, 58).

Gali pasinaudoti šiuo pasakojimu, padėsančiu tau kontempliuoti tai, kas įvyko Betliejuje (Lk 2, 1–5). Lydėk Juozapą ir Mariją nuo durų prie durų iki pat vargingos jų buveinės, pajusdamas/a atmetimo skausmą.

2. ĮSIKŪNIJĘS DIEVAS

Vos Miriama peržengė trobelės slenkstį, jai prasi-dėjo gimdymo skausmai. Tenai, nešvarioje trobelėje, šviečiant spingsulei, šalia esant tiktai Jusufui, Miria-ma pagimdo kūdikį. Švelniai, be galo rūpestingai jį suvysto ir paguldo.

Kaip tik tuomet pro šalį keliauja elgeta, ieškoda-mas išmestų daiktų. Jis pagaili poros ir naujagimio. Eina pas artimiausius kaimynus ir juos pabudina.

Nors jau po vidurnakčio, jie keliiasi iš savo guolių. Ir štai, tarsi procesija atskuba šlavėjai, elgetos, bena-miai. Vienas jiems atiduoda apsiaustą, kurį vakar rado rinkdamas senus daiktus. Kita moteris atneša duonos. Visi duoda savo dovanas – menkas, tačiau labai reikš-mingas.

Nors ir tūkstantį kartų Kristus būtų gimęs Betliejuje, tačiau jei negimė tavyje, esi pražuvęs.

Kontempliuok įsikūnijusį Dievą: vargšą, bejėgį, ką tik gimusį. Pasinaudok visais savo pojūčiais: pajusk šieno kvapą, gyvulių išmatų tvaiką, urvo drėgmę, ledinį vėją...

Stėbėk šią sceną, apšviestą silpnos šviesos. Žvelg-damas/a į Kūdikį gali mąstyti, kad jo gyvenimas bus panašus į šį momentą: jis turės dirbti, jausti alkį, šal-tį ir karštį, girdėti užgaules, kol visų paniekintas mirs ant kryžiaus.

Skaityk ir medituok Iz 35, 1–10.

3. RAMYBĖ – DARNOS ŠALTINIS

Baskas Pedras Arrupe, vėliau tapęs Jėzaus Draugi-jos generaliniu vyresniuojų, dirbo Japonijoje. 1942 m. buvo suimtas, apkaltinus šnipinėjimu ir daugeliu kitų nebūtų dalykų.

Kalėjime Kalėdų diena jam atrodė kaip Didysis penktadienis. Staiga už lango išgirdo tylią giesmę. Tuo metu, kai keletas žmonių kalbėjosi su sargybiniais, kad atitrauktų jų dėmesį, kiti giedojo kalėdinę giesmę, kurią buvo išmokęs pats t. Arrupe. Savieji, rizikuodami būti suimti, atėjo jo paguosti ir sustiprinti. Kaliny negalėjo sulaikyti ašarų.

Tai truko tik keletą minučių. Po to vėl viskas nutilo. Tačiau Taikos Kunigaikštis pripildė jo širdį neįtikėtino džiaugsmo ir ramybės. Vėliau t. Arrupe prisimindavo, kad tai buvo laimingiausios jo Kalėdos. Patyrė, ką reiškia būti visiškai apleistam, tačiau taip pat pažino ir džiaugsmą, kurį gali suteikti meilė.

Kai jis ateis, jį atpažinsi ne iš būgnų dundesio, ne iš įspūdingos išvaizdos, ne iš prabangių drabužių, ne iš mantijos ar karūnos. Suprasi, kad tai jis, iš darnos, kurią jo artumas atneš.

Geriausią Kalėdų prakalbą pasakė ne kuris nors garsus pamokslininkas, o angelų choras, giedodamas „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!“ (Lk 2, 14)

„Garbė Dievui“ – trumpa, bet galinga Dievo pašlovinimo malda. „Ramybė žemėje“ – tokia yra Viešpaties pasiuntinybė prievartos, neapykantos ir nepasitikėjimo pilname pasaulyje. Kontempliuok Kūdikį lopšyje, o angelų giesmė tegul skamba tavo širdyje. Kartok ją vėl ir vėl. Pajusk ramybę, kurią tik Dievas gali duoti.

Skaityk ir apmąstyk Iz 2, 1–4.

4. ATSKLEISTI PASLAPTĮ

Anglų rašytojas H. G. Wellsas kartą aplankė savo kolegą amerikietį Henri Jamesą. Įėjęs į Jameso darbo kambarį, jis pastebėjo keisto paukščio iškamšą ir paklausė:

- Mielas drauge, koks čia paukštis?
- Tai juk gandas, – atsiliepė Jamesas. (Anglijoje gandrai nesiveisia.)
- Tai bent! Aš visiškai ne taip įsivaizdavau gandrą, – nustebo Wellsas.
- Vis dėlto Dievas jį įsivaizdavo kaip tik šitaip, – atsakė Jamesas.

Dievas paskelbė mums savo valios paslaptį, kaip jis panorėjo iš anksto nutarti Kristuje (Ef 1, 9).

Išganymo planas yra slėpiningas. Kodėl Dievas panoro priimti mūsų žmogišką prigimtį? (Mes ne taip įsivaizduojame jo didybę.) Kodėl pasirinko gimti kaip vargeta? Kodėl gyveno ir mirė kaip tik šitaip? Dievo keliai paslaptingi.

Paprastai, niekieno nežinomai mergaitei iš mažo kaimelio Dievas taria: „Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą“ (Lk 1, 31–32).

Žvelk į Mariją. Ji ilgai mąstė apie tuos įvykius, laikė juos savo širdyje. Kalbėkis su ja, klausk jos ir klausykis atsakymų.

Savo širdyje daug kartų kartok **Jėzaus** vardą, pajusk jo švelnumą ir gydančią galią.

5. IŠMINTINGAS ATSAKYMAS

Evangelisto Mato pasakojimas apie tris išminčius iš Rytų mums gali padėti įžvelgti tris skirtingas nuostatas gimusio Išganytojo atžvilgiu.

Pirmiausia matome išminčius, stebinčius dangų. Žvaigždė simbolizuoja vidinę šviesą, kuri juos veda tikruoju keliu pas Jėzų. Jie turi įveikti visokiausius sunkumus ir ilgą kelią per dykumą, tačiau jų pastangos ir pasiryžimas buvo apvainikuoti sėkme.

Toliau – egoistas Erodas. Jis nematė jokios žvaigždės, nes nemokėjo įžvelgti aukštyn. Pasaulis buvo po jo kojomis. Gyveno, galia ir pinigais valdydamas liaudį. Į Jėzų jis įžvelgė kaip į varžovą, kliudantį įgyvendinti jo politinius siekius.

Galiausiai – abejingi Betliejaus gyventojai (išskyrus piemenis), pražiopsoję nuostabią galimybę, kuri būtų pakeitusi jų gyvenimą. Jų širdyse nebuvo vietos Išganytojui.

Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi (Mt 2, 10).

Kaip šiandien žmonės, krikščionys ir ne tik krikščionys, reaguoja į Jėzaus atėjimą (išmintingai, egoistiškai, abejingai)? Kaip reaguoja tu? Kodėl?

Kontempliuok išminčius, įžengiančius į Betliejų – Šventosios Šeimos namus. Jėzus, „neregimojo Dievo atvaizdas“, kuriame „sukurta visa, kas yra danguje ir žemėje“ (Kol 1, 15–16), guli bejėgis ir vargas. Atėjusiems aplankyti jis negali pasiūlyti nieko, išskyrus save patį. Jis tik priima dovanas, bet dar brangesnis jam, kaip ir daugeliui vaikų, yra pats dovanotojas.

Gali skaityti ir apmąstyti Iz 9, 1–6.

6. KRYŽIAUS ŠEŠĖLIS

Mokiniai puošė mokyklos Aktų salę Kalėdoms. Kadangi kryžius neatrodė tinkąs šiai šventei, nusprendė jį nukabinti nuo sienos. Tuo metu įėjo kapelionas. Jis liepė palikti kryžių, paaiškindamas: „Juk būtent dėl to ir gimė Jėzus, – kad mirtų ant kryžiaus.“

Ant lopšio krinta kryžiaus šešėlis. Dievas panoro būti pažeidžiamas. Jėzaus gimimu jis parodo savo norą prisiimti žmogiškosios prigimties vargingumą. Jėzuje Dievas nusižemina. Šis nusižeminimas viršūnę pasiekia ant kryžiaus.

Dievas atsiuntė savo Sūnų į pasaulį, kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas (Jn 3, 17).

Skaityk apie Jėzaus paaukojimą Lk 2, 22–38. Kaip visuomet aktyviai dalyvauk šiame Evangelijos epizode. Nesijaudink dėl istorinio tikslumo, bet stenkis kuo spalvingiau viską įsivaizduoti. Stebėk šventyklą su jos stoginėmis, kolonomis, altoriais, kunigais ir liaudimi. Klausykis giedamų psalmių. Užuosk smilkalų aromatą. Apžvelk asmenis, apie kuriuos pasakojama, ir pasistenk įsiskverbti į jų protus bei širdis. Reaguok, kaip būsi paskatintas/a.

Žvelk į Mariją, Simeonui tariant pranašiškus žodžius: „Tavo pačios sielą pervers kalavijas.“ Būk su ja per visą paaukojimo ceremoniją. Stenkis pajusti tą patį kaip ir ji.

7. NEKALTOS AUKOS

Laikas nuo laiko išgirstame apie motinas, kurios paliko ar net nužudė savo ką tik pagimdytus kūdikius. Daugelis jų teisinasi neturėjusios galimybės auginti dar vieną vaiką ar tuo, kad pačios buvo išmestos į gyvenimo užribį. Mieste dažnai sutiksi elgetaujančių, apleistų vaikų. Įvairiuose žemės kampeliuose

įrengtose pabėgėlių stovyklose labiausiai kenčia vaikai, patirdami skriaudą visam gyvenimui.

Jie yra atpirkti iš žmonijos, pirmienos Dievui ir Avinėliui. Jie lydi Avinėlį, kur tik jis eina (Apr 14, 4).

Skaityk pasakojimą apie pabėgimą į Egiptą ir Erodo žiaurumą Mt 2, 13–23. Pajusk baimę, netikrumą Juozapo ir Marijos širdyse, jiems rengiantis bėgti į Egiptą. Išgirk žudomų vaikų šauksmus... Pagalvok apie visas nekaltas aukas šiandienos pasaulyje.

Pajusk Šventosios Šeimos troškimą grįžti ir palengvėjimą, vėl įsikūrus Nazarete. Užuosk virtuvės kvapą. Žaisk kartu su Jėzumi.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KARTOJIMO MALDA

Melstis galima nuolat kartojant vieną ar keletą žodžių. Šis kartojimas, garsiai ar mintyse, atveria širdį Dievui, kuris pats prabyla į besimeldžiantį žmogų.

Žodžiai gali būti iš Šventojo Rašto arba savaime kylantys širdyje. Jus reikia tarti aiškiai ir lėtai, skiemenį po skiemens. Iš pradžių šie žodžiai skambės tavo galvoje, tačiau pamažu įsišaknys ir širdyje.

Keletas praktiškų patarimų:

- atsipalaiduok, pasirink tau patinkantį žodį ar sakinį;
- kurį laiką apmąstyk to žodžio prasmę;
- lėtai, labai lėtai be paliovos kartok jį, leisdamas/a, kad žodis persmelktų tave, tačiau nebesigilink į jo prasmę; palaipsniui mintys vis labiau ir labiau susitelks, pajusi vidinį susikaupimą bei tylą;

- leisk, kad žodis pats skambėtų tavo viduje; neįtempk proto ar vaizduotės; nedaryk jokių pastangų – svarbu atsiduoti.

Kartojimo malda tinka visur ir visada. Ji gali padėti streso, liūdesio, netekties, baimės, įtampos kupinu metu. Pvz., prieš priimant svarbų sprendimą galima kartoti: „Viešpats mano jėga ir pagalba.“

Kartojimo malda labai padeda siekiant vidinės tylos. Ji padeda „nepaliaujamai melstis“ (1 Tes 5, 17): „Aš miegojau, bet mano širdis budėjo“ (Gg 5, 2).

* * *

*Viešpatie, kai Tau atveriu duris ir priimu Tave
kaip laukiamą savo namų svečią,
kartu su Tavimi praleistas laikas mane atgaivina.
Prie Tavo stalo dalijuosi su Tavimi
Tavo švelnumo ir Tavo stiprybės duona,
Tavo džiaugsmo ir Tavo aukos vynu,
išminties ir pažado žodžiu,
padėkos ir atsidavimo į Tėvo rankas malda.
Ir sugrįžtu į gyvenimo vargą
kupinas nesunaikinamos ramybės.*

C. M. Martini

13. TIKRAS ŽMOGUS

*Prašyk malonės geriau pažinti
Jėzaus gyvenimo slėpinius,
kad vis labiau jį pamiltum ir
ištikimiau juo sektum.*

1. JAUSTI DIEVO ARTUMĄ

Daugelis Jėzaus duotų palyginimų atspindi jo gyvenimą kaime ir ten patirtus įspūdžius. Jėzus kalba apie laukus, vynuogynus, į dirvą sėjamus grūdus, augančius kartu su raugėmis, lietu, saulę, javapjūtės šventes. Visa tai iliustruoja Jėzaus mokymą. Jam taip pat gerai pažįstamos ežero apylinkės, žvejų ir prekeivių darbas, tai, kuo gyvena kaimiečiai. Jis kalba apie vaikus, jų nebesuprantančius tėvus, teisybės nesulaukiantį vargšą, į namus besibraunančius plėšikus. Jėzus kilo iš to pasaulio, ten gyveno, būdamas klusnus savo tėvams.

Kaip tik šiame pasaulyje jis „augo metais ir išminimi“. Čia jis pažino tą socialinę ir religinę aplinką, kurioje vėliau pats mokys. Jis matė vargingų ir atstumtų žmonių padėtį bei religinio elito jiems rodomą panieką. Jis yra viso to liudininkas, girdintis kaimynų ginčus, tarpusavio kritiką ir suvokiantis, kad jiems labai stinga atlaidumo ir broliškumo. Jėzus mato ir tai, kad dauguma to meto religinių ritualų yra praradę savo prasmę. Jis jaučia ir politinį nerimą bei norą pasipriešinti romėnų galybei, kartas nuo karto pasireiškiantį ginkluotu sukilimu (J. Neuner, „Keliant su Juo“).

*Puikiai žinau, kad dangus, žemė ir visa kūrinija
yra didingi, geri ir nuostabūs. Kad Dievas išliejo
savo gerumą ant kūrinių ir jo palaimintas veikimas
juos pripildo išsiliedamas net per kraštus... Visur,*

kur gera, yra ir Dievas ir, mano nuomone, visų dalykų gerumas yra Dievo gerumas (Juliana de Norwich).

Prisimink Jėzaus jaunystę, to meto patirtį atspindinčius jo palyginimus (raugas tešloje, lopomas drabužis, avių piemuo ir kt.). Jėzus mokėjo Dievo veikimą atpažinti kasdienio gyvenimo įvykiuose. Ar tavo gyvenimas tau kalba apie Dievą? Prisimink paprasčiausius praėjusių kelių dienų įvykius. Ar juose pastebėjai Dievo ranką?

2. PAŠAUKIMO PRISIMINIMAS

Kai Jėzui sueina dvylika, jis lydi savo tėvus į Jeruzalės šventyklą – eina aplankyti Dievo buvimo savo tautoje simbolio. Dvylikos metų jaunuolis jau turėjo priimti asmeninę atsakomybę už Įstatymo laikymąsi. Tai – paauglystės pradžia, asmeninio pabudimo ir savęs įteisinimo amžius. Jėzaus pokalbis su Įstatymo mokytojais, nustebusiais dėl taiklių klausimų, tai patvirtina.

Jėzus jaučiasi „savo Tėvo namuose“. Pajunta savo tikrąjį gyvenimo užduotį. Palieka šventyklą, turėdamas planą, svają, kuri vieną dieną, kai ateis jo valanda, taps tikrove. Tačiau kol kas gyvens eilinį gyvenimą, klausydamas savo tėvų.

„Pasakyk man, vaike, ką renkiesi? Ko norėtum, kad nupirkčiau?“ – „Tėve, labiausiai trokštu to, ką tu man nupirksi“ (G. M. Hopkins, SJ).

Skaityk ir apmąstyk Lk 2, 41–52. Dalyvauk šiame epizode, pasiimk Marijos ir Juozapo jausmais. Klausykis Jėzaus žodžių. Ką jis sako? Gal norėsi ko nors jo paklausti? Saugok širdyje visą šią patirtį ir apsvarsty ją kaip Mariją.

Įvykis šventykloje parodo, kaip Jėzus pajunta ypatingą Dievo kvietimą. Jis atranda savo tikrąjį pašaukimą.

Nuo šiol visas jo gyvenimas bus nukreiptas į Dievą, nepaisant įvairiausių rūpesčių.

Kada tu atradai savo tikrąjį pasaulimą – kurti naują pasaulį su Dievu?

3. TYLŪS LIUDININKAI

Vyras, sugrįžęs po darbo, rado savo namus apverstus aukštyn kojom. Lovos buvo nepaklotos, virtuvėje – pilna nešvarių indų, drabužiai, žaislai, vaikų knygos mėtėsi po visus kambarius. Be to, pietūs nebuvo paruošti.

– Kas atsitiko? – paklausė jis savo žmoną.

– Nieko, – atsakė ši. – Tu visuomet stebiesi, ką aš visą dieną veikiu. Nagi pasižiūrėk, šiandien aš nedariau nieko.

Būti didvyriu vieną akimirksnį ar net valandą yra kur kas lengviau, negu rodyti ištvermę visomis gyvenimo dienomis. Priimti gyvenimą tokį, koks jis yra, pilką ir monotonišką, daryti tai, už ką niekas tavęs nepagirs, – tai heroizmas, kurio niekas nepastebi, kuris nekrinta į akis. Kas priima bespalvio gyvenimo iššūkį ir ištveria, tas tikrai yra herojus! (F. Dostojevskis)

Atlikę visa, kas buvo pavesta, sakykite: „Esame nenaudingi tarnai. Padarėme, ką turėjome padaryti“ (Lk 17, 10).

Mąstyk apie Juozapą, tylų šventąjį, ir Mariją – jie viską dėjosi sau į širdį. Prisimink visus eilinius žmones, pažįstamus ir nepažįstamus, kurių patarnavimas tau kartais yra savaime suprantamas.

Galbūt ir tu darai ką nors, ko kiti nepastebi, kas neišskiria tavęs ir kitų ar net lieka nepastebėta? Ar visa, ką darai, atitinka Dievo valią?

4. VYKDYTI DIEVO VALIĄ

Jėzus buvo dailidės sūnus, todėl augo tarp staliaus dirbtuvės įrankių, padėdavo savo tėvui ir jį pavaduodavo. Jis buvo amatininkas, mokėjo daryti vietiniams žemdirbiams žagres ir jungus. „Imkite ant savo pečių mano jungą“ (Mt 11, 29) – šis paraginimas kyla iš jo paties profesijos.

Tokia buvo Dievo valia, kad Jėzus didesnę savo gyvenimo dalį praleistų slapčia. Vis dėlto širdyje jis turėjo jausti didelį troškimą imtis savo misijos. „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir taip nerimstu, kol tai išsipildys!“ (Lk 12, 49–50). Tad tam tikru metu, supratęs, kur jį kviečia Dievas, Jėzus apsisprendė palikti savo profesiją ir pradėti mokytojo bei pamokslininko misiją.

Jėzus, kaip ir bet kuris žmogus, turėjo išgyventi abejonių, nerimo ir ieškojimo laikotarpį. Kur pradėti savo misiją? Kokia turi būti mano žinia? Ar reikia suburti pagalbininkų būrį? Ar patirsiu pasipriešinimą? Kokie iškilūs netikėtumai? Ir t. t.

Visų puodynių, keptuvių ir prikaistuvių Dieve! Kadangi neturiu laiko tapti šventa, darydama nuostabių darbus, nei praleisti nakties, budėdama su Tavi mi, nei mistiškai nusiteikusi kontempliuoti aušros, nei pakilti iki „penkto dangaus“, padaryk mane šventą, ruošiant valgių ir plaunant indus (Fay Inchfawn).

Ar žvelgdamas/a į savo gyvenimą gali nuoširdžiai pasakyti, kad visada pasirinkdavai Dievo valią, net kai reikėdavo likti kitų šešėlyje, atlikti nereikšmingus darbus? Ar suvokėi, kad Dievas turi savo planą tavo atžvilgiu? Ar laisvai atsiliepei į Dievo kvietimą, derindamas/a savo gyvenimą prie jo?

Ar šiandien ištikimai ir didžiadvasiškai gyveni pagal Dievo planą?

5. AUGTI IŠMINTIMI

Dažnai skaitome istorijas apie vieno ar kito žmogaus stebėtiną karjerą, pvz., kai niekam nežinomas jaunuolis, sėkmingai suvaidinęs filme, staiga pasidaro įžymybe. Nemaža dalis aktorių, rašytojų, mokslininkų neturėjo garsios praeities ar kilmingos giminės. Galima sakyti, atėjo iš niekur.

Jis nusižemino, tapdamas klusnus. [...] Todėl ir Dievas jį išaukštino (Fil 2, 8–9).

Gyvendamas Nazarete Jėzus „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Lk 2, 52). Prisimink savo augimo ir asmeninio brendimo laiką, ypač tuos momentus, kai turėjai priimti reikšmingus sprendimus, atvedusius iki šiandienės padėties. Ar tuomet galvojai apie Dievo valią? Ar šiandien ką nors norėtum pakeisti?

Dievo Dvasia veda tave ne tik pasinaudodama egzistuojančiomis taisyklėmis ar viršininkų nurodymais, bet ir per vidinį įkvėpimą. Kokia tavo vieta pasaulyje? Kur tave Dievas veda šiandien? Ką daryti jis tau siūlo?

6. DIEVO MYLIMIEJI

Vienas žmogus nuvyko į *Saranac Lake* Niujorko valstijoje, tikėdamasis atrasti Roberto Louiso Stevenson pėdsakus, kai šis ten gyveno gydydamasis nuo tuberkuliozės. Ilgai ieškojęs pagaliau surado senutę, kurios namuose gyveno Stevensonas. Jai pasakė, ko ieško. Pradžioje moteris nesuprato, apie ką kalbama, bet pagaliau atsiminė rašytoją:

– O, tai tas tipas! – sušuko. – Taip, prisimenu jį. Rašydavo lovoje ir rūkydavo. Pridarė daugybę skylių paklodėse.

Žymus astronomas kartą pasakė Einšteinui: „Astronomui žmogus tėra tik nereikšminga dulkelė begalinėje visatoje“. – „Daug kartų apie tai mažčiau, – atsiliepė Einšteinas, – tačiau taipogi suvokiui, kad ši nereikšminga dulkelė, t. y. žmogus, yra ir astronomas.“

Didžioji Jėzaus gyvenimo dalis, pasaulio akimis žiūrint, buvo monotoniška ir nereikšminga. Bet po visų tų „paslėptų metų“, jam išėjus į viešumą, dangiškasis Tėvas pareiškė, kad gėrisi juo (žr. Mk 1, 11).

Ar tavo vaikystė buvo įdomi? Ar galėtum ją palyginti su Jėzaus? Kaip prisimeni savo vaikystę? Ar kiti ją tau primena? Kokių dalykų atmintyje iškyla daugiau: gerų ar blogų? Ar praeitis tebedaro įtaką tau?

Ar dangiškasis Tėvas prabyla į tave tais pačiais žodžiais kaip ir į Jėzų? Užsimerk ir klausykis jo balso savo širdyje. Ką jis tau sako?

7. GYVENTI NEVEIDMAINIAUJANT

Jei pasiekei, ko troškai, ir pasaulis tave pripažino „vienos dienos karaliumi“, nueik prie veidrodžio, pažvelk į jį ir paklausk, ką tau šis žmogus pasakys.

Tave teis ne tavo tėvas ar motina. Asmuo, kurio nuosprendis tavo gyvenime svarbiausias, yra kaip tik tas, kuris žvelgia į tave iš veidrodžio...

Tai tipas, kuriam tu turi patikti. Nesvarbu, ką kiti mano! Tačiau jis pasiliks su tavimi iki galo. Būsi įveikęs patį didžiausią išbandymą, jei šis žmogus iš veidrodžio ir toliau liks tavo draugas.

Gali apgauti visą pasaulį ir padaryti, kad tau praeinant visi plotų, tačiau tavo galutinis atlyginimas bus ašaros, jei būsi apgavęs žmogų iš veidrodžio.

Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi savąjį veidą

veidrodyje. Pasižiūrėjo ir nuėjo, ir bematant užmiršo, koks buvo (Jok 1, 23–24).

Ar tavo gyvenime nėra veidmainystės? Ar esi patenkintas/a savo pasirinkta profesija, savo karjera? Ar tave tenkina tavo dvasinis gyvenimas? Ar tampa vis panašesnis/ė į Jėzų? Ar tikrai trokšti vis labiau jį pažinti, kad dar karščiau jį mylėtum ir ištikimiau juo sektum?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

SUSIKAUPIMO MALDA

Susikaupti – tai nugrimzti į patį savo būties centrą, pasiekti jo šerdį. Tuomet visos išsibarsčiusios mintys ir jausmai tarsi surenkami, o protas ir širdis susivienija maldoje. Rengdamasis/i melstis ar melsdamasis/i gali pasinaudoti kuriuo nors iš šių praktiškų patarimų.

1. Patogiai įsitaisyk. Sąmoningai atkreipk dėmesį į kūno padėtį. Po to pajusk kiekvieną savo kūno narį. Gali pradėti nuo viršugalvio, vėliau – akys, nosis, lūpos, kaklas, pečiai... kojos, pėdos, pirštai. Arba atvirkščiai – nuo kojų pirštų kilk iki viršugalvio. Nesustok nė prie vieno sąnario. Jei kurios nors kūno dalies nejauti, eik toliau. Pamažu, būdamas/a Dievo aki-vaizdoje, savo kūną pajusi kaip visumą. Kai užlieja ramybė, toliau tęsk maldą.

2. Ramiai renkis maldai. Atkreipk dėmesį į savo kvėpavimą. Kvėpuok normaliai – nei per greitai, nei per lėtai. Nesulaikyk kvėpavimo ir nekeisk ritmo. Paprasčiausiai kvėpuok ir sąmoningai suvok, kad kvėpuoji. Pamažu kvėpavimas pasidarys gilesnis ir ramesnis. Pajusk tai.

3. Kvėpavimo pratimas palaiko maldingą nusiteikimą. Kiekvieną kartą įkvėpdamas/a suvok, kad oras, kurį gauni, yra Dievo, gyvybės Kūrėjo, dovana. Įkvėpk ir iškvėpk jausdamas dėkingumą jam.

Kvėpuodamas/a gali ištarti ir kokį nors žodį: Tėvas, Kūrėjas, Meilė... Suvok, ką pajunti tardamas/a tuos žodžius.

Gali „įkvėpti“ ir Šventosios Dvasios vaisius: meilę, džiaugsmą, taiką, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą (Gal 5, 22), o „iškvėpti“ tai, kas jiems priešinga: nesantaiką, priešiskumą, piktumą, pavydą...

4. Pamažu įsiklausyk į viską, kas pasiekia tavo ausis čia ir dabar. Klausykis kiekvieno garso ir bandyk juos atskirti: artimus ir tolimus, pažįstamus ir keistus, stiprius ir silpnus. Vien tik klausykis ir nieko daugiau. Nespėliok, iš kur jie ateina. Nevertink jų. Sąmoningai leisk, kad visi garsai toliau skambėtų, žinodamas/a, kad jie negali daryti įtakos tau ir nuo tavęs nepriklauso. Šitaip darydamas/a vis labiau suvok esąs/esanti Dievo, tavo Kūrėjo ir Viešpaties, akivaizdoje.

5. Panašiai kaip klauseisi garsų, gali daryti ir panaudodamas/a visus kitus pojūčius. Pvz., suvokti viską, ką mato akys, užuosti visus kvapus, savo kūnu pajusti vėją, šilumą ar šaltį.

PENKTASIS ETAPAS

APSPRENDIMAS

Tris praėjusias savaites mąstėi apie Jėzaus gimimą, jo vaikystę ir jaunystę. Matei, kad Dievo sprendimai, nulėmę Jėzaus žemiškąjį gyvenimą, buvo tikrai radikalūs. Pirmiausia Dievas savo Sūnui parinko neturtą. Jėzus negimė kaip karalaitis puikiuose rūmuose. Jis gimė gyvulių oloje, jo tėvai buvo paprasti žmonės. Jėzus visą savo gyvenimą buvo neturtingas: ir dirbdamas amatininku savo kaime, ir tapęs keliaujančiu pamokslininku. Jis sakė: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti“ (Lk 9, 58). Jėzus dažniausiai bendraudavo su nusidėjėliais ir vargšais.

Siekdama naudos minia norėjo paskelbti Jėzų savo karaliumi, tačiau jis nepasidavė šiam gundymui. Priešingai, pasirinko panieką, sutikdamas pagal Tėvo valią „daug iškentėti ir būti šios kartos atmestas“ (plg. Lk 17, 25). Jėzus nenaudojo savo dieviškos jėgos, kad valdytų žmones, bet „apiplėšė pats save priimdamas tarno išvaizdą“ (Fil 2, 7) ir visuomet liko „romus ir nuolankios širdies“ (Mt 11, 29). Jis apsisprendė būti nuolankus. Jėzaus gyvenimas skatina jo mokinius sekti juo, patiems renkantį neturtą, paniekinimus bei nuolankumą.

Per kitas dvi savaites peržvelgsi tai, ką anksčiau pasirinkai ir dėl ko apsisprendei. Įvertinsi savo įprastą elgesį bei jo motyvus. Prašyk malonės, kad visuomet pajėgtum priimti Kristaus mestą iššūkį: rinktis neturtą, paniekinimus ir nuolankumą. Ypač tada, kai reikės priimti svarbiausius gyvenimo sprendimus.

14. MOKYTOJAS IR PRIEŠAS

*Prašyk malonės pažinti klastingus
šėtono planus, kad nepasiduotum
jo apgalei ir liktum ištikimas/a
Kristui; taip pat prašyk malonės
aiškiau pažinti Jėzaus gyvenimo
slėpinį, kad džiaugsmingai ir
nuolankiai juo sektum priimdamas/a
neturtą ir paniekinimus.*

1. PATRAUKLUS JAUKAS

Parduotuvės iškaba skelbė: „Parduodamos katės“. Žmogus užėjo į mažą japonišką parduotuvėlę ir pamatė kačiuką, lakantį iš dubenėlio, pastatyto ant žemės. Iš karto suvokė, kad šis porcelianinis dubenėlis neįkainojamas. Tuojau tarė pardavėjui:

– Perku šį kačiuką. Ar užteks 100 jenų?

Pardavėjas sutiko. Tada pirkėjas pridėjo:

– Tuo pačiu paimsiu ir dubenėlį, kad katinėlis galėtų gerti iš savo įprasto indo. Duodu 200 jenų už viską.

– O, ne! – nesutiko pardavėjas. – Šis dubenėlis neįkainojamas.

– Tad kodėl, padėjęs ant žemės, leidžiate kačiukui iš jo lakti? – paklausė pirkėjas.

Žmogus šypsodamasis atsakė:

– Tai mano būdas pardavinėti kates.

Velnias moka cituoti Raštą savo tikslais. Niekšinga siela, tarianti šventas priesaikas, yra tarsi besijuokiantis piktadarys arba gražus obuolys išpuvusiu viduriu. Kokia puikia išore moka pasirodyti apgaulė! (Šekspyras, „Venecijos pirklys“)

Pasakojimas tau gali padėti atskleisti, kaip subtiliai mes kartais įgyvendiname savo blogas intencijas.

Esame linkę savo blogus tikslus pridengti ir pateisinti. Ar nėra panašiai ir tau atsitikę?

Skaityk ir apmąstyk Ef 6, 10–18.

2. BLOGIO VEIDAS

Leonardo da Vinčio paveikslas „Paskutinė vakarienė“ žinomas visame pasaulyje. Tapydamas Jėzų, modeliu dailininkas pasirinko jaunuolį iš Milano katedros choro. Jo vardas buvo Pietras Bandinellis. Leonardas stebėjosi šio jaunuolio veido grožiu, nekalturnumu ir mielumu – visa tai rodė jo religingumą ir kilnumą. Jėzaus veidas nutapytas tikrai meistriškai.

Praėjus nemažai laiko, dalininkas ieškojo modelio Judo veidui. Vieną dieną Romos gatvėje rado žmogų, kokio ieškojo. Vyriškis buvo tikrai atstumiantis. Blogis ir godumas, rodos, buvo įrašyti jo veide. Nuėjęs į studiją ir pradėjęs tapyti tą baisų veidą, Leonardas nustebo. Teptukas iškrito jam iš rankų. Atpažino to veido bruožus ir paklausė: „Ar anksčiau nesu tavęs kur nors matęs?“ „Taip, – atsiliepė šis. – Tu mane jau tapei. Aš esu Pietras Bandinellis.“

Sumaniausia šėtono suktybė yra įtikinti mus, kad jis neegzistuoja (Baudelaire).

Skaityk apie demono apsėstąjį Mk 5, 1–20. Ar ir tu nepraleidai dalies gyvenimo „kapų rūsiuose“, prislėgtas kartėlio, pykčio, keršto ir kitų „antkapinių plokščių“? Gal buvo laikas, kai ir tave kažkas traukė prie Jėzaus ir kažkas stūmė tolyn? Kokios blogybės buvo tave apvaldžiusios? Gal jų – visas legionas?

Įsivaizduok stovįs/inti ant skardžio krašto šalia Jėzaus. Stebėk, kaip nuo jo puola į jūrą pyktis, puikybė... Prašyk Jėzaus, kad visuomet liktum su juo.

3. ĮKALINĘ PATYS SAVE

– Sakyk man, kaliny, kas tau uždėjo pančius?

– Tai mano viešpats, – atsakė kalinys. – Maniau, kad savo turtais ir galybe aš visus pasaulyje pranokt galėsiu, todėl kaupiau savo lobyne pinigų, priklausančius karaliui. Kai miegas apėmė mane, atsiguliau į lovą, paruoštą karaliui. Pabudęs supratau, kad kalinys esu savajame lobyne.

– Sakyk man, kaliny, kas nukalė tuos pančius nesutraukomus?

– Aš pats, – atsakė kalinys, – sau rūpestingai nusi-kaliau šiuos pančius. Galvojau, kad didžia galybe pavergsiu aš pasaulį, o pats išliksiu laisvas. Karštoj ugnij aš kaitinau tuos pančius ir dieną naktį kūjo smūgiais juos kaliau. Kai pančiai buvo nukalti ir jų grandinės nebeatskiriamai sujungtos, pamačiau, kad pats save esu sukaustęs jais (Rabindranathas Tagore).

Velnią labai lengva atpažinti. Jis pasirodo tada, kai esi nežmoniškai pavargęs ir pateikia tau labai protingų pasiūlymų, kurių, puikiai žinai, tu neturi priimti (Fiorello La Guardia).

Sakoma, kad šėtonas mus apsuka plona virvele, kuri pamažu pavirsta kilpa ant kaklo, ir mes tampame jo kaliniais. Dažnai mus apgauna nepastebimi mūsų polinkiai ar nuostatos, ir paprastai mes per vėlai pamatome savo klaidas.

Skaityk Mt 12, 22–29. 43–45. Pagalvok apie žmones, kurie nutraukė jiems pasaulio užmestus pančius ir dabar džiaugiasi tikra laisve Kristuje.

4. IŠLAISVINANTYS PANČIAI

Jau po pirmo labai sėkmingo jauno aktorius pasirodymo režisierius paklausė:

– Ar kaip tik šito laupei ateidamas į sceną?

Aktorius minutę susimąstė ir nusišypsojęs tarė:

– Ne. Jaučiuosi pavargęs. Man kyla noras viską mesti... Tačiau žinau, kad negaliu. Tarsi jočiau ant tigro. Jei bandyčiau nusėsti, tigras mane sudraskytų.

Režisierius pridėjo:

– Gyvenimo tragedija ne ta, kad žmogus pralaimi, o ta, kad jis beveik laimi. Sėkmės vienatvė ir nugaltėto silpnumas paprastai suplėšo širdį.

Kai noriu tapti laisvas bet kokia kaina, jau pradedu save pančioti. Kai paisau vien savo paties troškimų, save surakinu grandinėmis. Darau tai, ko nenoriu daryti. Gyvenu remdamasis tik pačiu savimi. Kai galiausiai manau esąs laisvas, mano laisvė pavirsta našta, nes turiu priimti sprendimus, kurių nepajėgiu įgyvendinti. Ir mano laisvė tampa nauju kalėjimu. Laisvę galiu atrasti tik per saitus, kurie mane riša su Tavimi (Ulrich Schaffer).

„Kokia būtų nauda, jei žmogus laimėtų visą pasaulį, o save pražudytų ar sau pakenktų?!“ (Lk 9, 25). Apmąstyk šiuos Kristaus žodžius. Kaip manai, kokia yra tikroji sėkmė?

Gali skaityti ir medituoti 1 Jn 3, 8–15.

5. TAKELIS Į NUOLANKUMĄ

Senoje bažnyčioje buvo surengtas garsaus vargonininko koncertas. Publika žavėjosi jo muzika. Per pertrauką vargonininkas išėjo pailsėti ir už vargonų praėjo pro seną vyriškį, kuris ilsėdamasis rūkė pypkę. Per koncertą jis, mindamas pedalus, pūtė vargonų dumplės. Vyriškis buvo labai patenkintas, geros nuotaikos

ir tarė muzikantui: „Tai bent nuostabus koncertas, kurį mes šiandien surengėme publikai!“

Garsus muzikas labai nustebo: „Bičiuli, argi ne aš koncertuoju? Kaip gi sakai *mes*?“ Po to jis grįžo tęsti koncerto. Kai visi susirinko, pakėlė rankas ir paspauždė klavišus, norėdamos pradėti kitą muzikos kūrinį, tačiau neišgirdo jokio garso. Vargonininkas greitai nubėgo už vargonų. Vyriškis ir toliau sau ramiai rūkė pypkę. Šypsodamasis muzikantas tarė: „Jūsų teisybė – koncertuojame *mes*.“ Jis grįžo prie pulto, ir vargonai vėl atgijo.

Velnias turi tris vaikus: išdidumą, apgaulę ir pavydą (galų patarlė).

Jėzus stovi visų priešakyje, bet ar supratai, koks lyderis jis yra? Juk dalis žmonių jo nepripažįsta, netgi niekina ir užgaulioja. Antra vertus, blogio jėgos tau siūlosi padėti išvengti tokių paniekinimų, sužadindamos tavo puikybę ir išdidumą. Skaityk Mt 13, 53–58.

Jei kas nors tave užgautų dėl tavo atsidavimo Kristaus karalystei, maldos gyvenimui, – atsakytum... ar nutylėtum? Kodėl?

6. SOLIDARUMAS SU VARGŠAIS

Čionai suolelis tavo kojoms pastatytas, tačiau tenai jos ilsis, kur gyvena vargingiausi, menkiausi ir nelaimingiausi.

Kai mėginu tau nusilenkti, mano nuolankumas nepasiekia tos gelmės, kur tavo kojos ilsis tarp vargingiausių, menkiausių ir nelaimingiausių.

Puikybė niekada negali prisiartinti tenai, kur tu, vargingais rūbais apsivilkęs, vaikščioji tarp vargingiausių, menkiausių ir nelaimingiausių.

Mana širdis negali niekada atrasti kelio ten, kur tu drauguji su neturinčiais draugų – su vargingiausiais, menkaisiais ir nelaimingiausiais (Rabindranathas Tagore).

Jis gynė vargšų ir skurdžių teises...

Ar tai nebuvo tikras manęs pažinimas? (Jer 22, 16)

Jėzaus iššūkis savo mokiniams: gyventi *neturtu, paniekinimais ir nuolankumu* paženklintą gyvenimą, atsiribojant nuo turtų, garbės ir išdidumo.

Jėzaus mokiniai turi būti artimi vargingiausiems. Yra įvairių būdų tarnauti ir šią tarnystę prisiimti. Ar tu tarnauji? Ką dar galėtum daryti dėl Kristaus?

Skaityk ir medituok 1 Tim 6, 3–19.

7. KRIKŠČIONIO TAPATYBĖ

Kartą vienas patricijus atėjo pas filosofą Epitetą patarimo.

– Neronas mane verčia būti juokdariu cirke, – tarė. – Tai rimtai pakenktų mano vardui ir garbei. Kaip tu pasielgtum mano vietoje?

– Tavo vietoje paklausyčiau Nerono.

– Nejaugi? Tu cirke vaidintum juokdarį?

– Aš – ne, – atsiliepė Epitetas, – bet tu jau tapai juokdariu, svarstydamas šį klausimą.

Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekenčia, atstumia, niekina ir atmeta kaip blogą jūsų vardą dėl Žmogaus Sūnaus (Lk 6, 22).

Blogio jėgos nepakenčia Dievo karalystės pergalių. Kova prieš jas gali pareikalauti mirties.

Prisimink praeities ir dabarties kankinius dėl Kristaus. Ar pajėgtum eiti prieš srovę, liudydamas/a Kristaus vertybes?

Skaityk ir apmąstyk Jn 8, 41–44.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

DEMONO GUDRYBĖS, KURIOMIS MUS SIEKIAMA ATITRAUKTI NUO PASIRINKIMO

Pagrindinis apsisprendimas – savo misijos, savo asmeninio vaidmens Bažnyčioje ir pasaulyje atradimas – yra esminis ir lemiamas dvasinio kelio etapas. Jį įveikę, mes visiškai ir galutinai tampame Kristaus mokiniais. Tai puikiai suvokia ir piktasis, blogio dvasia, Dievo ir mūsų priešas, melagis, kuris daro ir darys viską, kad mus atitrauktų nuo šio momento. Tam jis pasinaudoja visais turimais būdais ir išmone. Todėl jis:

- padės rasti tūkstančius pasiteisinimų ar priežasčių, kad sutrumpintume maldos ir mąstymo laiką, sumenkintume dėmesį ir ištikimybę maldai, pvz., mums teigs, kad:
 - kasdienis mąstymo ir maldos laikas, skiriamas apsisprendimui, nėra koks nors stabas, tad galima jo atžvilgiu elgtis visiškai laisvai;
 - šiuo metu esi labai pavargęs/usi, tad turi visišką teisę pailsėti, pakeisti savo gyvenimo ritmą, taigi ir maldos laiką;
 - turi aibę dalykų atlikti, nėra laiko melstis, gali pasitenkinti vien atidžiai perskaitydamas/a pateikiamą medžiagą;
 - dieną jau trumpai kreipeisi į Viešpatį ir šiek tiek pasimeldei, tad to ir užtenka, rytoj tam skirsi daugiau laiko;
 - visus šiuos dalykus girdėjai jau tūkstančius kartų, juos puikiai žinai ir jie nebeatskleis tau nieko, tad neverta gaišti laiko;
- sukels nepagudą, atimdamas maldos džiaugsmą ir skonį, įteigs, kad mums nepavyksta nieko

nuspręsti, kad viskas yra nenaudinga, sukels nuovargį ir nusivylimą; mums teigs, kad:

- žmogui neįmanoma pasikeisti, tad ir tu nieko nepadarysi, nenaudinga daugiau stengtis;
 - šios meditacijos vis kartojasi ir jau gerokai įgriso;
 - nebesigilink ir nebekontempliuok to paties, tai per daug vargina ir kelia nuobodulį;
- stengsis, kad neskirtume nors kelių minučių maldos pabaigoje peržvelgti, kaip ji praėjo, bei surinkti vaisių, pastebėti gautų malonių ir pasižymėti jų dvasiniame dienoraštyje;
 - siūlys grįžti ir kartoti kai kurias praeitas Dvasinių pratybų dalis, priekaištaudamas, kad nepakankamai gerai jas atlikome; taip stengsis atitraukti nuo dabartinio momento, kuris gali būti lemiamas, norės sutrukdyti mums apsispręsti ir priimti pasirinkimo dovaną;
 - pateiks tragiškiausius ir baisiausius mūsų pasiaukojimo padarinius: „Turėsi atsisakyti artimųjų... Liksi be darbo... Sugadinsi sveikatą...“ – tarsi Viešpats džiaugtųsi mūsų kančiomis. Demonas yra gudrus ir paliečia mūsų brangiausius jausmus, jautriausias stygas. Tokiu būdu mus išgąsdina ir verčia išsižadėti visiško ir radikalaus pasiaukojimo;
 - sukels teologinių, filosofinių, egzegetinių problemų, atskleis mąstomų Šventraščio tekstų prieštaravimus kitoms Evangelijos vietoms ar Jėzaus gyvenimo faktams, kad sutrukdytų mūsų pokalbį su Viešpačiu, t. y. skatins veikti protą ir slopins širdį.

Kokiomis iš minėtų ar kitomis suktybėmis priešas mane gundo?

Atskleidę priešo suktybes, mes, kaip tikri Kristaus mokiniai, ryžtingai ir drąsiai turime elgtis visiškai priešingai.

15. TREJOPAS POŽIŪRIS

*Prašyk malonės ištikimai sekti
Kristų, visiškai ir besąlygiškai
atsiduoti Tėvo valiai, net jei reikėtų
visko netekti ir gyvybę prarasti.*

1. AR KO NORS NEPALIEKAME RYTDIENAI?

Vieno Alberto Camus apsakymo herojus yra išdidus ir savimi pasitikintis Paryžiaus advokatas. Kartą vakare, grįždamas namo, jis eina tiltu per Senos upę. Čia atsitinka tai, ko niekada negalės užmiršti: jis padaro neatitaisomą klaidą.

„Nuėjau kokius penkiasdešimt metrų nuo tilto, kai pasigirdo į vandenį krentančio kūno garsas. Girdėjau vis pasikartojantį merginos šauksmą, nutolstantį žemyn upe. Po to tas balsas nutilo. Norėjau bėgti jai padėti, tačiau vis dėlto likau vietoje. Po to, lietui lyjant, pamažu nuėjau. Apie įvykį niekam nepranešiau. Kitą dieną ir dar keletą dienų neskaičiau laikraščių.“

Šio nelaimingo įvykio prisiminimas jį kankino ir persekiojo. Po daugelio metų, vis dar jausdamas kaltę, apgailestavo: „O, mergaite, pulk dar kartą į vandenį, kad šį kartą aš turėčiau galimybę išgelbėti mus abu. Dabar jau per vėlu. Visuomet yra per vėlu.“

*Kitam žmogui Jėzus pasakė: „Sek paskui mane!“
Tas prašė: „Leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti“ (Lk 9, 59).*

Ar buvo momentų, kai jausdavai, kad turi ką nors daryti dėl Dievo karalystės, bet tą mintį atstumdavai? Kodėl? Gal dabar gali kai ką padaryti? Skaityk ir apmąstyk palyginimą apie nevaisingą figmedį Lk 13, 6–9.

Nustatyk terminą, iki kada turi įvykdyti savo pasižadėjimus.

2. NEATIDĖLIOTINA PAGALBA

Ar prisimeni tą dieną, kai man paskolinai savo naują magnetofoną ir aš jį sukūliau?

Maniau, kad mane užmuši, tačiau to nepadarei.

Ar prisimeni, kai priverčiau eiti į pliažą, o tu sakei, kad lis, ir iš tiesų lijo?

Maniau, kad man priekaištausi: „Ar nesakiau?“ Bet tu nieko neištarei.

Ar prisimeni, kaip flirtavau su visais vaikiniais, kad pavydėtum, ir tu pavydėjai?

Maniau, kad mane paliksi, bet tu to nepadarei.

Ar prisimeni, kai...?

Buvo daug dalykų, kurių nepadarei.

Priešingai, buvai šalia manęs, mane mylėjai, mane saugojai.

Buvo daug dalykų, už kuriuos norėjau tau padėkoti, kai grįši iš karo.

Tačiau tu negrįžai...

Viena moteriškė nuoširdžiai kalbėjo apie kitą: „Ją pažinojau daugiau kaip dvidešimt metų. Dėl jos viską būčiau galėjusi padaryti ir ji dėl manęs taip pat. Tiesą sakant, gyvenome kartu visus tuos metus ir nepadarėme viena dėl kitos visiškai nieko.“

Peržvelk savo gyvenimą. Gal dėl ko nors gailiesi? Nereikia to nešiotis savyje nuolat „gromuliuojant“. Palik visa tai Jėzui. Jis tave supranta ir tau atleidžia. Pagalvok apie dabartį. Ar nėra žmonių, kuriems turėtum parodyti daugiau dėmesio? Ar neatidėliojai pagalbos kitam?

Gali skaityti ir apmąstyti Lk 14, 16–24.

3. VAIKŠČIOJIMAS RATU

Pokalbis tarp dažnai išgeriančio žmogaus ir psichiatro.

- Ar tau patinka skaityti?
- Žinoma, man patinka skaityti.
- Tad kodėl vakarais neskaitai, o eini gerti?
- Namie per daug triukšmo.
- Kodėl neini į biblioteką?
- Ji labai toli.
- Toliau negu baras, į kurį vaikštai?
- Mmm... Reikalas tas, kad knygų nelabai mėgstu.
- Ar tau patinka žvejoti?
- Taip, man labai patinka žvejoti.
- Tad kodėl neini žvejoti, užuot gėręs.
- Todėl, kad visą dieną esu užimtas.
- Ar negalėtum žvejoti vakarais?
- Ne, vakarais niekas nežvejoja.
- Bet aš tikrai pažįstu žmonių, kurie mėgsta žvejoti vakarais. Ar norėtum, kad tave su jais supažindinčiau?
- Ne, tiesą sakant, man žvejoti nepatinka.
- Kaip matau, miestelyje yra kuo užsiimti, bet tau labiausiai patinka gerti.
- Iš tiesų, taip.
- Bet juk gerdamas žlugdai savo gyvenimą ir pats dėl to graužiesi. Ar ne?
- Tai šitas prakeiktas miestelis verčia mane nuolat gerti!

Aš sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nepasiduosite kūno geismams (Gal 5, 16).

Ar išties pasiryžai gyventi priimdamas Kristaus siūlomas vertybes – be pasiteisinimų ir be kompromisų? Ar kartais nesiелgi taip, kaip aukščiau aprašytas žmogus?

Gali apmąstyti Iz 5, 1–7.

4. SUGEBĖJIMAS PASIRYŽTI

Įsivaizduokime grupę alpinistų, išsirengusių į stačią viršukalnę. Galime manyti, kad po kelių valandų žygio grupė jau bus pasidalijusi į tris grupes.

Vieni gailėsis palikę saugią buveinę. Jie manys, kad vargas ir pavojai yra neproporcingi tam pasitenkinimui, kurį atneštų viršūnės nugalėjimas, ir nuspręs grįžti atgal.

Kiti nesigaili iškeliavę. Spindi saulė, nuostabus peizažas. Kam dar kopti aukštin? Kur kas geriau pasidžiaugti kalnais iš ten, kur jie dabar yra – vešlios pievos ar ūksmingo miško. Tad išsitiesia ant žolės ir žvalgosi aplink, kol ateina metas išitraukti sumuštinus.

Lieka tik tikrieji alpinistai. Tie, kurių žvilgsnis ir toliau nukreiptas į nugalėti pasirinktas viršūnes. Jie kopia, kol pasiekia savo.

Pavargusieji, hedonistai, entuziastai. Trys žmonių tipai. Savo širdies gelmėje mes nešiojamės visų trijų daigus (T. de Chardin).

Kai Mikelandželas paėmė marmuro luitą, kartu su kiekviena nulėkusia skeveldra žūdavo ir viena galimybė, tačiau pamažu išryškėjo Pieta. Jei nebūtų prisilietęs prie marmuro gabalo, šis būtų kupinas galimybių, bet nė viena iš jų nebūtų buvusi įgyvendinta. Kiekvienas geras apsisprendimas reiškia augimą, bet taip pat ir praradimą. Kai skleidžiasi viena galimybė, kitų tenka atsisakyti (Gerard McGinnitty).

Koks tavo gyvenimas? Gal imiesi daugelio dalykų, nė vieno gerai neatlikdamas/a?

Kaip atsiduodi Jėzaus misijai? Kokią reikšmę ji tau turi? Ar savo gyvenimą planuoji taip, kad įvykdytum šią Kristaus užduotį? Skaityk ir apmąstyk Lk 14, 25–33.

5. KAI GRĮŽTAME ATGAL

Coleen McCullough Australijoje dirbo medike, tačiau gana sunkiai vertėsi. Tuo pat metu rašė romaną „Erškėčių paukščiai“. Atidavusi rankraštį leidyklai, nusprendė parašyti romaną apie ligoninę ir, kad gerai su ja susipažintų, ketino padirbėti slauge Anglijoje. „Žinoma, jiems nepasakiau, kad esu rašytoja. Tai, ko iš tiesų norėjau, buvo tikras fizinis darbas, nes man patinka dirbti.“

Susitarė darbą pradėti balandžio 11 dieną. Tačiau jau vasario pabaigoje „Erškėčių paukščiai“ sulaukė negirdėto pasisekimo. „Apie mane rašė pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Nebebuvo reikalo eiti dirbti slaugytoja. Ar galėtumėte įsivaizduoti milijonus uždirbančią rašytoją, nešiojančią *anteles*?!“

Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę (Mt 19, 24).

Ar neišdavei savo idealų dėl materialinės naudos ar galimos sėkmės? Ar tikrai nuoširdžiai ir ryžtingai trokšti vykdyti Kristaus misiją? Ar tikrai nori paskui jį sekti ir priimti jo Karalystės iššūkius?

Skaityk ir apmąstyk Mt 19, 16–30.

6. RINKTIS TAI, KĄ RINKTŲSI KRISTUS

Viena jauna labai turtinga šeima neturėjo vaikų ir nusprendė įsivaikinti du našlaičius. Jie aplankė kūdikių namus, kur juos maloniai priėmė. Paprašė užpildyti anketas ir, viską sutvarkius, patenkintas direktorius tarė:

– Dabar jums parodysiu geriausius mūsų namų vaikus.

Moteris pažvelgė į jį ir švelniai, tačiau tvirtai atsakė:

– Ne! Atėjome ne tam, kad išsirinktume geriausius vaikus. Nuveskite mus pas tuos, kurių niekas nenori imti!

*Kas nors turėtų tai padaryti? Bet kodėl aš?
Kas nors turėtų tai padaryti? O kodėl gi ne aš?
Šias dvi frazes skiria moralinės evoliucijos šimtmečiai (Annie Besant).*

Kiek kartų savo gyvenime apsisprendei pasirinkti tai, kas buvo sunkiausia? O gal atsiduoti Kristui ir reiškia pasirinkti gyventi neturtingai bei nuolankiai tuomet, kai turtingi ir įtakingi žmonės atstums ar menkai vertins? Juk tokia buvo Jėzaus dalia. Ar esi pasirengęs/usi priimti tokį gyvenimą?

Jėzus paliko radikalius nurodymus, kurie, mąstant apie Kristaus karalystę, skatina rimtai peržvelgti mūsų santykius. Skaityk ir apmąstyk Lk 6, 27–35.

7. DIDYSIS IŠŠŪKIS

Lyno akrobatas lengvai peržygiavo tarp dviejų aukštų stulpų ištiestu lynu. Visi plojo. Tada jis perėjo užrištomis akimis. Visi dar labiau plojo. Galiausiai jis pasiemė pilną smėlio karutį ir, stumdamas jį, pervažiavo lynu. Visi šaukė: „Jis tikrai ant lyno gali daryti viską, ką nori!“ Akrobatas paklausė: „Jei taip manote, ateikite kuris nors, aš jus pervešiu šitame karutyje.“ Tačiau neatsirado nė vieno.

Protingą žmogų gyvenimo takas veda aukštyn (Pat 15, 24).

Ar tvirtas yra tavo pasitikėjimas Dievu? Trokšti ir būti pašauktam/ai gyventi tokį pat gyvenimą kaip Jėzaus yra Dievo dovana. Turime būti atidūs jo balsui ir pasirengę priimti jo kvietimą.

Skaityk ir apmąstyk 2 Kor 6, 1–10.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

TRYS BŪDAI ATSILIEPTI

(„Dvasinės pratybos“, 149–157)

1. Taip, bet ne. Mt 19, 16–30. Turtingas jaunuolis.
„Norėčiau.“ Mt 21, 18–22. Nevaisingas figmedis.
Lk 12, 42–46. Nedoras užvaizdas.
Kaip aš reaguuju?..
2. Taip, bet su Mt 20, 20–24. Zebediejaus sūnūs.
tam tikromis Lk 14, 16–24. Pakviestųjų pasiteisinimai.
išlygomis. „Noriu, tačiau...“ Lk 9, 57–62. Sekimas su išlygomis.
Koks mano atsakymas?..
3. Tikras „taip“. Jn 1, 35–51. Apaštalų pašaukimas.
Lk 19, 1–10. Zachiejus.
Pr 22 sk. Abraomas.
O aš?..

POJŪČIŲ PANAUDOJIMAS

Malda atliekant Dvasinės pratybas skatina ir padeda vis labiau priimti Dievo veikimą ir todėl visa tai, ko pradžioje Viešpaties prašėme kaip malonės, pabaigoje tampa mūsų savastimi.

Vis labiau gilinti maldą padeda pakartojimai, skatinantys prisiminti tuos momentus, kai jutau paguodą ar nepaguodą, rengiausi priimti ar priešinausi Viešpaties prisilietimui. Pakartojimas padeda suprasti, ką Dievas nori pasakyti apie tą malonę, kurios prašiau, ir kaip konkrečiai mane kviečia ją įgyvendinti.

Paskutinę maldos pagilinimo stadiją šv. Ignacas vadiną „pojūčių panaudojimu“. Dievas visiškai atsiduoda

žmogui. Kai žmogus taip pat save patiki, atsiduoda Dievui, kai patiria, kaip išsiskleidžia šis meilės santykis, kuris tampa toks aiškus ir stiprus, kad gali keisti žmogaus gyvenimą, jis nieko daugiau nebetrokšta, kaip tik ilsėtis paniręs į slėpinį, arba, geriau sakant, į patį Kristų, nieko daugiau nebesakydamas ir nebedarydamas. Tada žmogus paprasčiausiai gėrisi abipusiu artumu, kontempliuoja Dievą. Jį užlieja vidinis džiaugsmas, kurį pajutęs žmogus pajėgia bent iš dalies prisiliesti prie amžinybės kraštelio: jis taip panyra į Dievą, kad net nepajunta, kaip bėga laikas.

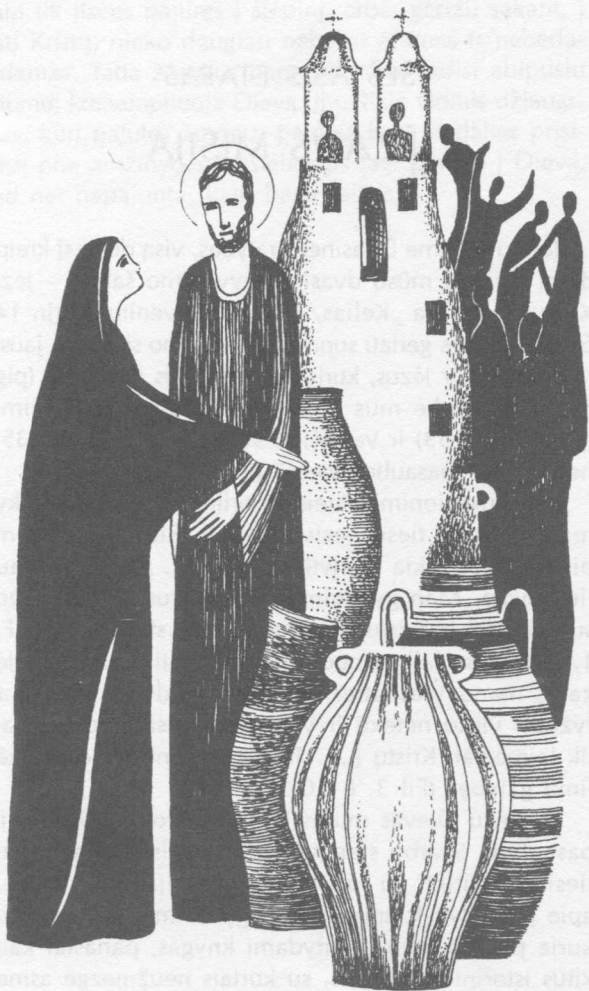
ŠEŠTASIS ETAPAS

JĖZAUS MISIJA

Toliau tęsiame Dvasinės pratybas, visą dėmesį kreipdami į tikrąjį mūsų dvasinio gyvenimo šaltinį – Jėzų Kristų, kuris yra „Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“ (Jn 14, 6). Stengsimės geriau suprasti Įsikūnijimo slėpinį – jausti tą patį kaip ir Jėzus, kuris tapo panašus į žmones (plg. Fil 2, 7), mokė mus kovoti su tamsybių siautėjimu (plg. Lk 22, 53) ir vaikščioti šviesoje (plg. Jn 12, 35), nes jis yra „pasaulio šviesa“ (Jn 8, 12).

Būti krikščionimi nereiškia priimti kokį nors mokymą, kuriuo iš tiesų nesivadovauji. Būti krikščionimi pirmiausia reiškia vienytis su Jėzumi. Apaštalas Paulius sako: „Man gyvenimas yra Kristus...“ Jei gyveni su Kristumi ir Kristuje, jo meilė tave stiprina (plg. Fil 1, 21). „Visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų [...]. Trokštu pažinti jį, jo prisikėlimo galybę“ (Fil 3, 8–10).

Per Jėzų Dievas mums leidžia suvokti savo misiją pasaulyje. Svarbu stengtis pažinti Kristų asmeniškai, tiesiog susitikti su juo kontempliacijoje, o ne vien apie jį skaityti ir apmąstyti jo gyvenimą. Yra žmonių, kurie pažįsta Jėzų, skaitydami knygas, panašiai kaip kitus istorinius asmenis, su kuriais neužmezgė asmeninės draugystės ryšio. Tačiau vienas dalykas yra pa-

žinti žmogaus širdį, žvelgiant į jos kardiogramą, ir visiškai kitas – pažinti šią širdį, užmezgus bičiulišką kontaktą.

* * *

Ateinančiomis savaitėmis tavo tikslas bus stengtis tapti artimu Jėzaus bičiuliu/e. Tegul dėl daugelio priežasčių auga tavo troškimas jį pažinti ir mylėti. Pirmiausia todėl, kad tikime, jog jis yra mūsų Kelias į gyvenimą. Antra, jis pats sakė, kad savo mokinius laiko draugais, o ne tarnais. Trečia, tikime, kad jo žodis yra galingas, ir mes norime patirti šią galią.

Galbūt jau esame nemaža girdėję apie Jėzų, iš evangelijų pasakojimų susipažinę su jo mokymu ir darbais. Sutikę jį veidas į veidą turėsime asmeniškai atsakyti į klausimus: „O jūs kuo mane laikote?“ (Mk 7, 29) ir „Ar myli mane labiau negu šitie?“ (Jn 21, 15).

Žemiškojo Jėzaus gyvenimo kontempliacija mūsų veiksmus ir požiūrį pamažu turi keisti jo požiūriu, paremtu evangeliniais patarimais. Turime vis labiau įsitikinti, kad Dievas mums duoda misiją bendradarbiauti su Kristumi kuriant jo Karalystę. Auganti meilė Jėzui vis labiau mus skatins juo sekti ir jam tarnauti iki galo.

Diena iš dienos prašyk malonės geriau pažinti Jėzų, kad vis nuoširdžiau jį mylėtum ir sektum jį, būdamas/a arti. Diena iš dienos!

16. JĒZAUS ASMUO

*Prašyk malonės, kad tavo širdis
būtų visiškai atvira ir galėtų vis
geriau pažinti Jėzų, vis nuoširdžiau
jį mylėti ir ištikimiau juo sekti.*

1. VIENAS IŠ MŪSŲ

Evangelijos nutyli Jėzaus atsisveikinimą su savo šeima, kai jis, sulaukęs 30 metų, palieka namus. Skirtinai negu tada, kai būdamas dvylikos pasiliko šventykloje, dabar Jėzus tikriausiai paaiškina, kodėl turi išeiti: „Kad būtų savo Tėvo reikaluose.“ Vis dėlto išvykimas turėjo būti skausmingas. Juk Jėzus buvo tikras žmogus. Kaimynai pažino jį kaip dailidės sūnų. Kaip kiekvienas normalus žmogus Jėzus išalkdavo (Mt 4, 2), ištrokšdavo (Jn 19, 28), pavargdavo (Jn 4; Mk 4, 38), valgė ir gėrė (Mk 7, 33; 8, 23; Mt 9, 10).

Jėzus rodė jausmus, reiškė savo emocijas: jautė džiaugsmą (Lk 10, 21) ir nustebimą (Mk 6, 6), pyktį (Mk 8, 21) ir užuojautą (Lk 7, 13), gailestį (Lk 15, 20) ir nusivylimą (Lk 17, 17). Jis bičiuliavosi su moterimis (Lk 8, 2; Jn 11, 5); ėmė ant rankų vaikus (Mk 9, 36; 10, 16); verkė savo bičiulio Lozoriaus. Žmonės sakė: „Štai kaip jis jį mylėjo!“ (Jn 11, 35). Ir dėl to kentėjo ant kryžiaus.

*Trys Knygoje neaprašyti mūsų Brolio Jėzaus stebuklai:
pirmas, kad jis buvo žmogus kaip tu ir aš;
antras, kad turėjo humoro jausmą;
ir trečias, kad jis ir nugalėtas žinojo esąs nugalėtojas.*

Kahlil Gibran

Ar tiki, kad teiginys „viskuo panašus į mus“ tinka Jėzaus žemiškajam gyvenimui? Kuriais atvejais?

Melskis skaitydamas/a Fil 2, 1–11. Stenkis suprasti, ką reiškia, kad Jėzus pasirinko eilinio žmogaus gyvenimą.

2. JĖZUS – MŪSŲ BROLIS

Jėzus iš Nazareto išeina ne kaip didingas Mesijas, bet kaip žmogus, keliaujantis atlikti savo misijos. Vykdydamas Tėvo planą, jis visų pirma kuo glaudžiau vienijasi su *nusidėjusia žmonija*. Todėl stoja į eilę nusidėjėlių, kuriuos jo giminaitis Jonas krikštija atgailos krikštu. Jonas nenorėjo krikštyti Jėzaus, nes jį laikė didesniu už save. Tik Jėzui prašant tai atliko.

Jėzui lipant iš vandens, iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus.“ Tai buvo labai svarbus Jėzaus gyvenimo momentas. Aiškiau negu bet kada Jėzus suvokė, kas jis yra ir ką turi daryti. Tai buvo apreiškimo, įkvėpimo ir misijos patvirtinimo momentas.

Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų [...] pilnas malonės ir tiesos (Jn 1, 14).

Ar kuriuo nors savo dvasinio augimo momentu gavai „dievišką patvirtinimą“, Dievo duotą gilų pojūtį, kad esi teisingame kelyje, ištikimai vykdai savo misiją ir Dievo valią? Prisimink tuos momentus, pagalvok apie akimirkas, kai jauteisi ypač arti Dievo ir troškai būti visiškai ištikimas/a jo valiai.

Gal tavo gyvenime buvo atvejų, kai kito žmogaus parama ir pritarimas tau ypač padėjo?

Mąstyk apie Jono nuolankumą ir Jėzaus nuostatą Mt 3, 1–17.

3. DVASIOS VEDAMAS

Dievo Dvasia ypatingai vedė Jėzų, skatindama vykdyti mesijinę užduotį. Po Jono krikšto Dvasia, kuri sklandė virš chaoso kūrimo priešaušryje, nusileido ant Jėzaus, šitaip apreikšdama „naują kūriniją“, naująjį Adomą.

Dvasia vedė Jėzų visą gyvenimą. Iš pradžių ji nuvedė Jėzų į dykumą, kad vienumoje jis pažintų sąlygas, kuriomis turės vykdyti savo užduotį. Vėliau, pirmojo viešo pasirodymo metu Nazareto sinagogoje, Jėzus išreiškė savo misiją Izaijo žodžiais: „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams.“

Jėzui keliaujant tarp žmonių, Dvasia veikė toliau, ir jis galėjo autoritetingai mokyti apie Dievo karalystę. Dvasia padėjo Jėzui matyti viską iš Dievo perspektyvos ir davė galią daryti stebuklus, gydyti ligonius bei piktosios dvasios apsėstuosius.

Kiekvienas turi savo ypatingą pašaukimą ar misiją pasaulyje. Kiekvienas turi iki galo įvykdyti konkrečią užduotį. Čia niekas negali jo pakeisti ir jis negali savo gyvenimo gyventi antrą kartą. Todėl kiekvieno užduotis yra vienintelė, kaip ir ypatinga galimybė ją įvykdyti (Victor Frankl).

Peržvelk Dvasios vaisius (Gal 5, 22–23) ir prisimink Jėzaus gyvenimo atvejus, kada tie vaisiai akivaizdžiai pasireiškė.

Ar galėtum pasakyti, kad Dievo Dvasia tave veda per gyvenimą? Kaip tą pajunti?

4. BUVO GUNDOMAS

Vienoje knygoje Markas Linkas, SJ, pasakoja apie įdomų atvejį.

BBC televizijos kūrybinė grupė Šventojoje Žemėje suko filmą apie Jėzaus gyvenimą. Sunkumai iškilo, kai reikėjo filmuoti Jėzaus gundymo sceną. Didžiausia problema – kaip pavaizduoti velnią? Žinoma, nemažai aktorių yra gerai suvaidinę, tačiau...

Galiausiai buvo nuspręsta vaizduoti velnią, rodant tik šešėlį ant smėlio. Sprendimas atrodė vykęs. Buvo išvengta nereikalingų ginčų, kaip Jėzus patyrė velnio gundymą: ar tai buvo tik vidinis balsas Jėzaus mintyse, ar velnias tikrai stovėjo prieš jį? Režisierius nusprendė dėmesį sutelkti į Jėzų, o ne į velnią.

Visokius gundymus baigęs, velnias atsitraukė nuo jo iki laiko (Lk 4, 13).

Skaityk Mt 4, 1–11. Šis dramatiškas epizodas tikriausiai tėra simbolinė santrauka visokiausių gundymų, kuriuos Jėzus patyrė savo gyvenime. Įsidėmėk, kad Jėzus buvo gundomas pasirinkti turtą, garbę ir galią, tačiau tvirtai pareiškė, kad jo misija susijusi su neturtu, paniekinimais ir nuolankumu.

Žvelk į Jėzų, atmetantį velnio pasiūlymus. Ar nebuvai panašus gundymų ir tavo gyvenime? Kaip atsilaikei?

5. AKIS Į AKĮ SU PRIEŠU

Senas graikų mitas pasakoja apie sirenas, įgaudavusias gražių mergaičių pavidalą sąsiauryje, pro kurį plaukdavo jūreiviai. Šie, palikę irklus ir vairą, klausydavosi jų kerinčių giesmių, ir nevaldomas laivas suduždavo į uolas.

Kai Odisėjui teko plaukti pro tą vietą, jis nutarė pasiklaudyti sirenų giesmės, bet sumaniai išsaugojo laivą. Jūreiviams nurodė užsikimšti ausis vašku, o jį

patį tvirtai pririšti prie laivo stiebo. Liepė neklausyti jo, kad ir ką sakytų, kol nepraplauks sąsiaurio. Dėl tokio atsargumo galėjo įveikti gundymą.

Kai Orfėjas plaukė pro sąsiaurį, jis pats dainavo ir grojo fleita taip nuostabiai, kad nuslopino sirenų giesmes, ir jūrininkai kaip užkerėti klausėsi Orfėjo.

Mes gi turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip mėgintą, tačiau nenusidėjusį (Žyd 4, 15).

Ar lengvai pasiduodi gundymams? Ar kada nors jau tei, kad esi kažkur nešamas/a net prieš savo valią? Ar kartais nesiелgi priešingai savo įsitikinimams dėl aplinkos poveikio, impulsyvių aistrų ar nevaldomų įpročių?

Dar kartą prisimink Jėzaus gundymus ir tai, kaip jis elgėsi. Skaityk ir apmąstyk Jok 1, 12–18.

6. BŪTI SU VARGŠAIS

Kartą vienas amerikietis kareivis keliavo autobusu Švedijoje. Šalia sėdėjęs švedas buvo labai malonus ir jį ėmė šnekučiuotis. Kalbėjosi apie šį bei tą, kai kareivis tarė: „Mano šalis yra pati demokratiškiausia pasaulyje. Kiekvienas pilietis gali ateiti į Baltuosius rūmus ir išdėstyti prezidentui bet kokį reikalą.“

Švedas, nenorėdamas nusileisti jam, tarė: „Tai dar nieko. Švedijoje pats karalius važinėja autobusu kartu su visais žmonėmis.“

Kai visi išlipo, kiti keleiviai kareiviui pasakė, kad jis važiavo kartu su karaliumi Gustavu Adolfu VI.

Jūs gi pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per jo neturtą (2 Kor 8, 9).

Skaityk ir apmąstyk Lk 4, 18–21; 5, 29–32. Ką tau sako šios Evangelijos ištraukos?

Jėzus labai aiškiai apibūdina savo misiją Lk 4, 18–19.

Aprašyk savo asmeninę misiją pradėdamas/a:

„Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad...“

7. SUSIVIENIJĘ SU JUO

J. M. Fusteris, SJ, „Tikėjimo dienoraštyje“ rašo: „Jėzus Kristus neabejotinai yra ir Dievo kūrimo, ir pasaulio atpirkimo plano centras. Jis nušviečia ir teikia prasmę visai Dievo kūrinijai. Iššūkis mums – suvokti, kas yra istorinis žmogus iš Galilėjos, vardu Jėzus. Kitaip sakant, esame kviečiami atsakyti į Jėzaus klausimą kiekvienam mūsų: „O ką tu sakai, kas aš esu?“

Apaštalai ir pirmieji Jėzaus sekėjai priėmė tą patį iššūkį ir į jį puikiai atsiliepė... Jų tikėjimas augo bendravimo ir įvairiapusio Jėzaus pažinimo dėka. Geriausiai suvokti, kas yra Jėzus iš Nazareto, mums padeda Šventoji Dvasia. Apie ją Jėzus kalbėjo: „Išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs“ (Jn 14, 26).

Atrasti Kristų – reiškia leisti, kad jis kiekvieną kartą vis labiau mus apimtų, vis labiau ir labiau atvertų savo slėpinį.

Kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys (2 Kor 5, 17).

Skaityk ir apmąstyk Jn 15, 1–10 apie vynmedį ir šakeles. Ar tu esi artimai susivienijęs/usi su Jėzumi? Ar tave įkvepia jo gyvenimas ir jo mokslas?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ATPAŽINTI DIEVO VALIĄ SAVO GYVENIME

Priėmėme Kristaus kvietimą juo sekti ir patikėjome jam save – viską, kas esame ir kuo gyvename. Meditacijos apie du kelius („Mokytojas ir priešas“) ir trejų požiūrį tarnaujant leido patikrinti, ar nuoširdus šis mūsų atsidavimas, ir pašalinti prisirišimus, trukdančius jį įgyvendinti. Jėzaus viešojo gyvenimo kontempliacija padės vis geriau pažinti jį patį, priimti jo vertybes, gyvenimo būdą, pasirinkimus, nuostatas, elgesį, kad tai įsikūnytų mūsų kasdieniame gyvenime ir pamažu keistų įpročius, būdingus „pasaulio dvasiai“, kuri mus padaro vergais, surakindama auksinėmis grandinėmis.

Kontempliuojame Kristaus gyvenimą, o Šventoji Dvasia, mums meldžiantis, veikia mumyse, kad visiškai priimtume Kristų ir jis taptų mūsų gyvenimo centru, aukščiausiąja vertybe ir vieninteliu mūsų pasirinkimų kriterijumi, mūsų kasdienio gyvenimo „stiliumi“, mūsų gyvenimą apšviečiančia ir nukreipiančia šviesa.

Būdamas/a arti Jėzaus, pažindamas/a jo viešąjį gyvenimą, aš, kaip mokinyš/ė, jį kontempliuoju → priimu į savo gyvenimą → tampu panašus/i į Jį.

Tokiu būdu esu perkeičiamas/a, Jėzaus gyvenimo būdas pasidaro mano gyvenimo būdu. Tampu *alter Christus* – kitu Kristumi.

Šitaip tampame tikrais mokiniais: priimame savo misiją (kuri yra vienintelė, nepakartojama, kaip ir kiekvienas iš mūsų), tampame Kristaus liudytojais Bažnyčioje ir pasaulyje, bendradarbiaujame su visais Dievo tautos broliais ir seserimis, kurdami jo Karalystę jau čia, žemėje, bei laukdami jos visiško išsiskleidimo laikų pabaigoje.

Tai esminis ir lemiamas rekolekčių momentas, nes tapdami vis panašesni į Kristų ir perimdami jo gyvenimo būdą, stebėdami, kaip jis atlieka savo misiją, esame kviečiami apsispręsti ir priimti jo ypatingą bei individualų planą mūsų gyvenimui, mūsų asmeniui. Šitaip mūsų pasiaukojimas, jau galutinis ir visiškas, gali tapti konkrečiu ir įsikūnyti mūsų gyvenime.

Vis dėlto neturime manyti, kad mūsų misija jau iš anksto nulemta, kad mūsų gyvenimui egzistuoja koks nors pirma mūsų surašytas ir mums nežinant nustatytas Dievo planas, kurį turėtume surasti, kaip surandamas užkastas lobis, o paskui prie jo prisitaikyti. Dievas elgiasi visai kitaip, nes jis yra mus mylintis Tėvas.

Dievas mus sukūrė laisvus ir trokšta, kad naudotumėmės savo laisve ir asmeniškai atsilieptume į jo lūkesčius, viltis, kurias jis, kaip savo vaikų ateitimi besirūpinantis Tėvas, mums puoselėja. Dievo planą galime suprasti kaip viltį, kad kiekvienas mūsų įgyvendins savo ypatingas galimybes.

Kai ką nors privalome nuspręsti, neieškokime slaptos, išankstinės Dievo lemties, bet prašykime, kad jis padėtų atpažinti gražiausią ir vaisingiausią būdą gyventi, mylėti, būti Jėzumi pasaulyje. Žinoma, apie tai turime svarstyti nuoširdžiai saugodamiesi egoizmo ir baimės.

Atsižvelgdami į tai, kokie esame (mūsų jautrumas, troškimai, sugebėjimai), į savo praeitį, gyvenimo istoriją, savo bendravimo patirtį, supratimą apie Bažnyčios ir pasaulio poreikius, mąstome, kaip asmeniškai galime atsiliepti į kvietimą, kurį suvokėme medituodami Evangeliją.

Dievas nelaukia, kad pasirinktume vieną ar kitą kelią, kurį jis jau prieš amžius yra numatęs, bet kad šiandien pajustume jo artumą ir atsilieptume į jo kvietimą. Suteikti Dievui džiaugsmo tinkamu ir kilnia-dvasišku atsaku – įkvepiantis iššūkis mūsų gyvenimui.

Dievo valia yra geriausias pasirinkimas, kurį galime padaryti naudodamiesi savo laisve. Tačiau neturime eiti jau išmindowiotu keliu, o diena iš dienos tiesti savo taką kartu su juo.

Jėzų jo viešajame gyvenime kontempliuosime ne tam, kad išmoktume, ką turime daryti norėdami juo sekti, bet kad nustatytume, kokios jo gyvenimo ir asmens ypatybės sujaudina mūsų širdį, kažką išjudina mūsų viduje, nes pajuntame, kad jos atitinka tai, kas esame ar kas norime būti. Būtent to „dažnio banga“ Viešpats nori mums kalbėti perteikdamas savo lūkesčius, savo viltis mūsų atžvilgiu. Tai kelias, kuriuo jis pirmas praėjo ir mus kviečia juo sekti, tačiau ne kaip vergus, o kaip kūrybingus bendradarbius, bendrakeleivius ir bendradalius.

* * *

*O, amžinasis Žodi,
viengimi Dievo Sūnau,
išmokyk mane būti kilniaširdį
ir tarnauti Tau,
kaip esi vertas:
duoti neskaičiuojant,
kovoti nepaisant žaizdų,
darbuotis neieškant poilsio,
aukotis nelaukiant jokio kito atlygio –
tik žinoti, kad vykda
Tavo šventą ir dievišką valią.*

Šv. Ignacas Lojola

17. MALDOS PAVYZDYS

*Prašyk Jėzaus išmokyti tave
melstis, kad pajustum Dievo
artumą ir melstumeisi be paliovos
(plg. 1 Tes 5, 17).*

1. GAMTA SKATINA BENDRAUTI SU TĖVU

Jėzus visada klausėsi Tėvo balso. Kartais Tėvas jam prabildavo per gamtą. Nuostabūs Galilėjos saulėtekiai ir saulėlydžiai Jėzui kalbėjo apie jautrią Tėvo meilę savo kūriniams. Jėzus tai panaudojo mokydamas mylėti net savo priešus, nes Dievas „leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems“ (Mt 5, 45).

Iš dykumos pučiantys vėjai Jėzui prabildavo apie slėpinį Dievo veikimą pasaulyje. Jėzus sakė: „Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kur link nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios“ (Jn 3, 8).

Jėzus augo tarp Galilėjos laukų. Stebėdamas nokstančius javus, jis mąstė apie didįjį savo Tėvo troškimą surinkti pas save visą tautą. Jėzus panaudojo šį vaizdą, kalbėdamas mokiniams apie tai, kaip jie turėtų nešti jo žinią: „Pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai“ (Jn 4, 35). „Pjūtis didelė, o darbininkų maža“ (Mt 9, 37).

*Nėra gero medžio, kuris megztų blogus vaisius, nei
vėl – netikusio, kuris megztų gerus vaisius (Lk 6, 43).*

Jėzus gerai jautė savo aplinką, ir gamta jį skatino bendrauti su Tėvu. Ar išgyvenai ką nors panašaus? Prisimink gamtos vaizdus ir epizodus, kuriuos Jėzus minėjo savo kalbose. Medis ir vaisiai (Lk 6, 43–45); sėjėjas (Lk 8, 4–8); nevaisingas figmedis (Lk 13, 6–9);

garstyčios sėkla (Lk 13, 18–19); figmedis (Lk 21, 29–31); raugės (Mt 13, 24–30)...

Pasirink vieną ar du pavyzdžius iš gamtos, dažnai atkreipiančius tavo dėmesį, ir šlovink už juos Dievą. Įsivaizduok besimeldžiantį Jėzų (Lk 5, 15–16).

2. MALDA IR SUSITIKIMAI SU ŽMONĖMIS

Jėzus klausėsi Tėvo, prabylančio į jį per kitus asmenis. Matė savo Tėvo meilę, kurią atspindėjo jo tėvų, mokytojų, kaimynų elgesys. Pastebėjo, kad kai kurie žmonės, su kuriais buvo neteisingai elgiamasi, atleisdavo savo skriaudėjams. Pažinojo atstumtuosius dėl jų fizinio nepajėgumo, neturto ir nuodėmių. Šių žmonių troškimas pasveikti rodė, kad jie lengviau už išdidžiuosius priima Dievą į savo gyvenimą. Jėzus kalbėjo: „Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, o nusidėjėlių“ (Mk 2, 17).

Šeimų gyvenimas Jėzui priminė Tėvo geraširdiškumą. Jis matė, kaip sunkiai dirba tėvai, kad išmaitintų ir aprengtų savo vaikus, ir mokė, kad turime pasitikėti Tėvo apvaizda. Tai panaudojo mokydamas apie maldą: „Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?! [...] Juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo“ (Mt 7, 9–11).

Tėvas Jėzui prabildavo ir per vaikus. Jų laimingi veidai, mokėjimas stebėtis ir atleisti rodė, kad „tokių yra dangaus karalystė“ (Mt 19, 14).

Naujomis akimis matau žmones nuo tada, kai juos sutikau Tavyje (G. Rosso).

Ar dažnai meldiesi už kitus žmones, kaip darė Jėzus? Prisimink tuos, kuriuos paprastai sutinki kiekvieną dieną. Ar Dievas tau ką nors sako per juos? Jėzus

šlovina Dievą, matydamas žmones: Joną Krikštytoją (Mt 10, 11), savo šeimą (Mt 12, 46), savo Motiną (Lk 11, 27–28), šimtiningą (Lk 7, 9).

Kontempliuok besimeldžiantį Jėzų Mt 14, 23.

3. MELSTIS TYLOJE

Evangelijose keliolika kartų minima, kad Jėzus meldėsi. Jis tam rasdavo laiko ir vietos. Žinome, kad kartais keldavosi labai anksti, kad galėtų pabūti su savo dangiškuoju Tėvu. Kartais maldai skirdavo visą naktį. Tam rinkdavosi nuošalias ir tylas vietas.

Šie susikaupimo momentai jį atgaivindavo. Malda Jėzų pripildydavo Dievo meilės. Jis prašė ir gavo visa, ko reikėjo. Todėl grįždavo tęsti savo misijos su naujomis fizinėmis ir dvasinėmis jėgomis.

Viešpats Dievas man davė iškalbų liežuvį, kad gebėčiau žodžiu stiprinti nuvargusius. Kas rytą jis žadina mano ausį, kad klausyčiausi tarsi mokinyš (Iz 50, 4).

Pažvelk į savo maldos gyvenimą. Ar jauti troškimą pabūti vienas/a su Dievu? Gali skaityti ir apmąstyti Mk 1, 35–37; Lk 4, 42; 11, 1–4.

4. TARTIS SU VIEŠPAČIU

Melsdamasis Jėzus išsakydavo Tėvui visus savo rūpesčius, ypač prieš priimdamas svarbius sprendimus. Kiekvieną lemtingą jo tarnystės momentą matome Jėzų meldžiantis.

Kai meldėsi po Jono krikšto, ant jo nusileido Dvasia, ir Tėvo balsas paskelbė, kad jis yra jo „mylimasis Sūnus“ (Lk 3, 21–22). Jėzus visą naktį meldėsi prieš pašaukdamas apaštalus, savo artimiausius bendradarbius (Lk 6, 12–16). Melsdamasis su mokiniais, jų klau-

sė: „Kuo mane laiko žmonės?“ Tai davė progą Petruui išpažinti jį esant Kristų, gyvojo Dievo Sūnų. Pats Tėvas įkvėpė Petruui šį atsakymą (plg. Mt 16, 13–17; Lk 9, 18–21).

Po sunkios dienos pavargęs Jėzus pasitraukdavo į nuošalę, kad atgautų jėgas melsdamasis. Po savo pirmosios stebuklų kupinos dienos Kafarnaume Jėzus „nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi“ (Mk 1, 35). Po duonos ir žuvies padauginimo atleidęs minias, jis „užkopė į kalną melstis“ (Mk 6, 46). Kai mokiniai užsidegę, bet pavargę grįžo iš savo pirmosios misijų kelionės, Jėzus juos nusivedė į ramią vietą kitame ežero krante, kad pabūtų vieni (Mk 6, 30–31).

Per Paskutinę vakarienę meldėsi už savo mokinius ir visus, kurie ateityje seks paskui jį. Meldėsi prieš kančią Getsemanėje. Meldėsi, prikaltas ant kryžiaus.

Aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją [...] – Dvasią (Jn 14, 16).

Ar prieš apsisprendamas/a imtis ko nors svarbaus esi įpratęs/usi „tartis“ su Dievu, kaip tai darė Jėzus? Kontempliuok besimeldžiantį Jėzų Lk 22, 44.

5. PASITIKĖJIMAS DIEVU

Jėzaus malda visuomet būdavo paprasta. Kartas nuo karto pakeldavo akis į dangų ir sušukdavo: „Tėve!“ Tai darė ir džiaugdamasis, kad gali prikelti savo bičiulį Lozorių, ir apimtas agonijos skausmo. Jėzus suvokė maldos galią ir visiškai pasitikėjo Tėvu: „Manai, kad aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir jis bemat neatsiųstų man per dvylika legionų angelų?“ (Mt 26, 53)

Jėzus paprastai nieko neprašė sau, o ir tokiais atvejais jo malda visuomet būdavo sąlyginė: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs“ (Lk 22, 42). „Tebūnie, ne kaip aš noriu, bet kaip tu“ (Mk 14, 37).

Savo gyvenimą Jėzus baigė didžiausio pasitikėjimo aktu: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią“ (Lk 23, 46). Kad ir kokia beviltiška atrodė padėtis, niekas negalėjo jo sugniuždyti, nes jis visiškai pasitikėjo Dievu.

Noriu verčiau eiti tamsoje su Dievu, negu vienas žygiuoti šviesoje. Noriu verčiau eiti su juo, vien tikėdamas, negu žygiuoti vienas, būdamas akivaizdžiai įsitikinęs (M. G. Brainard).

Ar tavo malda kyla iš tavo širdies gilmės? Ar buvo tokių momentų, kai priėmei meldžiantis išaiškėjusią Dievo valią? Gal kartais pasiduodavai savo egoistiškiems polinkiams?

Skaityk ir apmąstyk Lk 21, 34–37. Jėzus mus ragina budėti ir be paliovos melstis.

6. MALDA UŽ KITUS

Per Paskutinę vakarienę Jėzus meldėsi už savo mokinius kaip Dievo ir žmonių tarpininkas. Ypač prašė, kad Dievas vienytų juos meile ir jie būtų laisvi nuo blogio pinklių. Meldėsi už tuos, kurie įtikės jį (Jn 17, 20). Meldėsi už Petrą: „Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų“ (Lk 22, 31).

Jėzus laimino vaikus: „Jam nešė vaikučius, kad juos palytėtų“ (Mk 10, 13). Jėzus meldėsi už ligonius ir juos pagydė. Meldėsi už tuos, kurie netikėjo: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Lk 23, 34). Jėzus meldėsi, kad gautume Šventąją Dvasią, kuri jo mokymą padarytų veiksmingą mumyse: „Aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją“ (Jn 14, 16).

*Negali melstis „Tėve mūsų“ ir toliau sakyti: „Aš...“
Negali melstis „Tėve mūsų“ ir toliau sakyti: „Man...“*

Negali melstis „Tėve mūsų“, nesimelsdamas už kitus, nes kai prašai kasdienės duonos, turi galvoti ir apie savo brolius, kadangi visi yra įtraukti į šios maldos prašymus. Nuo pradžios iki galo nė karto nesakome „man“ arba „aš“ (Charles Thompson).

Skaityk ir apmąstyk Jn 17 skyrių. Jėzus meldžiasi už savo mokinius. Surašyk visus žmones, už kuriuos norėtum melstis: tėvus, artimuosius, draugus, kaimynus, ligonius, kenčiančius, vargstančius, prispaustuosius...

Kontempliuok besimeldžiantį Jėzų Lk 9, 29.

7. MALDOS YPATYBĖS

Jėzus nurodo, ko labiausiai reikia meldžiantis.

Nuošalumo (Mt 6, 5–6). Matėme, kad Jėzus pats maldai pasirinkdavo nuošalias vietas. Mums tai sako, kad tiesiogine ir perkeltine prasme turime „uždaryti duris“ išoriniam pasauliui. Turime iš širdies ir minčių pašalinti visa, kas trukdo melstis. Likę vien tik su Dievu, pasijusime arčiau jo. Būdami apsaugoti nuo kitų žmonių žvilgsnių ir nuomonių, Dievo akivaizdoje jausimės laisvesni, be kaukių ir apsimetimo, visiškai susitelkę vien tik į jį.

Trumpumo (Mt 6, 7–8). Tai nereiškia, kad maldai turime skirti mažiau laiko. Turime mažiau kalbėti, o daugiau klausytis.

Atidumo Dievui ir artimui (Mt 6, 9–13). Ideali malda yra ta, kuri mus atgręžia į Dievą ir į artimą. Šito Jėzus mokė maldoje „Tėve mūsų“. Ją pradeda šlovindamas Dievą, toliau atkreipia dėmesį į jo Karalystę, kad po to prašytume pagalbos savo reikaluose ir galiausiai išreikštume troškimą gyventi vienybėje su kitais.

*Malda nesukuria pasaulio, tačiau ji pajudina kalnus.
Ji nepakeis Dievo, bet pakeis tave.*

*Nereikalauk iš maldos, kad padarytų tai, ko ji negali,
ko neturi ir ko nenorės daryti.*

*Tai, ką ji gali, turi ir ką norės daryti,
yra daug įdomiau ir labiau mums tinka.*

*Ji pakeičia mūsų gyvenimą,
nes gali ir turi keisti mūsų požiūrį.*

*Keletas žodžių, taip lengvai ištariamų,
mūsų valią visiškai atgręš į Dievą.*

*Juk juos taip parasta pasakyti,
kaip ir prašyti kasdienės duonos.*

John Fandel

Išnagrinėk „Tėve mūsų“ maldos struktūrą. Ar sutinki, kad ji tikrai yra „kiekvienos maldos pavyzdys“? Kodėl? Skaitydamas/a Mt 6 skyrių gali pastebėti, kad Jėzus vien tik šiame skyriuje daugybę kartų mini Tėvą.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KAIP NUSITEIKTI, KAD GERAI PASIRINKTUM

Kad galėtume pažinti Dievo planą mums, jo valią mūsų gyvenimui, visų pirma reikia būti visiškai pasirengusiems ją priimti, atsiriboti nuo visko, kas nėra jo valia.

Tobulai atviri Dievui esame tada, kai Dievo valios ieškome „gryna ir tiesia intencija“. O mūsų intencija yra „gryna ir tiesi“, kai Dievo valios ieškome vien tik dėl jo meilės, kai mums nedaro įtakos jokie netvarkingi polinkiai jokiai gėriui. Tada esame laisvi, nes save susiejame tik su Viešpačiu ir jo valia. Jau esame patyrę, kad Dievas yra visagalė Meilė ir mums trokšta vien tik gėrio: juo galime pasikliauti, pasitikėti, galime visiškai ramiai jam atsiduoti. Trokštame suprasti

jo valią, kuri atneša mums ramybę, paguodą. Esame giliai įsitikinę, kad jo valia yra pats didžiausias gėris mums.

Reikia stengtis, kad mums nedarytų įtakos tai, ko net ir nesąmoningai trokštame ar bijome. Tad gali būti įdomu ir naudinga pažvelgti, kas vadovauja mūsų kasdieniams veiksams, pasirinkimams, kuriuos paprastai darome ilgai negalvoję.

1. MŪSŲ BAIMĖS: elgiamės gerai tik bijodami susilaukti priekaištų ir bausmės iš tų, kurie, kaip manome, mums turi galią.

2. MŪSŲ POREIKIAI: aistros, instinktyvūs potraukiai, įpročiai mus verčia veikti, kad patenkintume savo poreikius, gerai jaustumėmės fiziškai ir įgytume psichologinę ramybę.

3. KITI ŽMONĖS: mūsų visuomeninė sąmonė mus verčia veikti ir prisitaikyti prie bendros mąstysenos, madų, vyraujančių socialinių nuostatų. Itin stengiamės nenuvilti kitų, trokštame, kad mus gerai priimtų ir vertintų. Taip elgiamės ypač tada, kai mus stebi mums svarbūs asmenys, ir dėl naudos, kurios tikimės sulaukti.

4. MŪSŲ PRINCIPAI: mūsų elgesį lemia būtinumas paisyti taisyklių, laikytis įstatymų, be kurių visuomenė negali veikti. Šis „elgesio kodeksas“, kuris mums nurodo, ką įvairiais atvejais turime daryti, yra paveldėtas iš šeimos, socialinės aplinkos ar mūsų pačių susikurtas ir visuomet reikalauja sąmoningų arba nesąmoningų (pareigos jausmas) valios pastangų prie jo prisitaikyti.

5. MŪSŲ PAČIŲ „VIDINĖ GELMĖ“: nujaučiame, kad labiausiai mūsų asmeniui išsiskleisti padeda, tam, kas iš tikrųjų esame mūsų būties gelmėje, iškilti leidžia veiksmai ir sprendimai, atitinkantys mūsų esminius siekius: meilę, teisingumą, tiesą, išmintį, grožį, atvirumą be-

galybei. Norint pasiekti šią gelmę, būtina įveikti ją dengiančius kodus, o pranikus į savo būties šerdį ten klausytis mumyse gyvenančios ir mums kalbančios Dvasios.

Nustatę, kas paprastai vadovauja mūsų sprendimams (neskirdami tam daug laiko, tik sąmoningai įvardiję), Viešpačiui išsakome savo troškimą, kad ateityje mums vadovautų tik jis, o mūsų pasirinkimai atitiktų tai, kas mes esame iš tikrųjų.

* * *

*Viešpatie, padaryk mane
savosios ramybės pasiuntiniu
ir leisk man nešti meilę, kur siaučia neapykanta;
santaiką, kur vyrauja barniai;
vienybę, kur yra skilimas;
tikėjimą, kur kankina abejonės;
tiesą, kur viešpatauja klaida;
viltį, kur braunasi nusiminimas;
džiaugsmą, kur slegia liūdesys;
šviesą, kur užgulusios tamsybės.
Mokytojau, padaryk, kad aš trokščiau kitus paguosti,
o ne pats būti guodžiamas;
kitus suprasti, o ne pats būti suprustas;
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes kas duoda – gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi. Amen.*

Šv. Pranciškus Asyžietis

18. BŪDAI ATSILIEPTI

*Prašyk malonės suvokti, kaip turi
sekti Kristumi, ir dvasios jėgos
kilniadvasiškai atsiliepti į Kristaus
kvietimą.*

1. VISKĄ PALIKTI

Davidui Livingstonui keliaujant po Afriką, grupelė bičiulių parašė: „Norime pasiūsti žmonių, kurie jums padėtų. Ar iki tos vietos, kur esate apsistoję, yra geras kelias?“

D. Livingstonas jiems atsakė: „Jei tie žmonės atvyktų tik su sąlyga, kad čia geri keliai, iš viso nenoriu jų matyti. Man reikia žmonių, kurie būtų pasirengę vykti, nors nebūtų jokio kelio.“

Neprašau tavęs, Viešpatie, kad mano gyvenimas būtų lyg džiugi kelionė. Neprašau, kad bent vienu gramu palengvintum mano naštą... Neprašau galimybės sekti paskui tave, kad suprasčiau, kas yra mano kryžius. Man geriau tamsoje jausti tavo ranką ir eiti paskui tave (Adelaida Proctor).

Evangelijos aprašo mokinių pašaukimus: Mk 1, 16–20; Lk 5, 27–28.

Pr 12, 1–9 skaitome apie Abraomo pašaukimą, nuvedusį jį į tolimą ir nepažįstamą žemę, toli nuo tų kelių, kuriais jis vaikščiojo visą gyvenimą.

Ką visa tai sako tau? Ar galėtum paaiškinti, kaip tu atsiliepei į Kristaus kvietimą, savo atsakymą palygindamas/a su šiais Šventojo Rašto pavyzdžiais? Gal dabar jauti kokį nors Dievo kvietimą? Kaip į jį atsiliepsi?

2. TIKRA PATIRTIS

Du bičiuliai susitiko ant tilto. Vienas tarė:

– Pažvelk į žuveles upėje. Kokios jos laimingos!

Kitas atsiliepė:

– Nesi žuvis, iš kur gali žinoti, kad jos laimingos?

– Tu nesi aš, – atšovė pirmasis, – kodėl manai, kad aš negaliu suprasti, ar žuvys yra laimingos? Aš tai nujaučiu, pats būdamas laimingas, kai plaukiu upe.

Nuolatos menu Viešpaties Artumą, – jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu (Ps 16, 8).

Ar tavo supratimas, kas yra Dievas, remiasi giliausia tavo patirtimi?

Susitikimas su Kristumi apaštalui Pauliui pakeitė visą gyvenimą (Apd 9, 3–19). Panašiai atsitiko Izaijui (Iz 6, 1–10). Skaityk ir apmąstyk kurį nors vieną ar abu pasakojimus.

Ar esi pajutęs/usi tokią stiprią Kristaus „trauką“? Gal jis šaukia tave kokiai nors ypatingai misijai?

3. YPATINGAS PAŠAUKIMAS

Barbara Dent knygoje „Kristus – mūsų pašaukimas“ rašo:

„Kiekvienas krikščionis turi būti Kristumi ten, kur Kristus nori, kad jis būtų. Šis apaštalavimas nepriklauso nuo jokių išorinių aplinkybių ar papildomų pašaukimų atlikti tam tikrą darbą ar tarnybą. Pašaukimas būti Kristumi, „jo malonės kanalu“, yra pirmiau ir aukščiau už visus kitus pašaukimus, palikdamas juos antroje vietoje...

Kristaus, kurį asmeniškai pažinau ir pamilau, kvietimas mane atvedė į jo Bažnyčią. Man, žmogui, vardu Barbara, kaip kadaise Pilypui, Petruui, Jokūbui, Jonui ir kitiems jis pasakė: „Sek paskui mane!“ Jie atsiliepė

be mažiausios dvejonės, nes jų širdys žinojo, kad tai Viešpats. Taip padariau ir aš. Tiesiog buvo neįmanoma kitaip pasielgti. Kai jį sutinki veidas į veidą, jis tiesiog užhipnotizuoja. Savaime kyla atsakymas: „Einu, Viešpatie, šią pat akimirką.“

Robertas: „Apie kokius balsus kalbi?“ Žana: „Girdžiu balsus, sakančius man, ką turiu daryti. Jie ateina iš Dievo.“ Robertas: „Jūs sukuria tavo vaizduotę.“ Žana: „Žinoma, nes tai būdas, kuriuo mus pasiekia Dievo balsas“ (B. Shaw).

Kiekvienas krikščionis turi savo nepakartojamą pašaukimą. Ar pagalvojai, koks yra tavasis? Apmąstyk pranašo Jeremijo pašaukimą (Jer 1, 1–10).

4. PAŠAUKTI VARDU

Vienoje pasakoje kalbama apie piktąjį Enaną, kuris pagrobia princesę ir tol ją laiko, kol karalienė atspės jo vardą. Laimei, ji išgirsta Enaną dainuojant savo vardą ir taip išvaduoja princesę.

Kaip ir daugelis pasakų, ši nėra vien tik pramoga vaikams. Joje glūdi sena daugelio tautų mintis, kad kiekvienas vardas (žmogaus, dievybės ar demono) išreiškia giliausią asmens prigimtį.

Tavo vardas simbolizuoja visa, kas esi kaip asmuo. Kai kam nors pasakai savo vardą, užmezgi su juo ryšį. Jau nebesi pašalinis žmogus. Tačiau tuomet tavo vardu galima pasinaudoti ar net piktnaudžiauti. Tave gali pašaukti ir valdyti.

– Jei neprieštarausi, – tarė šeimininkė naujai tarnaitėi, – tave vadinsiu Ona. Toks buvo mano anksesnės tarnaitės vardas, o man nepatinka keisti savo įpročių.

– Tuomet, – atsiliepė tarnaitė, – jus vadinsiu Jadze, nes taip vadinosi mano buvusi šeimininkė.

Skaityk ir apmąstyk Jn 1, 35–42. Pagalvok, ką reiškia naujas vardas, kurį Jėzus duoda Simonui, pakvietęs jį būti mokiniu (42 eil.).

Jėzus tave kviečia sekti juo savitu būdu ir tau duoda naują vardą. Koks jis? Ar jis simbolizuoja tavo naują atsidavimą jam?

5. „NE JŪS MANE IŠSIRINKOTE“

T. Pedras Arrupe, Jėzaus Draugijos generalinis vyresnysis (1907–1991), jaunystėje Madride studijavo mediciną. 1926 m. spalį, turėdamas devyniolika metų, jis savanoriu nuvyko į Lurdą padėti ligoniams. Kartą ligonių procesijoje su viena motina stūmė jos sūnaus vežimėlį. Šio 26 metų vaikino kūną poliomielitas buvo visiškai sudarkęs ir suparalyžiavęs. Jo motina be paliovos meldė: „Mergelė Marija, padėk mums!“ Tuo metu prie jų su Švč. Sakramentu priėjo vyskupas ir palaimino paralyžiuotąjį. Vaikinas tuoj pat pašoko iš vežimėlio, jausdamasis visiškai sveikas.

Pedras vėliau pasakojo: „Grįžau į Madridą, tačiau knygos krito iš rankų. Studijų draugai klausinėjo: „Kas tau yra? Atrodai lyg apžavėtas.“ Taip ir buvo. Buvau apžavėtas prisiminimo, kuris diena iš dienos iškildavo man prieš akis. Nemačiau nieko kito, kaip tik Ostiją, laiminančią paralyžiuotąjį, ir jį, pašokantį iš vežimėlio.“

Po trijų mėnesių Pedras paliko medicinos studijas ir įstojo į Jėzaus Draugijos naujokyną Lojoloje.

O Kristau, Tu mane pastebėjai, savo lūpom mano vardą ištaręs. Savo valtį aš palikęs skubėjau, kad per amžius būčiau tavo žvejys. Tau reikalingos šios rankos ir uolumas, niekada neišsenkęs (C. Gabarain).

Skaityk ir medituok apaštalių pašaukimo aprašymą Lk 5, 1–11. Dievas tave išsirinko ypatingai misijai. Ar

atpažinai ją? Gal dar tebesi įsipainiojęs/usi į savo paties/pačios norų „tinklus“? O gal jau palikai viską, kad sektum paskui Viešpatį?

6. PAŠAUKTŲJŲ IŠSIUNTIMAS

Viešpats tarė: „Keliauk!“ – „Kas? Ar aš?“ – paklausiau.

„Taip, tu!“ – atsakė jis. „Bet aš nesu laisvas, gyvenu su kitais ir negaliu jų palikti. Juk žinai, kad nėra kam mane pakeisti,“ – atsikalbinėjau.

Viešpats tarė antrą kartą: „Keliauk!“ Atsakiau: „Bet aš nenoriu.“ – „Neklausiu tavęs, ar nori,“ – paaiškino jis. „Žinai, nesu tas, kuris kišasi į kitų reikalus. Be to, tai nepatiks mano šeimai. Ir ką pamanyš kaimynai?“ – toliau išsisukinėjau aš. Dievas pasakė: „Bailys.“

Ir trečią kartą Viešpats tarė: „Keliauk!“ – „Ar tikrai turiu tai daryti? – abejoju aš. Dievas paklausė: „Ar myli mane?“ Atsakiau: „Aš nedirštu... Žmonėms tai nepatiks... Jie šaipysis iš manęs... Be to, vienas pats nieko nepajėgsiu nuveikti.“ – „Kaip manai, o kur būsiu aš?“ – drąsino Dievas.

Ir dar kartą Viešpats tarė: „Keliauk!“

Atsidusęs atsiliepiu: „Štai aš, Viešpatie, siųsk mane!“

Evangelijos kartoja du Jėzaus dažnai naudotus žodžius: „ateikite“ ir „eikite“. Neturės vertės atėjimas pas Viešpatį, jei neisi toliau, jo siunčiamas. Ir bus bevertisėjimas į pasaulį, jei niekada nebūsi atėjęs pas Jėzų.

Skaityk ir mąstyk apie apaštalų išsiuntimą Lk 9, 1–6. Ar tu pasitiki Dievu? Gal nešiesi nemažai „ryšulių“, kurie tau trukdo? Ar visuomet jautiesi laisvas/a, kad galėtum Dievą mylėti ir jam tarnauti?

7. MEILĒS KELIAS

Kai meilė pamos jums, sekite paskui,
nors jos keliai atšiaurūs ir statūs.

O kai ji savo sparnais apglėbs jus, nesipriešinkite,
nors tarp jos plunksnų paslėptas kardas gali sužeisti.

Ir kai ji kalba, tikėkite,

nors jos balsas gali išblaškyti jūsų svajas,

kaip kad šiaurės vėjas nusiaubia sodą.

Meilė jums uždeda karūną, bet ji ir prikala prie
kryžiaus.

Ji jus augina, bet ir geni.

Ji pakyla iki jūsų viršūnių

ir glamonėja liauniausias jūsų šakeles, virpančias
saulėje.

Bet ji nusileidžia ir iki jūsų šaknų, giliai žemėje
supurtydama jas.

Kaip javų pėdus ji surenka jus,

ji nukulia jus ir palieka nuogus.

Ji sijoja jus, kad nubyrėtų pelai. Ji mala jus, kol
suminkštėjat.

O tada ji patiki jus savo šventajai ugniai, kad tap-
tumėt šventąja duona šventajai Dievo puotai.

Kahlil Gibran

*Nebijok, aš einu pirma tavęs. Vėl ženklina mano keliu.
Nebijok ištarti mano žodžių, nes aš tau pasakysiu,
ką turėsi kalbėti. Nebijok tų, kurie žudo, nes sielos
negalima nužudyti. Nebijok jūros begalybės, nes
aš ją visą apglėbiu. Nebijok Dievo Žodžio, nes tik
aš žinau, kas jį ištaria. Nebijok mirties veido, nes
tikėjimas duoda jėgų silpniesiems (John Halbert).*

Skaityk Jn 6, 25–71. Ypač apmąstyk 66–71 eilutes.
Ko tavęs Jėzus paklaustų apie tavo misiją? Ką jam
atsakytum?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ESMINIS PAŠAUKIMAS

Mąstydami ir meldamiesi prašėme, kad Jėzus leistų mums įsitraukti į jo išganymo misiją. Duodamas mums pašaukimą, jis priima mūsų auką, o taip pat patikslina, apibrėžia, tarsi suteikia vardą bei turinį mūsų dvasinei krikščioniškai tapatybei, kuri tampa mūsų asmenine misija.

Tad pašaukimą galime laikyti „asmenine misija“, keliaujant paskui Kristų. Mūsų esminis pašaukimas – būdas įkūnyti Kristų savo gyvenime ir atiduoti save kitiems. Tai mūsų Evangelijos įgyvendinimo kelias. Esminis pašaukimas apima ne tai, ką darome, o tai, kas esame. Veikla ateis po to kaip pasekmė, nes tai, ką žmogus daro, kyla iš to ir atitinka tai, kas jis yra. („Nėra gero medžio, kuris megztų blogus vaisius, nei vėl – netikusio, kuris megztų gerus vaisius. Kiekvienas medis pažįstamas iš vaisių. Nuo usnių niekas nerenka figų, o nuo erškėčio neskina vynuogių. Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno ima gera, o blogasis iš blogo lobyno ima bloga. Jo burna kalba tai, ko pertekusi širdis“; Lk 6, 43–45).

Tačiau esminio pašaukimo neturime laikyti kokia nors užduotimi, kuri mums būtų skirta, nepaisant mūsų norų ar tiesiog mums primesta. Priešingai, šis pašaukimas geriausiai patenkina visus giliausius mūsų troškimus, kuriuos sekdami paskui Kristų pajutome ir suvokėme. Jis pritaikytas kaip tik mūsų jautrumui, charakteriui, asmeninėms savybėms.

Pačioje sielos gelmėje suvokę savo esminį pašaukimą atpažįstame ir savo asmeninį būdą „būti Kristumi“. Tam reikia atrasti savo gyvenimo „raudonąją giją“, pagrindinę kryptį, per kurią Šventoji Dvasia gal jau seniai

skatina įkūnyti kokią nors Kristaus asmens savybę, kuri leistų mums tapti panašiams į jį, tuo pačiu – atskleisti jį pasauliui ir galutinai tapti savimi.

Tad turime klausytis ir prašyti Viešpaties malonės suvokti savo asmeninį krikščionies pašaukimą bei jį priimti.

Kadangi esminis pašaukimas išreiškia giliausią mūsų krikščioniškąją tapatybę, jis turi būti tiksliai apibrėžtas. Dėl to negali apsiriboti pirmu įspūdžiu, būti paviršutiniškas. Žinoma, laikui bėgant, jis pagilės ir įgaus tikslesnę išraišką, tačiau jo suradimas neužbaigia kokio nors etapo, o atveria naujus horizontus, nes po to jį turėsime konkrečiai įgyvendinti savo daliniais pašaukimais.

DALINIAI PAŠAUKIMAI

Jie kyla iš esminio pašaukimo, susijusio su „buvimu krikščionimi“, ir labiau siejasi su veikla, t. y. tuo, kaip tą „buvimą“ įgyvendiname ir įkūnijame konkrečiai įsipareigodami, apsispręsdami. Tad per dalinius pašaukimus savo kasdieniame gyvenime įgyvendiname esminį pašaukimą.

* * *

KONKRETUS PAVYZDYS,

KAIP RANDAMAS ESMINIS PAŠAUKIMAS

Prieš daugelį metų mane aplankė vienas nebejaunas jėzuitas. Kadangi buvo geras mano draugas, pradėjo pasakoti apie savo gyvenimą. Prisipažino, kad jau daug metų nebesimeldžia. Net jei pradėdavo mels-tis, o tai nutikdavo retai, sakė, kad iš tikrųjų maldos vietoje būdavęs tik kūnu.

Kai jis man kalbėjo apie šį didelį apsileidimą, susidariau įspūdį, kad tai jam buvo tapę lyg idėja *fix*. Nujaučiau, jog norėdamas padėti visų pirma turiu jį atitraukti nuo įkyrios minties apie šį apsileidimą, kad jis galėtų pažvelgti iš kitos perspektyvos. Todėl gana ramiai tariau: „Tu nesimeldei jau tikrai daug laiko. Bet pasakyk, ar niekada savo gyvenime nesi netikėtai pajutęs Dievo artumo? Ne svarstydamas apie tai, o tiesiog savaime. Ar nepajutai, kad tavo širdis tarsi pagauta, o tu pats bendrauji su Dievu, net susivieniji su juo?“

Draugas tuoj atsiliepė: „Žinoma! Kas kartą, kai pažvelgiu atgal į savo gyvenimą ir matau, koks Dievas buvo man geras, staiga pasijuntu arti Dievo, pajuntu ryšį ir bendrumą su juo.“ Pastebėjęs, kad jis pagyvėjo ir jausmingai, spindinčiomis akimis, apie tai kalba, jį nutraukiau: „Sprendžiant iš to, kaip apie tai kalbi, atrodo, kad Dievo gerumas tau daug reiškia. Ar niekada nesimeldei mąstydamas apie Dievo gerumą?“ „Niekada“, – atsiliepė. Mano klausimas jį nustebino. Tarsi teisindamasis jis gana piktai sumurmėjo: „Ar ilgai galėtum melstis mąstydamas apie Dievo gerumą?“ Taip davė suprasti, kad tokia malda greitai atsibostų. Atidžiai jo klausiausi ir ramiai tęsiau: „Ką tik sakei, kad niekada nebandei to daryti. Ar nevertėtų pirma pabandyti, o paskui spręsti, ar tokia malda greitai atsibosta?“ „Puiku“, – tarė jis ir išėjo iš kambario.

Maždaug po trijų savaitių draugas kaip žaibas įlėkė pas mane, sužavėtas savo atradimo: „Žinai, Herbi, galiu melstis vis mąstydamas apie Dievo gerumą!“

Turiu nuoširdžiai prisipažinti: mane suerzino jo reakcija per pirmąjį susitikimą, todėl gana ciniškai atšoviau: „Kol kas tik trys savaitės. Jei pabandysi ilgiau, tau dar gali nusibosti.“ Jis tiesiog pasikeitė mano akyse: nors su tokiu entuziazmu atskleidė savo atra-

dimą, kad gali melstis prisimindamas Dievo gerumą, dabar nutilo ir išėjo iš kambario. Staiga suvokiau, kas atsitiko. „Mano Dieve, dėl savo cinizmo praradau jį!“ – ištariau apgailestaudamas.

Nors aš tą dieną nebuvo geras, tačiau Dievas tikrai yra geras. Priešingai negu maniau, tas jėzuitas sugrįžo pas mane. Tik ne po trijų savaitių, o po gerų keturių mėnesių. Šį kartą neįlėkė kaip žaibas, bet įslinko beveik ant pirštų galų ir tyliai man tarė: „Iš tikrųjų, Herbi, mąstydamas apie Dievo gerumą aš visada galiu melstis.“ Ir susijaudinęs ėmė pasakoti visa, ką jam reiškia Dievo gerumas: tai buvo ne tik jo maldos, bet ir apaštalavimo, visų jo santykių bendruomenėje ir už jos ribų, jo poilsio paslaptis. Visais atvejais jis nedarė nieko kito, kaip tik stengėsi būti „Dievo gerumu“ kitiems. Dievo gerumas taip apėmė jo širdį ir visą būtį, kad vienintelis gyvenimo tikslas ir pareiga jam pasidarė skleisti Dievo gerumą kitiems ir apaštalaujant, ir bendraujant, ir ilsintis. Dievo gerumas jam tapo visą jo gyvenimą vienijančiu slėpiniu.

Kai jis baigė pasakoti, susijaudinęs tariau: „Mano mielas drauge, tu suradai savo asmeninį pašaukimą – liudyti Dievo gerumą!“

Herbert Alphonso, SJ

19. JĖZAUS MOKYKLOJE

*Prašyk malonės, kad Jėzaus
žodžiai kristų į tavo širdį ir savo
galia ją perkeistų.*

1. LAIMĖS RAKTAS

Palaiminti, kurie moka juoktis iš savęs, nes niekada nesibaigs jų džiaugsmas.

Palaiminti, kurie nesupainioja smėlio grūdo su kalnu, nes išvengs daugybės rūpesčių.

Palaiminti, kurie moka ilsėtis neieškodami pasiteisinimų, nes yra išminties kelyje.

Palaiminti, kurie nesideda esą per daug rimti, nes bus kitų labiau vertinami.

Būsité palaiminti, jei rimtai žiūrėsite į mažus dalykus ir ramiai imsitės didelių, – gyvenime daug pasieksite.

Palaiminti, jei vertinate šypseną ir užmirštate blogą dalyką, – jūs žygiuojate laimingu gyvenimo taku.

Palaiminti, jei esate atleidūs kitų blogiems poelgiams, – jus laikys kvailais, bet tokia yra meilės kaina.

Palaiminti, kurie galvoja prieš veikdami ir meldžiasi prieš galvodami, nes išvengs daugelio klaidų.

Palaiminti, jei prikandate liežuvį ir mokate šypso-tis, kai jums prieštarauja ir jus erzina, – Evangelija jau apėmė jūsų širdį.

Ir visų pirma palaiminti, jei visur atpažįstate Viešpatį, – tiesos šviesa spindi jūsų gyvenime, ir esate atradę tikrąją išmintį.

Joseph Folliet

*Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis
(Mt 24, 35).*

Skaityk ir apmąstyk Jėzaus palaiminimus Mt 5, 3–12. Prisimink Jėzaus gyvenimo scenas, kurios atspindi šiuos palaiminimus.

Pagalvok, ką nuo Dievo nutolęs pasaulis laiko „palaimintu“. Ar tai iš tiesų teikia tikrąją laimę? Surašyk savo asmeninius „palaiminimus“: „Palaimintas/a aš...“.

2. SUTEIKTI SKONĮ GYVENIMUI

Kartą pranašas Eliziejus atvyko į Jerichą. Miesto gyventojai jam pasakė: „Šitas miestas yra maloni vieta gyventi, kaip mano viešpats pats matai, bet vanduo yra blogas ir žemė nederlinga.“ Eliziejus paprašė jam atnešti dubenį druskos ir melsdamasis supylė jį į šulinį. Vanduo liko sveikas iki šios dienos! (2 Kar 2, 19–22)

Nuo neatmenamų laikų druska vartojama dviems tikslams: pagardinti valgį ir apsaugoti maistą nuo gedimo.

Jūs – žemės druska. Jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti (Mt 5, 13).

„Jūs – žemės druska“, – sakė Jėzus savo sekėjams. Nesakė, kad jie turi tapti druska, bet, kad jie jau yra druska.

Krikščionies užduotis yra padaryti, kad pasaulis labiau patiktų Dievui, labiau atitiktų jo „skonį“, nes daug dalykų pasaulyje yra visiškai kitokie, priešingi. Kita krikščionies užduotis – apsaugoti pasaulį nuo sugedimo, neleisti, kad jis sugestų.

3. „TEŠVIEČIA JŪSŲ ŠVIESA“

Vienas rašytojas, kai jam priekaištavo dėl to, kad pervargsta ir netausoja savęs, sakė: „Lempos užduotis yra šviesti. Ar tai padeda, ar kenkia kitiems – ne lempos reikalas. Kol joje yra alyvos ir dagtis, ji atliks savo uždavinį. O kai alyva baigsis, lempa užges.“

Suteik man meilę, kuri rodytų kelią; tikėjimą, kurio niekas negalėtų užslopinti; viltį, nugalinčią nepasisekimus; užsidegimą, liepsnojančią kaip ugnis. O kad aš nenuskęsčiau kaip koks akmenėlis! Padaryk mane savo „kuru“, Dievo liepsna (Amy Carmichael).

Apmąstyk Jėzaus žodžius Mt 5, 14–16. Kaip galėtum juos įgyvendinti?

Pagalvok apie šiuos teiginius: „Visame pasaulyje nėra tiek tamsos, kad ji galėtų užgesinti vieną vienišą žvakelę.“ „Galima įvairiais būdais skleisti šviesą: būti žvake arba veidrodžiu, kuris ją atspindi.“

Skaityk Ef 5, 6–14: apaštalas Paulius ragina gyventi šviesoje.

4. GYVENTI ĮSTATYMO DVASIA

Vaikščiodamas gatve, Nasrudinas rado deimantų vėrinį. Norėjo jį pasilikti, bet pagal įstatymą kiekvienas, radęs pamestą daiktą, turi tris kartus paskelbti apie tai turgaus aikštėje, kad savininkas galėtų atsiimti. Jei niekas neatsilieptų, daiktas liktų radėjui.

Nasrudinas nuėjo į turgaus aikštę trečią valandą ryto ir sušuko, kad rado brangų vėrinį, jį apibūdino ir paklausė, ar savininkas jį norėtų atgauti. Po to dar du kartus pakartojo tą patį. Po trečiojo karto pradėjo rinktis žmonės, teiraudamiesi, kas atsitiko.

Nasrudinas atsakė: „Pagal įstatymą turiu pasakyti tik tris kartus ir tai jau padariau. Nenoriu pažeisti įstaty-

mo dar kartą pakartodamas. Šiaip ar taip, jus informuoju, kad nuo šiol deimantų vėrinys priklauso man.“

Kur yra valia, ten yra kelias.

Kur yra kelias, ten yra įstatymas.

Kur yra įstatymas, ten yra būdas jo išvengti.

Kur yra būdas išvengti įstatymo, ten esu aš.

Užbaik!

Užrašas ant advokato durų

Perskaityk Mt 5, 17–20, o po to – Mt 12, 1–14. Ar įžvelgei skirtumą tarp įstatymo raidės ir dvasios? Ko galėtum iš to pasimokyti?

5. ATSILIEPTI SU MEILE

Kartą žmogus turėjo skubiai paskambinti penktą valandą ryto. Deja, apsiriko rinkdamas numerį ir ragelyje išgirdo mieguistą moters balsą. Atsiprašęs padėjo ragelį. Po kiek laiko iš naujo surinko numerį ir vėl išgirdo tos pačios moters balsą. Kaip įmanydamas ėmė atsiprašinėti, bet moteris jį nutraukė: „Nereikia atsiprašinėti. Dabar sėdžiu balkone su kavos puodu rankoje ir gėriuosi nuostabiu saulėtekiu. Jei nebūtumėte manęs pažadinęs, būčiau praradusi šį žavų momentą.“

Rūstaudami nenusidėkite! Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės! Ir nepalikite vietos velniui (Ef 4, 26–27).

Skaityk Evangelijos ištrauką, kalbančią apie brolišką perspėjimą (Mt 5, 21–26).

Kaip reaguoji, kai tave kas nors užgauna? Prisimink kokią nors neseną konfliktinę situaciją. Kaip tavo vietoje būtų pasielgęs Jėzus?

6. NETRIKDOMA ŠIRDIS

Du budistų vienuoliai, keliaudami į vienuolyną, ant upės kranto sutiko nuostabiai gražią moterį. Kaip ir jie, jiniai norėjo persikelti per upę, tačiau vanduo buvo pernelyg pakilęs. Todėl vienas iš jų užsikėlė moterį ant pečių ir pernešė per upę.

Antrąjį vienuolį tai apstulbino. Jis tylėjo, kol priėjo vienuolyną, tačiau daugiau nebeišlaikė:

– Gal užmiršai, kad esi vienuolis? Kaip tu išdrįsai paliesti moterį ir nešti ją per upę? Ką žmonės apie tai pasakys?

Pirmasis vienuolis ramiai išklausė ir tarė:

– Tą moterį aš palikau ant upės kranto, o tu ją dar ir dabar tebeneši.

Mano sieloje – neregėtas, nepažintas ir neapsakomas pasaulis. Niekas negali užvaldyti mano sielos. Jokia vėliava neplevėsuoja virš jos, nėra čia nei žemėlapių, nei planų, nei įstatymų. Ir niekas negali įsiveržti į ją nei su kardais, nei dantimis, nei nagais. Mano sieloje viešpatauja laisvė, nepaliesta, be dėmės. Laisvė, kurios niekas negali pažeisti: nei įsakymai, nei kova, nei pergalė (Joan R. Brown).

Pasirink kurią nors iš nurodytų Šventojo Rašto ištraukų ir ją apmąstyk: Mt 5, 27–30; 1 Kor 6, 12–20; 1 Kor 12, 12–30.

7. AKIS UŽ AKĮ

Vyriškis įėjo į kavinę ir nusigavęs prie artimiausio laisvo staliuko paklausė šalia sėdėjusios merginos, kiek dabar valandų.

Mergina staiga garsiai sušuko:

– Kaip jūs drįstate man tai siūlyti?!

Vyriškis sumišo matydamas, kaip visi kavinės lankytojai staiga atsisuko į jį, ir tyliai tarė:

– Atsiprašau, bet aš tik norėjau sužinoti, kiek dabar valandų.

Mergina ėmė dar garsiau šaukti:

– Jei ištarsite dar bent žodį, aš pakviesiu policiją!

Iš gėdos paraudęs vyriškis įlindo į patį tolimiausią kavinės kampą ir jau taikėsi sprukti pro kitas duris.

Tuo metu mergina pati priėjo prie jo ir tarė:—

– Labai atsiprašau, pone, kad taip su jumis pasielgiau. Aš tiesiog atlieku eksperimentą. Studijuoju psichologiją ir man reikia parašyti darbą apie žmonių reakciją netikėtomis aplinkybėmis.

Vyriškis kurį laiką žiūrėjo į ją ir garsiai, kad visi girdėtų, paklausė:

– Jūs man visa tai suteiksite? Ir dar visą naktį?! Ir tik už dvidešimt litų!?

Mergina nualpusi krito ant žemės.

Jūs esate girdėję, kad buvo pasakyta: akis už akį ir dantis už dantį. O aš jums sakau: „Jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą“ (Mt 5, 38–39).

Perskaityk ir apmąstyk dvi Evangelijos ištraukas: vieną, kurioje Jėzus kalba apie kerštą (Mt 5, 38–48), ir kitą, kur matome jo paties pavyzdį (Mt 26, 47–56).

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

MALDA Į KRISTŲ, MŪSŲ PAVYZDĮ

Viešpatie, mąstydamas apie mūsų veikimo būdą supratau, kad jo idealas yra Tavo veikimo būdas. Todėl tikėjimo akimis žvelgiu į Tave ir kontemplioju šviesųjį Tavo veidą, atsiskleidžiantį Evangelijoje. Esu vienas iš tų, apie kuriuos šv. Petras sako: „Jūs mylite

jį, nors ir nesate jo matę; tikėdami jį, nors ir neregėdami, džiūgaujate neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu...”

Viešpatie, Tu pats mums pasakei: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.“ Todėl noriu sekti Tavimi taip, kad galėčiau kitiems ištarti: „Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš seku Kristumi!“ Aš negaliu kalbėti taip konkrečiai kaip šv. Jonas, tačiau pasikliaudamas jėga ir išmintimi, kurią man duodi, norėčiau įstengti skelbti bent tai, ką girdėjau, ką regėjau savo akimis ir ką mano rankos lietė – būtent Gyvenimo Žodį, nes „Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame, ir skelbiame jums amžinąjį gyvenimą...”

Svarbiausia, suteik man *sensus Christi*, kurį turėjo Paulius, kad galėčiau jausti taip kaip Tu – Tavo Širdies, kuria myli Tėvą ir žmones, jausmais. Niekas niekada neparodė didesnės meilės – Tu atidavei gyvybę už draugus, visiškai save apiplėšdamas, atsidavei jiems nuo įsikūnijimo iki kryžiaus mirties. Trokštu sekti Tavimi ir šioje aukščiausioje savęs atidavimo aukoje, ir kasdienybėje, kiek įmanoma, elgdamasis taip kaip Tu.

Mokyk mane elgtis taip, kaip Tu elgeisi su mokiniais, su nusidėjėliais, su vaikais, su fariziejais, su pilotais ir erodais, su Jonu Krikštytoju – dar prieš jam gimstant ir vėliau, susitikęs jį prie Jordano. Mokyk mane elgtis, kaip Tu elgeisi su pačiais artimiausiais savo mokiniais – Petru ir Jonu – bei su išdaviku Judu. Perteik man tą švelnumą, kurio skatinamas plovei mokiniams kojas ir ruošei jiems valgį ant Tiberiados ežero kranto. Ir aš, kaip šv. Ignacas, noriu iš Tavęs mokytis valgyti ir gerti, dalyvauti pokyliuose, kaip tai darydavai Tu. Noriu elgtis taip, kaip Tu elgeisi, būdamas išalkęs ir ištroškęs, pavargęs po kelionių, kai Tau stigdavo poilsio ir miego.

Mokyk mane atjausti kenčiančius: vargšus, raupsuotuosius, neregius, paralyžiuotuosius. Atskleisk man,

kaip Tu išreiškei giliausius savo jausmus sielvartaudamas ar prieš savo kančią patirdamas mirtiną baimę, dėl kurios prakaitavai krauju ir Tau reikėjo angelo pastiprinimo. Labiausiai trokštu išmokti to, kaip Tu išreiškei savo didžiausią skausmą ant kryžiaus, jausdamasis apleistas Tėvo.

Kaip tik tokį kontempliuoju Tave Evangelijoje. Esi kilnus, nuostabus, pavyzdingas asmuo; asmuo, atskleidžiantis tobulą savo gyvenimo ir mokymo darlą; asmuo, priverčiantis savo priešus pripažinti: „Esi tiesiakalbis, mokai tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių poaukščių.“ Esi tikrai reiklus sau, pasirengęs nepritekliams ir nuovargiui, tačiau kitiems – kupinas gerumo, meilės ir troškimo jiems patarnauti.

Suprantama, blogos valios žmonėms Tu buvai griežtas, tačiau žmonių minias pritraukdavo Tavo švelnumas – jie net pamiršdavo apie valgi, – o ligoniai gerai žinojo, kad juos užjausi. Kadangi pažinai žmonių gyvenimą, tai leido Tau kalbėti paprastiems ir varganiems žmonėms suprantamais palyginimais. Tu buvai draugiškas visiems, tačiau kai kuriems – Jonui, Lozoriui, Mortai ir Marijai – ypač; Tu sugebėdavai į šeimos šventę, kaip, pvz., Kanoje, įnešti tyro džiaugsmo.

Nuolatinis ryšys su Tėvu, kai dar neišaušus ar tada, kai kiti miegodavo, meldavaisi, Tau suteikdavo paguodos ir jėgų skelbti Karalystę.

Mokyk mane žvelgti taip, kaip Tu žvelgei į Petrą, kviesdamas jį sekti paskui Tave ar pakeldamas po nuopolio, kaip žvelgei į turtingą Tavo kvietimui neatsiliepusį jaunuolį ar į aplink Tave susibūrusias minias; žvelgti taip, kaip Tu žvelgei į kietaširdžius.

Noriu pažinti Tave tokį, koks buvai – prieš mane iškilusio Tavo atvaizdo pakaktų, kad būčiau perkeistas. Jonas Krikštytojas buvo pavergtas pirmojo susitikimo su Tavimi, Kafarnaumo šimtininkas sugrudo nuo Tavo gerumo, nuostabos ir susižavėjimo jausmas apimdavo Tavo ženklų didybės liudininkus – mokiniai

dažnai apstulbsta, išsigandę kareiviai Alyvų sode parpuola ant žemės, Pilotas netenka ryžto, o jo žmona praranda ramybę, regėdamas Tave mirštantį, šimtininkas išpažįsta Tavo dievystę.

Norėčiau pažinti Tave kaip šv. Petras, išgyvenęs nuostabą dėl daugybės stebuklingai pagautų žuvų ir Tavo akivaizdoje suvokęs esąs nusidėjėlis. Norėčiau girdėti Tavo balsą Kafarnaumo sinagogoje, ant Palaiminimų kalno ar kur kitur, kai kreipdavaisi į minias, mokydamas jas kaip turintis galią, kylančią tik iš Tėvo.

Padaryk, kad mokytumėmės iš Tavęs didžiųjų ir mažųjų dalykų, sekdami Tavo visiško atsidavimo bei meilės Tėvui ir žmonėms, mūsų broliams ir seserims, pavyzdžiu, jausdamiesi esą labai Tau artimi – juk Tu pasilenkei prie mūsų – ir kartu tokie tolimi Tau, begalinis Dieve.

Suteik visą mūsų gyvenimą gaivinančią malonę – jausti taip kaip Tu; mokyk mus visur veikti išvien su Tavo Dvasia.

Mokyk mus savo veikimo būdo, kad nuo šiandien jis taptų mūsų veikimo būdu ir kad mes siektume to, ko siekė Ignacas – būti Tavo bičiuliais ir Tavo bendradarbiais atpirkimo darbe.

Prašau Marijos, Tavo Švenčiausiosios Motinos, iš kurios gavai gyvenimą, su kuria drauge praleidai trisdešimt trejus metus ir kuri tiek daug prisidėjo prie Tavo buvimo bei veikimo būdo, kad ji manyje ir visuose Draugijos sūnuose ugdytų tokį pat Jėzų kaip Tu.

T. Pedras Aruppe, SJ

Iš konferencijos „Mūsų veikimo būdas“,

skaitytos 1979 m. sausio 18 d.

20. IŠGANYMO ŽINIA

*Prašyk malonės, kad būtum
visiškai atviras/a Jėzaus mokymui
ir sugebėtum didžiadvasiškai
atsiliepti į jo kvietimą.*

1. MEILĖ GANYTOJUI

Kartą vienas aktorius draugų buvo paprašytas parodyti savo talentą. Jis sutiko ir liepė pasiūlyti kokį nors tekstą, kurį galėtų perskaityti. Ten buvusi vienuolė pasiūlė Gerojo Ganytojo psalmę (Ps 23). Aktorius priėmė pasiūlymą, bet su viena sąlyga: kad tą pačią psalmę perskaitys ir vienuolė.

– Nesu skaitovė, – atsiprašė vienuolė, – tačiau jei taip norite, perskaitysiu.

Aktorius psalmę perskaitė puikiai. Jo balsas ir tonas buvo tiesiog nuostabūs. Visi klausėsi išsižioję, o jam baigus ėmė griausmingai ploti.

Po to atėjo eilė vienuolei. Jos balsas buvo šaižokas ir šiek tiek trūkčiojo, tačiau žodžiai liejosi, tarsi būtų gyvi. Kambarį staiga apgaubė kažkokia paslaptis. Kai ji baigė skaityti, kurį laiką visi dar sėdėjo tylėdami, o kai kurių veiduose pasirodė ašaros.

Aktorius atsistojęs tarė:

– Aš pasiekiau jūsų akis ir ausis, tačiau seselė palietė ir jūsų širdis. Priežastis labai paprasta: aš skaitau psalmę, o ji pažįsta Ganytoją!

*Manosios avys klauso mano balso, aš jas pažįstu,
ir jos seka paskui mane (Jn 10, 27).*

Kontempliuok Jėzų – Gerąjį Ganytoją: Jn 10, 1–16 ar Lk 15, 1–7.

Tegul Jėzus tau padeda juo sekti ir taip pat tapti „ganytoju“.

2. PAGALBA ARTIMUI

Vienas turtingas žmogus pateko į pūgą ir jau manė nebepajėgsiąs pasiekti namų. Iš nuovargio susmuko ant sniego, laukdamas mirties. Laimei, kaip tik tuo metu pasirodė valstietis su rogėmis. Jis paėmė sušalusį keliauninką, susupo kailiniais ir nuvežė į jo namus.

Važnyčiotojui išeinant, žmogus norėjo jam kuo nors atsilyginti, tačiau tas griežtai atsisakė.

– Tada pasakyk bent savo vardą, – paprašė išgelbėtas žmogus.

– Pasakykite man gerojo samariečio vardą, – atsiliepė tas.

– Jo vardas nežinomas.

– Tad leiskite ir man savojo neatskleisti, – atsakė vežėjas.

Venkite daryti savo teismo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi. [...] Tenežino tavo kairė, ką daro dešinė (Mt 6, 1–3).

Gerojo samariečio palyginimas – Lk 10, 25–37. Įsivaizduok Jėzų, kuris keliavo darydamas gera.

3. RŪPESTIS KITAIS

Rinkdamas lėšas raupsuotųjų prieglaudai, jaunuolis atėjo pas turtingiausią miesto gyventoją, tačiau šis nesutiko nieko duoti.

– Supraskite, – paaiškino turtuolis, – aš turiu 91-erių sulaukusią motiną, kuri jau aštuonerius metus gyvena senelių prieglaudoje. Be to, mano duktė yra našlė ir jau kelerius metus vargsta stengdamasi išlaikyti savo penkis vaikus. Taip pat du mano broliai yra įsiskolinę ir dabar negali grąžinti nei skolos, nei palūkanų...

– Suprantu, – atsiliepė jaunuolis. – Nežinojau, kad yra tiek žmonių, kuriais turite rūpintis.

– Ne, ne tai norėjau pasakyti, – tarė turtuolis. – Tiesiog norėjau paaiškinti, kad jei jiems neduodu nė cento, tai kodėl turėčiau ką nors duoti jums?

Kenčiančiojo akivaizdoje nė vienas neturi teisės nusišalinti, jo nepaisyti. Neteisybės akivaizdoje niekas neturi teisės žiūrėti į šoną. Jei žmogus kenčia, pati jo kančia jam suteikia pirmenybę (Elie Wiesel).

Skaityk turtuolio ir Lozoriusaus palyginimą Lk 16, 19–31. Ko gali iš jo pasimokyti?

4. LAISVĖ NUO TURTŲ

Vienas gobšuoelis savo auksą slėpė sodo medžio drevėje. Kiekvieną savaitę nuėjęs ištraukdavo auksą ir ilgai į jį žiūrėdavo. Kartą vagis pastebėjo, kur paslėptas auksas, ir jį nugvelbė. Kai gobšuoelis nuėjo į sodą pasigėrėti savo turtu, terado tik tuščią drevę.

Iš skausmo žmogus pradėjo taip garsiai raudoti, kad išgirdę kaimynai atskubėjo pažiūrėti, kas atsitiko. Kai suprato dejonės priežastį, vienas iš jų paklausė:

– Ar kada nors naudojai tą auksą?

– Ne, – atsakė gobšuoelis. – Aš tik kiekvieną savaitę ateidavau pažiūrėti į jį.

– Jei taip, – atsiliepė kaimynas, – tai niekas nepasikeis, jei kiekvieną savaitę atėjęs žiūrėsi į tuščią drevę.

Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis (Lk 12, 34).

Neprotingas turtuolis – Lk 12, 13–21. Kur yra tavo lobis, t. y., kur yra tavo širdis?

5. NESUSTOTI PUSIAUKELĖJE

O'Henry'is apsakyme „Dovana“ rašo apie du jaunuolius – Dellą ir Jimą, kurie labai myli vienas kitą ir viskuo dalijasi. Jie abu turi po vieną išskirtinį dalyką. Della – nepaprastai gražius, ilgus, ant pečių tarsi apsiaustas krentančius plaukus. Jimas – iš tėvo paveldėtą auksinį laikrodį. Abu didžiuojasi savo „turtu“.

Prieš Kalėdas Della nori ką nors padovanoti Jimui kaip savo meilės ženklą, tačiau neturi nė dviejų dolerių. Ką galima su tiek nupirkti? Mato tik vieną būdą gauti pinigų: parduoti tai, ką turi, – savo plaukus. Taip ir padaro, o už gautus pinigus nuperka auksinę apyrankę Jimo laikrodžiui.

Vakare sugrįžęs į namus Jimas apstulbsta matydamas Dellą be gražių plaukų. Drebančiomis rankomis jis ištiesia savo dovaną: puikią brangakmeniais papuoštą segę plaukams. Jis pardavė savo laikrodį, kad ją nupirktų.

Kai kas nors turi pakankamai valgyti ir dar lieka, joks didvyriškumas, jei tuo pasidalija su pakeleiviu. Jei kas nors turi daugiau, negu gali išleisti, joks didvyriškumas, jei dovanoja ar skolina. Kas atiduoda tai, be ko gali apsieti, niekada nesupras, ką reiškia duoti. Kas duoda tik tiek, kiek jam „nekainuoja“, iš Viešpaties susilauks menko pagyrimo. Vargšė našlė nuėjo tiesiai į dangų, nes jos auka buvo tikra.

Apmąstyk palyginimą apie talentus – Mt 25, 14–30.

6. POZITYVIOS DETALĖS

Klasėje buvo du berniukai vienodais vardais – Petriukai. Vienas, mažesnis, niekada nenurimdavo, blogai mokėsi ir nuolat susilaukdavo mokytojos priekaištų bei pabarimų.

Per tėvų susirinkimą prie mokytojos priėjo daili moteris ir prisistatė esanti Petriuko mama. Manydama, kad tai mama kito Petriuko, kuris buvo vienas geriausių mokinių, mokytoja jį labai išgyrė sakydama, kad jai be galo malonu turėti tokių vaikų savo klasėje.

Kitą rytą išdykėlis Petriukas į mokyklą atėjo anksčiau, nužygiavo tiesiai pas mokytoją ir pasakė: „Labai dėkoju, kad mano mamai taip mane išgyrėte. Aš žinau, kad ne visada buvau geras, bet nuo dabar tikrai pasistengsiu toks būti.“

Mokytoja tuoj suprato savo klaidą, tačiau nutylėjo ir tik paglostė vaikui galvą. Nuo tada mažasis Petriukas iš tikrųjų pradėjo keistis, ir mokytoja džiaugėsi galėdama jį mokyti.

Jei mes vienas kitą gerai pažintume, jei galėtume žvelgti vienas į kitą taip, kaip Dievas į mus žiūri ir mato mūsų širdžių gelmes, tikrai nebūtume tokie atitolę ir nuoširdžiai vienas kitą apglėbtume. Palaimingai sutartume vienas su kitu, jei vienas kitą gerai pažintume (Nixon Waterman).

Skaityk palyginimas apie kviečius ir rauges Mt 13, 24–30.

Gyvenime dažnai sutinkame „šventuosius“ ir „nusi-dėjėlius“, „kviečius“ ir „rauges“. Ar neskubame išrauti raugių vien todėl, kad jos mus vargina?

7. GĖRIO STRATEGIJA

Italų dailininkas Pietras Annigonis Florencijoje nuomavo dirbtuvę, kurioje ir gyveno. Po kelerių metų šeimininkas paprašė jo išsikraustyti, nes butą norėjo parduoti. Annigonis labai nusiminė. Vėliau jis pasakojo:

– Pagalvojau, kad jei buto sienose matysis plyšiai, tai jį parduoti bus daug sunkiau, ir ėmiau tapyti tokius

tikroviškus plyšius, kad jų vaizdas galėjo kiekvieną apgauti. Ypač pavyko vienas didžiulis plyšys nuo lubų iki viršutinio lango krašto.

Rezultatas pranoko lūkesčius. Daugiau kaip metus pirkėjai ateidavo apžiūrėti buto, tačiau nė vienas jo taip ir nenupirko.

– Manau, kad jei esu nutapęs kokį šedevrą, – džiaugsmingai tęsė dailininkas, – tai buvo tie plyšiai.

Daugiau mūsų sugaunama su šaukštu medaus negu su statine deguto (šv. Pranciškus Salezas).

Apsukraus prievaizdo palyginimas – Lk 16, 1–12.

Ar dėl dvasinių dalykų tiek pat stengiamės, kiek ir dėl materialinių?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ŠV. IGNACO ĮŽVALGOS

APIE PASIRINKIMĄ IR APSISPRENDIMĄ

- Pirmiausia reikia tvirtai tikėti, tiesiog suvokti, kad pats Dievas yra „apsisprendęs“ už žmogų, už mane, už mano gyvenimą. Tai – išankstinė dieviška sąlyga bet kokiam mano paties pasirinkimui ir apsisprendimui.
- Paskui turiu klausti, kur apskritai krypta mano gyvenimas? Ar stengiuosi gyventi atsigręžęs/usi į Dievą? Jei nėra šios pagrindinės krypties, tada beprasmiški bet kokie atsivertimo žingsniai, kaip beprasmiška būtų traukinyje, vežančiame tolyn nuo tikslo, eiti priešinga jo važiavimui kryptimi. Padėti gali tik toks atsivertimas, kuris pakeičia kryptį iš mirties į Dievo dovanojamą gyvenimą, nes, pasak Jėzaus, Viešpats yra gyvųjų, o ne mirusiųjų Dievas (žr. Mk 12, 27).

- Laisvė ir laisvėjimas yra išankstinė kiekvieno apsisprendimo sąlyga. Ignacas kalba apie „indiferenciją“ arba apie „dvasios laisvę“. Kiekviena malda turi padėti vis labiau išsivaduoti iš klaidingų baimių ar įkalinančių prisirišimų.
- Vidinis „variklis“, palaikantis pasirinkimo kelyje, yra troškimas „geresnių dalykų“.
- Kiekvienas pasirinkimas Ignacui yra susijęs su apsisprendimu *už* ar *prieš* Jėzaus Evangeliją. Tad visuomet svarbiausia yra sekti Kristumi ir vykdyti Dievo valią.
- Šv. Ignacas žino, kad būna klaidingų apsisprendimų. Kai kuriuos jų galima pakeisti, kitų – ne. Jei pasirinkimo nebegalima pakeisti, reikia ieškoti, ką „geriausia leidžia atlikti“ jau priimtas sprendimas.
- Apsisprendimas turi apimti visą žmogų: apsisprendžiant turi dalyvauti protas ir širdis, mintys ir jausmai. Be abejo, būna momentų, kai Dievas suteikia neabejotiną aiškumą, tačiau paprastai žmogus turi pats atidžiai ieškoti, tyrinėti, svarstyti ir taip eiti apsisprendimo link.

Šv. Ignacas pateikia ne tik šias įžvalgas, bet duoda ir nemažai *praktiškų patarimų*:

- Kai jaučiamės sunerimę, pasimetę, nereikia keisti anksčiau priimtų sprendimų, kaip neprasminga būtų audros metu galutinai nustatyti, kokia kryptimi pasukti bures.
- Gali būti naudinga pažvelgti tarsi iš „atstumo“, t. y. pagalvoti, kokį sprendimą dabar priėmęs/usi džiaugčiausi savo mirties valandą. Tai padeda kitaip į kai ką pažiūrėti ir atkreipia dėmesį į visumą, į pagrindinę gyvenimo kryptį.

- Visuomet reikia pasverti, ar atskiri sprendimai atitinka didesnį ir svarbesnį – mūsų esminį pašaukimą.
- Gali būti naudinga savęs klausti, ką patarčiau savo geram draugui ar draugei, jei jis ar ji atsidurtų tokioje pat situacijoje kaip aš.
- Naudinga klausti patarimo pažįstamų, draugų ar atskiru atveju, net specialistų.
- Svarbu pamąstyti apie alternatyvas, susirašyti argumentus *už* ir *prieš* atskiras galimybes ir palyginti vienus su kitais.
- Ypač naudinga įvairias galimybes įsivaizduoti ir stebėti, kokį poveikį jos mums sukelia. Jei žvelgiant iš ilgesnės perspektyvos kas nors teikia daugiau ramybės, laisvės ir sukelia „gerą jausmą“, – tai argumentas apsispręsti už šią galimybę.
- Labai svarbu ne tik per kiek laiko ir kuo remdamiesi priimame sprendimą, dar svarbiau – padarytą sprendimą patikėjus Kristui, kurį laiką „palikti ramybėje“. Gelmėje, kurios pats žmogus savo pastangomis nepasiekia, savo apsisprendimą mes perleidžiame Dievui ir vėl jį iš jo gauname.
- „Dar vieną naktį su tuo išmiegoti“ – posakis iš šv. Ignaco praktikos. Jau apsisprendęs jis dar kurį laiką laukdavo ir ieškodavo tolesnio vidinio „patvirtinimo“. Po to su pasitikėjimu imdavosi reikalo ir ieškodavo atitinkamų priemonių jį įgyvendinti.

Nors turėjo didžiulę dvasinę patirtį ir gilią įžvalgą, kuri padėdavo teisingai apsispręsti, Ignacas nenustebdavo, jei koks nors dalykas pakrypdavo kitaip, negu galvojo. „Žmogaus planai, o Dievo keliai“, – sakydavo jis ir visuomet išlaikydavo dvasios ramybę.

21. IŠMINTIES ŽODŽIAI

*Prašyk malonės kuo geriau
pažinti Jėzų, kad vis karščiau jį
mylėtum ir ištikimiau juo sektum.*

1. SVARBI ARTIMO MEILĖS SAVYBĖ

Supykau ant savo brolio. Net nežinau, kodėl.

Vienas dalykas sukėlė kitą, ir galiausiai mes visiškai išsiskyrėme.

Pradžia buvo švelni, o pabaiga labai kieta.

Jis sakė, kad jo teisybė, o aš sakiau, kad mano!

Neapkentėme vienas kito. Ta diena tikrai buvo juoda.

Bet kartą brolis patapšnojo man per petį ir tarė: „Žinai, toliau taip negali tęstis. Prisipažįstu, aš klydau.“

Tikrai buvo jo teisybė.

Hellen Ferris

Rabinas su savo sūnumi vaikštinėjo gatve. Pamatęs aklą elgetą tarė sūnui: „Eik ir paduok jam šią monetą.“ Vaikas nuėjo ir padarė kaip lieptas. „Kodėl prieš jį nenukėlei kepurės?“ – paklausė sugrįžusį tėvas. „Bet juk jis aklas ir negali manęs matyti“. Rabinas pasakė: „O gal jis tik apsimeta esąs aklas. Eik ir nusiimk prieš jį kepurę.“

Kaip mes mylime artimuosius, o kaip – savo „priešus“? Skaityk ir apmąstyk, ką Jėzus kalba apie žmonių santykius ir krikščionišką meilę Mt 5, 43–48. Gali apmąstyti Rom 12, 17–21.

2. BESĄLYGIŠKAS TARNAVIMAS

A. J. Croninas knygoje „Nuotykių dviejuose pasauliuose“ aprašo savo darbą vienoje kalnakasybos įmonėje. Kartu su juo dirbo to rajono medicinos sesuo, kuri daugiau kaip dvidešimt metų ištikimai ir kantriai, ramiai ir meiliai tarnavo žmonėms. Nors pacientai ją labai mėgo, tačiau jos atlyginimas buvo visai nedidelis. Knygos autorių nustebino jos pasiaukojimas ir kilniadvasiškumas. Jis manė, kad moteris nusipelnė geresnio atlyginimo, todėl jos paklausė:

– Kodėl nereikalaujate, kad jums mokėtų daugiau? Juokinga dirbti už tokią mažą sumą.

Jinai nusišypsojo ir tarė:

– Man užtenka, kad galėčiau normaliai gyventi.

– Tai netiesa, – nenusileido gydytojas. – Turėtumėte uždirbti nors truputį daugiau. Dievas mato, kad to nusipelnėte.

Moteris nutilo. Ji ir toliau šypsojosi, bet jos žvilgsnis pagilėjo.

– Gydytojai, – tarė, – jei Dievas žino, kad to nusipelniau, tai yra man svarbiausias dalykas.

Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins (Mt 6, 4).

Škaityk, ko Jėzus moko apie meilę Mt 6, 1–4.

3. BERIBIS PASITIKĖJIMAS

Viešpatie Jėzau, Tu ateini į savo bičiulių širdis mokyti, gydyti, nuraminti, paguosti. Kartais Tavo atėjimas mane gąsdina, nes manau, kad Tu iš manęs pareikalaus to, ko aš nepajėgiu duoti, ar to, kas padarys mane nelaimingą.

Tikiu, kad visa, ko Tu trokšti, kyla iš Dievo Kūrėjo. Ir aš noriu trokšti to, ko Tu trokšti, jei tik Tavo Dvasia man tai atskleis.

Galėsiu pasakyti, kad tikrai myliu, tik tada, kai prašydamas ko nors Dievą, to negausiu, bet dar labiau jį mylėsiu. Arba kai Dievas man duos priešingai, nei buvau jo prašęs, o aš jį mylėsiu dvigubai stipriau nei pirma (Džakopone de Todi).

Pasitikėti Apvaizda moko Mt 6, 25–34. Gali melstis 91 psalmės žodžiais.

4. MŪSŲ AKIŲ KRISLAI

Jei artimas ilgai vėluoja, – jis lėtas, o jei aš ilgai užtrunku ką nors darydamas, – esu kruopštus ir sąžiningas.

Jei artimas ko nors nedaro, – jis tinginys, o jei aš to nedarau, – esu labai užsiėmęs.

Jei artimas ką nors daro neprašytas, – kišasi kur nereikia, o jei aš ką nors šitaip padarau, vadinasi, turiu iniciatyvos.

Jei artimui nepatinka mano draugai, – jis turi išankstinį nusistatymą, o jei man nepatinka artimo draugai, – moku teisingai spręsti.

Jei artimas atkakliai laikosi savo nuomonės, – jis užsispyrėlis, o jei aš atkakliai laikausi savosios, – esu tvirtas.

Jei artimas atkreipia dėmesį į menkniekius, – jis smulkmeniškias, o jei aš kreipiu dėmesį į smulkmenas, – esu rūpestingas.

Tėvas su sūnumi tvarko kambarį, o motina su dukra plauna indus virtuvėje. Staiga pasigirsta dūžtančios lėkštės garsas. Po to – visiška tyla. „Mama numetė lėkštę“, – taria sūnus. „Iš kur žinai?“ – klausia tėvas. „Juk ji nieko nepasakė“, – atsiliepia sūnus.

Apmąstyk Mt 7, 1–6. Ar nesi pratęs/usi kritikuoti kitų žmonių klaidų ir trūkumų? Ar turi pakantumo ir kantrybės?

5. MEILĖS AIDAS

Kartą kepėjas ir kaimietis susitarė: kiekvieną dieną kepėjas duos kaimiečiui svarą duonos, o šis jam – svarą sviesto. Kurį laiką viskas vyko gerai, bet vėliau kepėjas ėmė įtarinėti, kad sviesto negauna, kiek jam priklausytų. Ėmė kasdien sverti ir matė, kad sviesto kas kartą buvo mažiau. Tada kaimietį už sukčiavimą įskundė teismui.

Teisme valstietis pasiteisino, kad jis nenaudojo svarsčių: ant svarstyklių uždėdavo gautą duoną ir taip pasverdavo sviestą, kurį atiduodavo kepėjui. Tad sviesto mažėjo tik todėl, kad jis gaudavo mažiau duonos.

Mūsų bendras likimas mus padaro broliais: niekas neina vienas savo keliu. Tai, ką duodame kitiems, sugrįžta mums patiems (E. Markham).

Apmąstyk Mt 7, 7–12. Ypač atkreipk dėmesį į šiuos Jėzaus žodžius: „Visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite“ (Mt 7, 12). Ką tau reiškia šie žodžiai? Kaip norėtum į juos reaguoti?

6. STABTELĖJIMAI ŠIRDŽIAI PLAKANT

Kai kurie mano, kad durys yra tam, kad jas uždarytum. Todėl uždaro visas duris, kartais užtrenkdami jas gyvybei, besiantinančiai prie šaltinio, ir ji miršta iš troškulio.

Kiti mano, kad durys yra tam, kad jas atidarytum, ir palieka atviras, taip sukeldami grėsmę gyvybei, kurią durys saugo.

Treti mano, kad durys yra tarsi stabtelėjimai širdžiai plakant. Tad įeiti ir išeiti galime atsižvelgdami į jos ritmą (lone Hill).

Geri darbai yra nematomi dangaus vartų vyriai (Victor Hugo).

Skaityk ir apmąstyk, ką Jėzus sako apie kelius, vedančius pas jį (Mt 7, 13–14). Atkreipk dėmesį, kad, norint praeiti pro „siaurus vartus“, reikia atsisakyti viso nereikalingo krovinio.

7. GYVENTI ATSAKINGAI

Vienas miestietis atvyko į kaimą atostogauti. Fermoje pamatė tvirtą arklį ir sumanė jį nusipirkti. Ūkio savininkas nenoromis jį pardavė. Miestietis tuoj užšoko ant įsigyto arklio ir pradėjo jį raginti šaukdamas, kaip buvo matęs filmuose, tačiau arklys nepajudėjo iš vietos.

– Turiu jus perspėti, – tarė ūkininkas, – kad šis arklys yra ypatingas, sakyčiau, labai „religingas“. Kad pajudėtų į priekį, reikia sakyti: „Šlovė Dievui“, o kad sustotų – sušukti: „Amen!“

Išgirdęs patarimą, naujasis arklio šeimininkas sušuko: „Šlovė Dievui!“ Arklys šuoliais pasileido didžiulio skardžio link. Raitelis vos suspėjo išstarti reikiamą „Amen!“ Arklys tuoj pat sustojo, bet jau ant paties skardžio krašto. Vos atgaudamas kvapą raitelis pakėlė akis į dangų ir tarė: „Šlovė Dievui!“

Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę (Mt 7, 21).

Ar dėl Dievo karalystės turi drąsos sutikti visus pavojus? Ar tavo žodžiai kyla iš įsitikinimo, ar yra tiesiog įprastos frazės?

Apmąstyk, ko moko Jėzus Mt 7, 21–27.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KAIP ATPAŽINTI ESMINĮ PAŠAUKIMĄ

DVASIOS ŽENKLAI

1. Norėdami atpažinti savo esminį pašaukimą, turime peržvelgti rekolekcijų, ypač paskutiniųjų savaitių, dvasinę patirtį. Tai padės pastebėti „ženklus“, kuriais Šventoji Dvasia tą pašaukimą mums nurodo.

Pirmiausia galime sudaryti sąrašą patirčių, kurias pasižymėjome savo dvasiniame dienoraštyje. Prisiminkime džiaugsmo, polėkio momentus, tas akimirkas ir minutes, kai jautėmės gerai, buvome patenkinti, kupini didelių troškimų; taip pat – nuviliančius, sausros momentus, kai jautėmės prastai, tarsi ne savo vietoje.

Kai galvodavome apie konkrečius kasdienio gyvenimo įvykius ar kai meldamiesi apmąstydavome Dievo Žodį, Šventoji Dvasia mumyse žadino dvejopus jausmus: teikdama paguodą pastūmėdavo eiti tam tikru keliu, siekti tam tikrų vertybių, būti tam tikro nusistatymo, o leisdama patirti nepaguodą atitraukdavo nuo to, kas mums netinka.

Šventosios Dvasias paskatas galime palyginti su kelių ženklais „Privaloma kryptis“ ir „Sukti draudžiama“, kurie nurodo, koku keliu turėtume važiuoti.

Turiu savęs klausti:

- kokia vertybė, koks požiūris, koks gyvenimo būdas man patiko ir, atvirkščiai, kas buvo nepriimtina?
- ką patyriau ir išgyvenau, kokie jausmai kilo mano širdyje?
- ką Dvasia norėjo man pasakyti, kur ji mane kreipė ir stūmė?

2. Pasiekėme svarbiausią momentą. Turime stengtis atpažinti, kur „sueina“ visos šios paskatos, nustatyti tarp jų esančius ryšius, sąsajas, pasikartojimus, leitmotyvus bei pagrindinę kryptį.

- Kur Dvasia mane kreipia? Ar matau kokį nors esminį pašaukimą, gal pakartotinai įvairiais atvejais išryškėjusį: įkūnyti tam tikrą Kristaus vertybę, nuostatą, parodytą pavyzdį? Koks jis?

Šiuo metu ypač reikia dvasinės šviesos ir nuojautos, todėl svarbu nuolat ir atkakliai Viešpaties to prašyti.

KAIP ATPAŽINTI

Stengdamiesi įžvelgti Dvasios ženklus savo gyvenime naudojomės protu: ieškojome, atpažinome, vertinome, tikrinome ir galbūt atradome kai kuriuos elementus, kurie padėjo suprasti, koks gyvenimo būdas mums leis realizuoti save, suteiks prasmę mūsų gyvenimui, atitiks Dievo planą mums, t. y. padės atrasti mūsų esminį pašaukimą. Galbūt nujaučiame, kaip konkrečiai jį galėtume įgyvendinti, t. y. atpažįstame mūsų dalinius pašaukimus.

Prieš mus atsivėrę keliai gali būti labai įvairūs. Kaip atpažinti, kuriuo Dievas nori, kad eitume?

Aplinkybės, kuriomis tenka priimti pašaukimo dovaną, gali būti trejopos.

1. Apšvietimas

Dievo valia apsireiškia su tokiu tikrumu, kad nelieka jokios abejonės. Gilus įsitikinimas, kurio negalime paaiškinti, mums sako, kad tokia yra Dievo valia, tarsi ji būtų jau seniai „surašyta“. Ją pajuntame ir gerai suvokiame, kokia kryptimi Dievas mus kreipia, lyg jis būtų davęs mums savo akis, lyg būtume įjėję į jo širdį. Kai Dievas suteikia šią dovaną, jaučiame savyje tokią ramybę, tokią gyvenimo darną, kad tuojau pat priimame tai, ką Dievas mums apreiškia. Tačiau

nebūtinai kartu kyla ir džiaugsmas, nes kelias, kuriuo Dievas kviečia eiti, gali būti paženklintas kryžiumi.

2. Vidinių paskatų atpažinimas

Matėme, kad per vidines paskatas Dvasia mums prakalba, stengiasi paskatinti mus vienaip ar kitaip apsispręsti. Suteikdamas paguodą, Viešpats patvirtina, kad tai – teisingas kelias, kuriuo galime pasukti ar toliau eiti. Sukeldamas nepaguodą perspėja dėl neteisingo kelio, kuris gal nejučia traukia, tačiau vien todėl, kad patenkina mūsų egoizmą ar ramina, bet nepašalina giliausių baimių ir nepatenkina esminių troškimų.

3. Svarstymas ir įvertinimas protu

Kai siela Dvasios paskatų nejunta („Dievas tyli“), Dievo valią vis dėlto galime atpažinti pasitelkę protą. Šiuo atveju reikia surinkti visus būtinus duomenis, kurie leistų įvertinti įvairias galimybes, bet tuo pat metu kiekvienoje šio proceso fazėje būtina klausytis širdies, stebėti, ką juntame galvodami apie kiekvieną iš tų galimybių.

Protu įvertinta ir širdimi pasverta kiekviena galimybė mums taps daugiau ar mažiau aiški ir patraukli. Galimybė bus aiški, kai ją detalizuosime ir suvoksi-
me jos vertę, svarbą, įgyvendinimo perspektyvas. Bus patraukli, kai pajusime, kad ji mums tinka.

[sivaizduokime, kad žmogus pasirinko tris galimus esminius pašaukimus. Kiekvienas iš jų yra savaip aiškus ir patrauklus. Pvz., pirmuoju atveju žmogus aiškiai suvokia, ką jis reiškia ir ko iš jo pareikalaus. Protu svarstydamas supranta, kad šis pašaukimas yra

geras ir teisingas, tačiau emociškai nelabai jį priima, nejunta, kad jis būtų jam „savas“. Antrasis – dar nelabai apibrėžtas, žmogus dar gerai nesuvokia, kur jis nuves, tačiau emociškai šis pašaukimas labai traukia, junta, kad jis yra priimtinas, mintys apie jį ir jo įgyvendinimą žmogui kelia entuziazmą. Trečiasis – maždaug vienodai aiškus ir patrauklus.

Iš šių trijų galimybių žmogus renkasi vieną, atsižvelgdamas į jos įtaką jausmams, t. y. pagal intensyvumą vidinių paskatų, kurias Šventoji Dvasia sukelia širdyje. Esame tikri, kad Dvasia visuomet skatina rinktis pagal Dievo valią, kuri atitinka tai, kas iš tikrųjų esame savo būties gelmėje. (Tačiau reikia aiškiai skirti poveikį jausmams, kurį lemia mūsų giliausi troškimai ir polėkiai, nuo paviršutiniškų emocinių postūmių. Troškimai, kildami iš mūsų asmens gelmės, padeda mums save išskleisti; tuo tarpu paviršutiniški postūmiai kyla iš savisaugos instinkto, kuris, sukeldamas baimes ir troškimus, verčia mus neapgalvotai siekti laikinos gerovės, o ne tikro ir ilgalaikio gėrio.)

Tad šiuo atveju pasirenkama antroji galimybė, nors ji dar nėra visiškai aiški ir apibrėžta. Garsus Pascalio posakis patvirtina tokio pasirinkimo teisingumą: „Širdis turi savo argumentus, kurių protas nesupranta!“ Iš tikrųjų mūsų gyvenimo pasirinkimai niekada nesiremia vien šaltu svarstymu, o kyla iš širdies ir išreiškia mūsų giliausius troškimus (pvz., meilė skatina pasirinkti gyvenimo luomą).

Jei dar neaišku, kaip pasirinkti, šv. Ignacas pataria naudotis dar labiau širdį įtraukiančiu metodu, kuris būtinai pažadina polinkius, padedančius suprasti Dievo valią mūsų gyvenime. Tokiu atveju bandome pažvelgti iš kitos perspektyvos, pakeisti požiūrį į savo problemą „kampą“. Pavyzdžiui:

a) Įsivaizduoju, kad turiu patarti kitam žmogui, kuriam iškilo lygiai tokios pat pasirinkimo galimybės: ką jam patarčiau dėl jo tikrojo gėrio?

b) Įsivaizduoju save po dešimties metų. Kaip tuo metu įgyvendinu vieną ar kitą pasirinkimą? Ką norėčiau būti pasirinkęs/usi?

c) Įsivaizduoju save mirties patale ar Paskutiniojo teismo dieną. Ką tokiu atveju norėčiau būti pasirinkęs/usi ir kokiais kriterijais vadovaučiausi rinkdamasis/i?

Pasirinksime nebūtinai naudodamiesi vien tik ko-kiu nors iš šių metodų. Kiekvienoje dvasinėje patirtyje, kuri priklauso nuo individualių žmogaus savybių ir Dievo malonės, jie persipina ir unikaliu būdu vienas kitą papildo sudarydami išsamesnį vaizdą.

22. JAUTRUMAS IR MEILĖ VISIEMS

*Prašyk malonės patirti gydančią
Dievo meilę, kad ir pats/pati
galėtum atsiduoti meilės tarnystei.*

1. MATYTI ŠIRDIMI

Išminčius surinko pas save mokinius ir paklausė:

– Kaip manote, kada yra pakankamai šviesu, kad galima būtų matyti?

Vienas mokinyš tarė:

– Tada, kai auštant rytui galima iš tolo atskirti beržą nuo liepos.

Išminčius papurtė galvą. Kitas mokinyš atsiliepė:

– Galbūt tada, kai ryte žvelgdamas į upę galiu pamatyti vandens srovenimą.

Išminčius vėl papurtė galvą ir tarė:

– Kai žvelgiu į kito žmogaus akis ir atpažįstu jame brolį ir seserį. Tada tikrai pakankamai šviesu, kad galėtume matyti.

Štai ji ateina... Ar man sveikintis, ar ne? Jei prakalbinsi pirmas, gali pagalvoti, kad esu įžūlus... Bet jei lauksiu, kad ji prakalbėtų, gali pagalvoti, kad ji man nepatinka. O jei pagalvos, kad ji man nepatinka, tai kažin, ar mane prakalbins... Blogiausia, kad, ko gero, aš jai nepatinku... Eisiu, lyg jos nepastebėčiau! (Tom Wilson)

Kontempliuok Mk 8, 22–26 arba Mk 10, 46–52. Susitapatink su akluoju ir pajusk gydantį Jėzaus prisilietimą. Gali skaityti ir medituoti Lk 11, 33–36.

2. ATEIK IR PRISILIESK

Moteriškė gulėjo Kalkutos gatvės kelkraštyje. Jos kūną graužė vikšrai, nes liga buvo jau visiškai ją pribaigusi. Parnešiau ją į savo namus, nuprausiau ir paguldžiau į savo lovą. Priėjusi uždėjau ranką jai ant galvos, kad nurimtų. Moters veidas staiga nušvito, ji tarė: „Ačiū.“ Ir numirė.

Jei būčiau buvusi jos vietoje, būčiau sakiusi: „Esu alkana ir sergu.“ Niekada nebūčiau ištariusi: „Ačiū.“ Ši moteris mane pamokė tikro dėkingumo (Motina Teresė).

Argi ne dešimtis pasveiko? Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis! (Lk 17, 17–18)

Kiek buvo žmonių, kurie prisidėjo prie tavo ugdyimo (tėvai, mokytojai, auklėtojai ir kiti)? Ar parodei jiems dėkingumą? Jei ne, ką dabar gali padaryti?

Medituok Mk 1, 40–45. Pasijusk raupsuotuoju. Ir tau Jėzus sako: „Noriu, būk sveikas/a.“ Jėzus galėjo rodyti palankumą raupsuotiesiems, laikydamasis toliau nuo jų, bet pats norėjo juos paliesti savo ranka.

3. BE RAMENTŲ

Viename mieste nutiko keistas dalykas. Jaunuolis pargriuvęs susilaužė koją. Kad galėtų vaikščioti, teko pasiimti ramentus. Jaunuolis taip prie jų priprato, kad daugiau nebepaleido ir visur jais naudojos.

Kiti miesto gyventojai taip pat susižavėjo ramentais. Gudrus stalius ėmė juos gaminti ir pardavinėti. Sulaukė didžiulio pasisekimo. Net ir visiškai sveiki žmonės ėmė naudotis ramentais, nes tai buvo madinga. Kad visi galėtų prisiderinti prie mados, reikėjo pastatyti didžiulę ramentų gamyklą. Buvo gaminami

vis dailesni ramentai, net išraižyti ir papuošti brangakmeniais.

Pasikeitus keletui kartų, to miesto gyventojai jau nebegalėjo vaikščioti be ramentų. Užmiršo, kaip reikia eiti be jų. O tie, kurie ramentų nenaudojo, buvo laikomi primitiviais.

Mano pančius tu atišai. Atnašausiu tau padėkos auką (Ps 116, 16–17).

Ar atpažįsti savo ramentus (įpročius), nuo kurių priklausai?

Skaityk Jn 5, 1–9 apie ligonio išgydymą. Atkreipk dėmesį į skirtumą tarp paralitiko, paliekančio savo ramentus, ir žydų vyresniųjų, kuriuos „suparalyžiavo“ jų religinis fundamentalizmas.

4. TIKĖJIMAS

Humoristiniame apsakyme „Tėvo Malachijo stebuklas“ Bruce'as Marshallas pasakoja apie vieną Škotijos kleboną, prašiusį Dievą padaryti tokį akivaizdų stebuklą, kad žmonės atsiverstų ir įtikėtų.

Šalia bažnyčios buvo didelė pramogų salė, ne vienam kėlusi pasipiktinimą. Vieną naktį klebonas meldėsi ir prašė Dievą, kad tą salę pakeltų nuo pamatų ir nuneštų į negyvenamą salą, esančią netoli pakrantės. Dievas tuoj išklause jo maldą. Salė staiga pakilo nuo žemės, nulėkė į salą ir ten nusileido.

Tėvas Malachijas netvėrė džiaugsmu. Laukė, kad kitą rytą dienraščiuose pasirodę straipsniai pripildys jo bažnyčią. Tačiau atsitiko priešingai. Salės savininkai pasinaudojo stebuklu reklamai ir pritraukė dar daugiau lankytojų.

Visiškai nusiminęs tėvas Malachijas prašė Dievą, kad „atšauktų“ stebuklą. Dievas sutiko ir vėl sugrąžino salę į senąją vietą.

Pikta ir neištikima karta reikalauja ženkle, bet nebus jai duota kito ženkle (Mt 12, 39).

Tikėjimas, t. y. sugebėjimas matyti širdimi, yra svarbesnis už išorinius stebuklus.

Mąstyk apie susitikimą su Jėzumi Mk 5, 25–34. Taip nuostabiai išgyti galima tik tvirtai tikint. Pasijusk ir tu toje minioje, paliesk Jėzaus apsiaustą, kalbėkis su juo. Prašyk, kad išgydytų ir tave.

5. GAILESTINGUMAS „MIRUSIAM“

Avarijoje Peteris patyrė sunkią traumą ir liko ištiktas komos. Jo sužadėtinė Linda visą laisvą laiką praleisdavo ligoninėje prie Peterio lovos. Glostydamo jo skruostus, plaukus ir jam kalbėdavo, tačiau Peteris ir toliau gulėjo kaip negyvas.

Pagaliau po trijų mėnesių Linda pastebėjo, kad jis judina pirštų galiukus, o už kelių dienų – kad nevalingai mirkčioja. To jai užteko. Nepaisydama priešingų nuomonių, ji paliko savo darbą, kad visą laiką galėtų būti su Peteriu. Išsisas valandas masažavo jo rankas ir kojas. Po kiek laiko jau galėjo vaikina parsivežti į namus. Daugybę laiko praleisdavo baseine, tikėdamasi, kad saulė ir vanduo atgaivins sustingusius Peterio sąnarius.

Kartą Linda išgirdo neaiškią savo sužadėtinio dejonę. Tai paskatino ją dar labiau stengtis, kol Peteris pradėjo normaliai kalbėti... ir galėjo paprašyti jos rankos. Lindos pastangų dėka jis vėl atgavo gyvenimą.

Mirtis nėra didžiausias mūsų gyvenimo praradimas. Didesnis praradimas yra tai, kas miršta mumyse, nors mes ir toliau gyvename (Daniel P. Cronin).

Skaityk apie Jairo dukters prikėlimą Lk 8, 41–42. 49–56.

Yra žmonių, kurie laikomi „mirusiais“ dėl jų nesugebėjimo, nepajėgumo. Taip pat yra kitų, kurie

nebeatsilaiko prieš gyvenimo išbandymus, yra apimti nusivylimo, pykčio, kartėlio, išgyvena krizę. Ką galėtum padaryti, kad sugrąžintum šiuos žmones (arba ir save) į gyvenimą?

6. JAUTRUMO IR GAILESTINGUMO MALONĖ

Keliaudamas per Rusiją, Levas Tolstojus sutiko elgetą ir norėjo jam ką nors duoti. Išrausęs savo kišenes, nieko nerado. Visus pinigus jau buvo išdalijęs. Susijaudinęs jis apkabino elgetą, pabučiavo ir tarė: „Nepyk ant manęs, brolau, šiandien nieko neturiu, ką galėčiau tau duoti.“

Aptemęs elgetos veidas nušvito, akyse pasirodė ašaros ir jis atsiliepė: „Tu davei labai daug, pavadindamas mane broliu!“

Kaip jis galės turėti gailestingumo, jei liūdesys niekada nebuvo aptemdęs jo akių?

Kaip jis galės prisiliesti ir gydyti, jei jo ranka niekada nedrebėjo iš skausmo?

Kaip jis galės surasti tinkamą žodį, jei niekada nebuvo prislėgtas sielvarto?

Kaip jis mokės gydyti, jei pirma pats nebuvo pagydytas iš savo bėdų?

Pas ką eiti, kai prireikia pagalbos, jei ne pas tą, kuris yra iš tiesų kentėjęs?

Sužeista širdis yra labiau pasirengusi padėti kitoms sudaužytoms širdims.

Ivairiais būdais, nebūtinai pinigais, galima padėti kitiems ir suteikti jiems laimės. Viskas priklauso, kaip nusiteikę einame pas kitus.

Mąstyk apie tai, ką Petras duoda elgetaujančiam Apd 3, 1–10. Jėzaus vardas gydo, nes reiškia „gelbėtojas“.

7. GYDYTI MEILE

Piršlys džiaugsmingai aiškino jaunikiui, kad rado jam pačią tinkamiausią nuotaką – nuostabią tamsiaplaukę merginą.

– Ar kartais kalbi ne apie profesoriaus dukterį? – paklausė jaunikis.

– Žinoma, – atsiliepė piršlys. – Matau, kad ją jau pažįsti.

– Ar laikai mane kvailiu? – supyko jaunikis. – Juk ji akla!

– Na, kas čia tokio. Tuo geriau tau, nes nematys, jei ką bloga darysi.

– Be to, ji dar ir mikčioja!

– Tai tikra palaima, nes jai bus sunku kalbėti ir tau duos ramybę.

– Man sakė, kad ji dar ir kurčia.

– Truputį. Bet tai labai gerai tavo nervams. Suprasi, kad niekada neverta pykčio išlieti šauksmais.

– Tačiau juk ji bent dvidešimt metų už mane vyresnė!

– Na žinai, – supyko piršlys. – Siūlau merginą su tiek gerų savybių, o tau užkliūva mažytis trūkumas.

Visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas (Lk 4, 40).

Stebuklai ir ypatingi išgydymai neįvyksta kiekvieną dieną. Yra daug ligotų ir fizinės negalės ištiktų žmonių. Koks tavo požiūris į juos? Galbūt ir tu kenti dėl kokios nors negalės? Ar išmokai džiugiai nešti savo kryžių?

Sugrįžk prie kurios nors šios savaitės kontempliacijos.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

PASIRINKIMO PATVIRTINIMAS

Kai peržvelgiame Šventosios Dvasios ženklus ir mūsų sieloje jos sukeltus postūmius, atpažįstame mums Viešpaties duodamą esminį pašaukimą ir galime jį įvardyti. Po to šį pašaukimą ar priimtą sprendimą reikia vėl patikėti Viešpačiui, jam paaukoti (geriausia – švenčiant Eucharistiją), kad iš jo gautume patvirtinimą.

Gauti patvirtinimą – tai tarsi išgirsti: „Taip, būtent taip. Tu teisingai supratai Dvasios ženklus, kaip tik tokia yra mano valia tau. Suvokei tai, kuo iš esmės jau gyvenai ar ką stengeisi įgyvendinti. Tai patvirtina ir tie ženklai, kuriuos pastebėjai savo gyvenime.“

Šv. Ignacas kviečia atliekantį pratybas paaukoti Viešpačiui savo esminį pašaukimą, kai tik jį atpažįsta, ir laukti jo patvirtinimo. Šis paaukojimas vyksta širdyje bendraujant ir kalbantis su Viešpačiui: mes jam paaukojame pašaukimą, kurį jis mums dovanojo, o jis jį mums maloningai sugrąžina.

Vykstant mūsų esminio pašaukimo paaukojimo maldai-pokalbiui pajuntame Šventosios Dvasios sukeltus postūmius, kurie pašaukimą gali patvirtinti arba skatinti jį iš naujo persvarstyti. Ar juntame ramybę, „giedrą“, polėkį, pasitikėjimą ir norą atsiduoti Dievui, ar suvokiame esą Dievo vaikai? Arba bent nejuntame savo sieloje nieko negatyvaus? Tai patvirtintų, kad mūsų nuojauta yra teisinga. Kitu atveju reikia svarstyti iš naujo. Pašaukimą ne pasirenkame, o atrandame: randu tai, kas visuomet buvo manyje, tai, kas atitinka mano giliausius troškimus. Todėl jei pašaukimas yra teisingas, jį atpažinę pajuntame laisvę, tikrumą, džiaugsmą, entuziazmą, pasitenkinimą, gilią ramybę.

Paaukoti savo pašaukimą – tai parodyti nuoširdų ryžtą ieškoti Dievo valios be jokių išlygų ar prisirišimo prie savo valios. Jei tikrai jos ieškome, jaučiamės laisvi surasto esminio pašaukimo atžvilgiu. Neprisirišame prie jo, kol iš Viešpaties negavome aiškaus patvirtinimo. Kitaip sakant, esame pasirengę jį pakeisti, jei Viešpats mums leis suprasti, kad neteisingai suvokėme Dvasios ženklus. Todėl turime jį iš naujo peržiūrėti, vėl svarstyti bei melstis.

Per šiuos „mainus“, kai aucojame ir atiduodame pašaukimą Viešpačiui, jis Dvasios sukeliamą paguoda ar nepaguoda mūsų širdyje pašaukimą padeda išgryninti ir pagilinti, supaprastinti, patikslinti, o gal ir šiek tiek pakeisti.

Reikšmingą žodį apie šį pašaukimą gali tarti mūsų dvasios vadovas/ė, kuris/kuri patvirtina, kad mūsų atrastas pašaukimas atitinka mūsų žmogiškąsias savybes ir derinasi su visu tuo, ką Viešpats iki šiol mumyse yra nuveikęs. Trumpai tariant, kad atitinka polinkį, kuris jau yra mumyse, nors dar ir neviseškai atskleistas.

Kai tik surandame savo esminį pašaukimą, jį reikia paprastai, trumpai, tiksliai ir aiškiai suformuluoti. Dažnai užtenka vieno žodžio, evangelinio vaizdo, simbolio, šūkio. Kai kuriems pavyksta lengviau, kitiems tenka daugiau pavargti. Svarbu neskubėti ir netrokšti rezultatų tuoj. Savo esminį pašaukimą geriau palikti bręsti, „virti ant mažos ugnies“, o po to meldžiantis išsakyti trumpa fraze, žodžiu, simboliu, kuris mums būtų artimas ir aiškus.

Mūsų pašaukimas, išgrynintas, patikslintas, patvirtintas taip, kad nebeabejojame gautąja malone, taps mums nuolatinio ir tvirtu dvasinio gyvenimo atramos tašku, suteiks jam pastovumo, aiškumo, tikrumo, motyvacijos; taps „kompasu“, nukreipiančiu mus gyve-

nimo kelyje, tolima saule, kurios spinduliai pasiekia mūsų širdį ir vis labiau traukia į save.

Būna, kad šiuo momentu blogio dvasia bando atimti viltį, sukelti baimę, jog esminio pašaukimo mums nepavyks įgyvendinti praktiškai. Su šia pagunda reikia kovoti prisimenant, kad Viešpats mumis pasitiki ir visa, ko iš mūsų nori, yra meilė, o ne mūsų tobulumas.

ATSIDAVIMAS

* * *

*Kristau, būk mano kelias,
mano takelis į Tėvą,
mano kelionės vadovas,
kai nebėra jokio aido ar žiburio.*

*Kristau, pripildyk mano mintis ir nuskaidrink mane,
kad viską aiškiau suprasčiau.
Būk man tiesa, šviesus žibintas ir švyturys.*

*Kristau, Tavimi viliuosi,
Tavo stiprybe pasitikiu,
Tavo parama remiuosi.*

*Esi man gyvybės dvelksmas,
mano pasididžiavimas,
tiesa mano lūpose,
vadovas mano žingsniams,
kad gyvenčiau nebe aš,
o manyje gyventum Tu pats – Kristus!*

SEPTINTASIS ETAPAS

ATSIDAVIMAS

Kalbėdamas apie žmogiškųjų santykių prigimtį, kažkas yra pasakęs, kad žmonės būna tarsi trijų rūšių: kaip titnagas, kaip kempinė ir kaip medaus korys. Kad ką nors gautum iš titnago, turi jį daužyti, nes tik taip įskelsi kibirkštį. Kad ką nors gautum iš kempinės, turi ją suspausti: kuo daugiau spaudi, tuo daugiau gauni. O medaus korys pats išlieja savo saldybę.

Yra bjaurių ir piktų žmonių, kurie nieko neduos, jei tik galės neduoti. Kiti yra minkštakūniai: pasiduoda spaudimui ir, kuo labiau yra spaudžiami, tuo daugiau atiduoda. Ir maža dalis yra tokių, kurie džiaugiasi duodami, net jų ir neprašant.

* * *

Šiame Dvasinių pratybų etape svarbu atpažinti, ar tikras yra tavo atsidavimas Dievui ir ar toli esi pasiryžęs/usi eiti sekdamas/a Kristumi?

Ar tavo širdis apvalyta nuo egoizmo ir kupina gilių, asmeniškų meilės Dievui? Ar visiškai laisva tavo dvasia? Ar išties karštai myli Jėzų, kad trokštum sekti juo, kad ir kur jis eitų, būti toks/tokia kaip jis – tikrai neturtingas/a ir nuolankus/i, kad galėtum tapti ištikimu/a jo bendradarbiu/e, kuriant Dievo karalystę?

23. MEILINGAS ATSIDAVIMAS

*Prašyk Dievo, kad suteiktų
troškimą visiškai atsiduoti Jėzui
ir su juo susitapatinti.*

1. VIEŠAI IŠPAŽINTI

Vienas persirengęs diktatorius išėjo į sostinės gatves sužinoti, ką žmonės mano apie jį. Užėjęs į kavinę paklausė vyriškio, ką jis galvojęs apie didįjį vadą.

Žmogus apsidairė ir tarė:

– Čia negaliu jums nieko sakyti.

Abu išėjo į lauką, bet ir ten vyriškis nesijautė saugus. Sėdo į taksi, bet, dar neuždavęs klausimo, jis reikšmingai parodė ranką į vairuotoją. Pagaliau pasiekę nuošalią vietovę abu išlipo ir paėjęjo toliau.

– Na, štai čia galite visiškai atvirai pasakyti, ką manote apie vadą?

Vyriškis pasilenkė prie diktatoriaus ausies ir tyliai sušnibždėjo:

– Man jis patinka.

Jei tavo suimtų dėl to, jog esi krikščionis/ė, ar būtų pakankamai įrodymų, kad galėtų pasmerkti?
(Kenneth E. Kirk)

Skaityk ir apmąstyk Mt 10, 16–31.

Ar tavo santykis su Dievu yra „viešas dalykas“? Ar turi drąsos kalbėti apie dvasinius dalykus, išsakyti savo nuomonę, kai paniekinamos evangelinės vertybės?

2. VYKDYTI ĮSTATYMĄ

Jaunas kelių policininkas judrioje sankryžoje pastebėjo eismo ženklų nepaisantį vairuotoją ir tuojuo jį sustabdė. Priėjęs prie mašinos paprašė vairuotojo pažymėjimo.

Vairuotojas buvo aukštas policijos pareigūnas. Pažiūrėjęs į dokumentus, policininkas ėmė rašyti baudos kvitą. Įsižeidęs pareigūnas replikavo:

– Neužmiršk, jaunuoli, kad, atėjus tavo tarnybinio paaukštinimo laikui, galbūt aš turėsiu jį patvirtinti.

Policininkas ramiai ištiesė vairuotojui baudos kvitą ir nusišypsojęs tarė:

– Kai ateis tas laikas, neužmirškite, pone, kad policijoje turite sąžiningą darbuotoją.

Yra trys žmonių grupės: nepajudinami, tie, kuriuos galima išjudinti, ir tie, kurie judina kitus (Wesley Izzard).

Ar ištikimai laikaisi Bažnyčios įsakymų ir evangelinių principų? Gal esi linkęs/usi daryti kompromisus ar nusileisti visuomenės spaudimui?

Skaityk Mk 3, 31–35 apie tai, kokią reikšmę Jėzus teikia Dievo valios vykdymui. Atsiliepk, kaip padiktuos širdis.

3. ŠIRDIES LOGIKA

Vienas korespondentas kalbėdamasis su Motina Terese sakė, kad nemažai žmonių mano, jog visus maitindama jos kongregacija nesprenžia tikrosios problemos, o tik „sugadina“ vargšus. Motina Teresė į tai atsakė: „Ačiū Dievui, kad yra bent viena kongregacija, kuri „sugadina“ vargšus, nes visi kiti „gadina“ turtuolius.“

Kitą kartą Motinai Teresei kažkas patarė ne žuvis žmonėms dalyti, o išmokyti juos žvejoti. Ji atsiliepė: „Žmonės, kuriems padedame, vos gali pastovėti ant

kojų. Jie neturėtų jėgų net meškerės nulaikyti. Aš juos pamaitinsiu ir paskui atsiųsi pas jus, kad išmokytumėte žvejoti.“

Esu kaip lankas Tavo rankose, Viešpatie. Įtempk mane, kad nesusimazgyčiau. Bet ne per daug, kad nenutrūkčiau. Įtempk mane, Viešpatie, kiek tik nori! Nieko tokio, jei ir nutrūksiu (Nikos Kazantzakis).

Ar labiau vadovaujiesi proto, ar širdies logika? Ar nesi linkęs/usi vien tik svarstyti ir kalbėti apie įvairius dalykus, o iš tiesų nieko nepadarai?

Skaityk Jėzaus atsakymą į Jono Krikštytojo klausimą Lk 7, 18–23.

4. ĮSIPAREIGOJIMO KAINA

Sename pastate buvo įrengiama nauja vėdinimo sistema. Darbininkai sienoje turėjo išmušti skylę vamzdžiui. Ardydami sieną, jie rado seną kabelį. Darbų vykdytojas manė, kad tai seniai nebenaudojami laidai, bet dėl visa ko iškvietė namą aptarnavusį elektriką.

Šis apžiūrėjęs kabelį užtikrino, kad juo tikrai neteka elektros srovė.

– Galite ramiai jį nukirsti, – pasakė.

– Ar esate tikras, kad nėra jokio pavojaus? – paklausė darbų vykdytojas.

– Žinoma, – atsiliepė elektrikas.

– Gal tada jūs pats galėtumėte jį nupjauti?

Elektrikas truputį susimąstė ir išspaudęs šypsena tarė:

– Na, nesu visai tikras.

Petras vėl klausė: „Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar tavęs lydėti? Aš ir gyvybę už tave guldysiu!“ (Jn 13, 37)

Ar nesiskiria tavo įsitikinimai nuo tavo gyvenimo? Ar supranti, kad sekti Kristumi ir įsipareigoti kurti jo

Karalystę yra rizikinga, kad tai susiję su persekiojimais, o kai kada – net mirtinai pavojinga?

Skaityk apie misiją, kurią savo mokiniams duoda Jėzus Lk 10, 1–12. Gal Jėzus ir tavęs prašo kai ką padaryti?

5. GYVENIMO PAVYZDYS

Gimė nuošaliame kaimelyje. Jo motina buvo paprasta kaimietė. Iki trisdešimties metų dirbo staliaus dirbtuvėje ir trejus metus keliavo kaip pamokslininkas. Neparašė nė vienos knygos. Neturėjo savo kabineto. Neįgijo nuosavo namo. Neatliko nė vieno iš tų darbų, kuriuos paprastai laikome didingais. Jis veikė savo vardu.

Jam tebesant jaunam, viešojo nuomonė atsisuko prieš jį. Draugai pabėgo. Jis pateko į savo priešų rankas. Jį atidavė šališkam teismui. Buvo prikaltas ant kryžiaus tarp dviejų plėšikų... Jį palaidojo gailestingo bičiulio kape.

Prabėgo dvidešimt amžių, ir šiandien šis asmuo yra centrinė žmonijos figūra. Visos per žemę žygiavusios kariuomenės, visi vandenynus raižę laivynai, visi įstatymus leidę parlamentai, visi valdę karaliai, kartu sudėjus, neturėjo tiek įtakos žmonių gyvenimui žemėje, kiek *šitas vienas žmogus*.

Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus. [...] Dievas pasirinko, kas paniekinta, ko nėra, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažin kuo (1 Kor 1, 27–28).

Atkreipk dėmesį į Jėzaus asmenį, prisimink, kokie įkvėpimai kilo, kai meldeisi žvelgdamas/a į jo paslėptąjį gyvenimą Nazarete.

Skaityk apie Jono Krikštytojo nuolankumą, sutikus Jėzų (Jn 3, 22–30). Melsdamasis/i gali kartoti: „Jam skirta augti, o man – mažėti.“

6. ATIDUOTI VISKĄ, KĄ TURIME

Tėvas Damianas de Veusteris visiškai pasiaukėjo tarnaudamas raupsuotiesiems Molokų saloje. Juos maitino, statė namus, mokė, jiems patardavo ir kalė karsčius, kai jie mirdavo.

Po dvylikos metų tarnystės, vieną 1885 m. birželio sekmadienį, atėjęs prie altoriaus aukoti raupsuotiesiems Mišių, vietoj įprasto pasisveikinimo: „Mielieji broliai...“, tarė: „Mes, raupsuotieji...“

Šitaip pranešė, kad ir jis serga ta pačia liga. Gyveno dar ketverius metus, toliau dirbdamas dėl ligonių, gindamas jų teises. Jo besąlygiškas solidarumas su žmonėmis, laikytas visuomenės atmatomis, davė sukrečiantį pavyzdį pasauliui.

Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams (Lk 5, 31).

Melsdamasis/i prisimink šventę, kai Jėzus sėdėjo prie vieno stalo su muitininkais (Lk 5, 29–32). Gali prisiminti ir kitus atvejus, kai Jėzus buvo kartu su nusidėjėliais (pvz., Jn 4, 1–42).

7. ATIDUOTI SAVE

1982 m. popiežius Jonas Paulius II kanonizavo pranciškoną tėvą Kolbę. Jo istorija gerai žinoma: 1941 m. liepos mėnesį, po kalinių pabėgimo iš Aušvico koncentracijos stovyklos, drauge su kitais myriop buvo pasmerktas vienas gausios šeimos tėvas. Nelaimingasis dejavo: „Kas dabar bus su mano žmona ir vaikais?“ Mirti vietoj to žmogaus pasisiūlė t. Kolbė ir buvo nukankintas.

Per kanonizacijos apeigas išgelbėtasis kalbėjo: „Niekuo negalėjau jam padėkoti, bet mes žvelgėme vienas kitam į akis, kol jį nusivedė.“

Perplyšti bijanti širdis niekada neišmoks plakti. Pabudimo bijantis miegas niekada neteiks malonumo. Niekada nebus išrinktas atsiduoti nepajėgiantis žmogus. Tas, kuris bijo mirti, niekada neišmoks gyventi (Amanda McBroom).

Skaityk ir apmąstyk palyginimą apie sėjėją Mk 4, 1–20. Ar Jėzaus pamokymai tavyje įsišaknijo?

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečių grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis pasiliks vienas, o jei apmirs, ji jis duos gausių vaisių“ (Jn 12, 24). Tegu šie Jėzaus žodžiai giliai įsminga į tavo širdį!

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

TRYS DVASINIO GYVENIMO LYGMENYS

Pirmasis. Jį pasiekę žmonės vengia visko, kas veda į nuodėmę, ypač jei tai susiję su Dievo įsakymais. Jie leidžia, kad Dievo Dvasia vadovautų jų sąžinėms, nuolat paklūsta Dvasios balsui.

Antrasis. Šie žmonės yra sąmoningai nusiteikę pozityviai dirbti ir imtis Dievo bendradarbių atsakomybės. Savaime suprantama, jie vengia bet kokios nuodėmės, bet labiausiai stengiasi ieškoti Dievo valios ir nori jam tarnauti. Tarnaudami Dievui, jie tampa tokie jautrūs, kad bet ką veikdami yra visiškai į jį atsigręžę. Jie viską daro stengdamiesi būti kuo ištikimesni.

Trečiasis. Šį lygį pasiekę žmonės moka žvelgti į tikrovę Jėzaus akimis. Jie seka jo pėdomis ir stengiasi visiškai perimti jo gyvenimo būdą. Jėzus gimė ir gyveno neturtingai, bendravo su nusidėjėliais, atstumtaisiais, neteisingumo aukomis. Atėjo tarnauti, o ne kad kiti jam tarnautų. Buvo persekiojamas, kankinamas ir pasmerktas negarbingai mirčiai.

Kuriuo iš šių trijų kreipinių kreiptumeisi į Jėzų:

– Tu esi labai svarbus mano gyvenime. Niekada nepadaryčiau ko nors, kas Tau nepatiktų.

– Tu valdai mano gyvenimą. Mano vienintelis troškimas – rūpintis Tavo laime.

– Tu esi viskas mano gyvenime. Niekas negalės atskirti manęs nuo Tavęs.

TRYŠ NUOLANKUMO LAIPSNIAI

PAGAL ŠV. IGNACĄ LOJOLĄ

(iš „Dvasinių pratybų“, 165–167)

Pirmasis nuolankumo laipsnis yra būtinas amžinajam išganymui: kiek tik pajėgdamas aš taip nusižeminu ir pasidarau toks nuolankus, kad visuose dalykuose paklusčiau Dievo, mūsų Viešpaties, įstatymui. Net jei mane padarytų visų šio pasaulio kūrinių valdovu, dėl savo žemiškojo gyvenimo [išsaugojimo], niekada net negalvočiau mirtina nuodėme peržengti mane įpareigojančio tiek dieviško, tiek žmogiško įsakymo.

Antrasis nuolankumo laipsnis yra tobulesnis už pirmąjį: esu taip nusiteikęs, kad nenoriu būti labiau turtingas nei vargšas, nelinkstu norėti garbės labiau nei nešlovės, trokšti ilgo gyvenimo labiau nei trumpo, jei tik tai vienodai pasitarnauja Dievui, mūsų Viešpačiui, ir mano sielos išganymui. Dėl to nei dėl visų kūrinių, nei kad išsaugočiau savo gyvybę, net negalvočiau padaryti lengvą nuodėmę.

Trečiasis nuolankumo laipsnis yra tobuliausias. Jis apima pirmąjį ir antrąjį laipsnį. Kad iš tiesų sekčiau Kristumi, mūsų Viešpačiu, ir tapčiau vis į jį panašesnis, noriu ir renkuosi veikiau neturtą su neturtingu Kristumi negu turtą; panieką su paniekintu Kristumi negu

garbę; labiau trokštu būti laikomas paiku ir kvailu dėl Kristaus, kuris pirmas buvo tokiu laikomas, negu protingu ir išmintingu šiame pasaulyje, jei tik tai teikia vienodą garbę ir šlovę jo dieviškajai didybei.

* * *

*Mergele Marija, geriausioji ir švenčiausioji Motina,
užtark mane pas savo Sūnų,
kad jis mane priimtų po kryžiaus vėliava,
ir maloninga meile galėčiau padėti žmonijai,
laukiančiai išganymo.*

*Visos kūriniųjos Mokytojai ir Viešpatie,
užtark mane pas savo Tėvą,
kad jis mane paskirtų po Tavo kryžiaus vėliava,
ir šventu neturtu galėčiau padėti žmonijai,
laukiančiai išganymo.*

*Amžinasis Tėve ir malonės Šaltini,
priimk savo Sūnaus užtarimą
ir leisk man gyventi po kryžiaus vėliava,
kad kuo nuolankiausiai padėčiau žmonijai,
laukiančiai išganymo.*

Didier Rimaud

24. ATSIDAVIMO YPATYBĖS

Prašyk Dievo malonės vis geriau pažinti Jėzų ir kuo ištikimiau juo sekti.

1. KAM TEIKIAME PIRMENYBĘ?

Viename apsakyme Evelyn Waugh rašo apie seną damą Bellą, kuri ilgus mėnesius ruošė didžiulę šventę, norėdama nustebinti savo svečius. Kai pagaliau atėjo ilgai lauktoji diena, namai švytėjo visomis šviesomis, stalai buvo puikiai papuošti ir viskas parengta. Pati Bella, apsivilkusi gražiausia suknia ir pasipuošusi brangenybėmis, laukė svečių. Tačiau į šventę niekas taip ir neatvyko. Bella užmiršo išsiųsti pakvietimus.

Paaikškinimas, kodėl skiriame laiko ir energijos maldai, yra panašus į paaikškinimą alpinisto, kopiančio į Everestą: „Noriu būti ten!“ Kadangi Dievas yra čia, mes meldžiamės ir jį garbiname atiduodami jam save. Žinoma, visą dieną galime gyventi su Dievu, kalbėtis su juo, net ir užsiimdami savo kasdieniais rūpesčiais, patikėdami jam visa, ką tik darome. Tačiau, laimei, galime dar daugiau. Šis „daugiau“ yra krikščionybės esmė. Dievui galime atiduoti daug daugiau nei mūsų kasdienis darbas. Galime atiduoti jam savo būtį. Galime atiduoti jam savo laiką. Galime panirti į gilią maldą (John Dailymple).

Ar jauti norą pasikviesti Viešpatį pas save? Ar trokšti pajusti jo artumą? Ar visiškai atsiduodi jam savo tikėjimu?

Apmąstyk Lk 10, 38–42. Ši Evangelijos ištrauka atskleidžia, kad draugiškumą Jėzui galima rodyti

dvejopai, tačiau už viską svarbiau – artumas jam. Pasakojimas nesupriešina kontempliacijos ir veiklos, o pabrėžia, kad kontempliacija neparemtas darbas gali būti tuščias. Kiekvieniame mūsų slypi ir Morta, ir Marija. Kuria iš jų tampame bendraudami su Dievu?

2. PAVOJAI

Atsibudusi mažylė pasakė savo mamai:

– Mamyte, žinai, dėl tavęs aš atiduočiau net savo gyvybę.

Mama paėmė dukrelę ant rankų ir švelniai tarė:

– Ir tu, mieloji, žinai, kad dėl tavęs taip pat atiduočiau savo gyvybę.

Kurį laiką mergaitė prisiglaudusi tylėjo, o po minutės paklausė:

– Mama, o ką reiškia „atiduoti gyvybę“?

...Kurie už mūsų Viešpatį Jėzų Kristų yra guldę galvas (Apd 15, 26).

Ar supranti, ką reiškia rizikuoti, „guldyti galvą“, kai atsiduodi Kristaus karalystei, vykdamas jo misiją?

Skaityk ir apmąstyk Mt 14, 22–32. Ar leidi, kad Dievas tave paimtų už rankos ir vestų, kur tik jis nori? Ar tavo tikėjimas gilus, o atsidavimas tikras?

3. KONFLIKTAI

Ar girdėjai apie du galiūnus, kurie mūsų Viešpaties laikais kovojo vienas prieš kitą? Jie nuožmiai grūmėsi dėl to, kas valdys žmoniją. Vienas galiūnų buvo *turgaus aikštė*, o kitas – *Tėvo namai*. Tęsėsi sena dviejų karalysčių kova.

Jėzus mylėjo *Tėvo namus*. Kai pamatė, kad *turgaus aikštė* įsiskverbė į šventyklą, jo širdis sudrebėjo. Jo tiesioginę reakciją patyrė pinigų keitėjai, romėnų

monetas keisdavę į žydų pinigus. Tai buvo verslas dėl verslo, o ne dėl tikėjimo...

Turgaus aikštė ir Tėvo namai traukia visus žmones. Mes linkstame prie vieno arba kito, o kartais bandome prisiderinti prie abiejų. Pvz., žmogaus gyvybė. Nejaugi ją galima pirkti ir parduoti? Ar ji nėra neįkainojama? O kokia yra tiesos ir garbingumo kaina rinkoje? (James McKams)

O labiausiai Tu, Šventoji Dvasia, mėgstanti tyrą širdį labiau už visas šventyklas, mokyk mane, apšviesk mane, pakelk ir palaikyk mane, kai esu silpnas, kad remdamasis Tavo didžiosios tiesos jėga galėčiau pasitikėti amžinąja Apvaizda ir šlovinti Dievo veikimą tarp žmonių (John Milton).

Skaityk ir apmąstyk Jn 2, 13–22. Ar tavo „šventykla“ yra švari? Ar tavyje liepsnoja meilė Tėvo namams?

Ar esi pasirengęs/usi guldyti galvą dėl Karalystės, kaip darė Jėzus, ir pasitiki Prisikėlimo viltimi, t. y., kad šventykla bus atstatyta per tris dienas?

4. IŠŠŪKIAI

Sėkmingai įveikęs Everestą Edmundas Hilary'is vėliau taip komentavo savo žygį: „Iš esmės tai yra kalno iššūkis žmogui ir žmogaus iššūkis jam pačiam. [...] Kalnuose slypi pavojai, ir tai skatina tave nugalėti savo baime. Be stipraus ryžto nugalėti niekas nebando užkopti į Everestą. Tai – tikra kankynė. Tačiau jei ištveri ir pasieki viršūnę, tave apima pasitenkinimo jausmas. [...] Manau, kad gyvenime visi bando įveikti Everestą ir sėkmės raktas iš esmės yra tas pats.“

Dvasios Himalajai lengvai neįveikiami: tave ir tavo Everestą skiria šis tas daugiau nei bedugnės ir audros (Cecil Day Lewis).

Apmąstyk Mt 17, 1–12. Kalnas yra simbolis. Tai – žmogaus ir Dievo susitikimo vieta. Jėzus užsiveda ant kalno tris išrinktuosius savo mokinius. Tik tikėjimo dėka ir įsitvėrę į Dievo ranką galėsime patirti jo artumą. Tik pats Dievas gali mums apsireikšti. Ar jis yra kokiu nors būdu atsiskleidęs tau?

Kuo aukštesnis kalnas, tuo labiau save atskleidžia Dievas ir tuo didesnius iššūkius patiri tu. Ar esi nusi-teikęs/usi leisti, kad Jėzus vestų tave ant aukščiausio kalno, taip pat ir Kalvarijos?

Apaštalai buvo sužavėti to, ką patyrė, ir troško visada pasilikti (statyti „palapines“) ant paguodos viršukalnės. Tačiau Jėzus jiems primena, kad jo, o taip pat ir jų, misija verčia leistis žemyn, į kančią ir mirtį.

5. LAISVĖ

III a. kankinė Felicita, būdama nėščia, kartu su kitais krikščionimis buvo suimta ir įmesta į kalėjimą. Jos kankinystės aktuose rašoma, kad neilgai trukus ją surėmė stiprūs skausmai, kaip paprastai atsitinka esant devintam nėštumo mėnesiui. Jai skausmingai gimdant, kažkuris iš budinčių patarnautojų pasišaipė:

– Jeigu dabar šitaip kankiniesi, tai ką darysi, kai būsi įmesta tarp žvėrių, kurių nepabijojai atsisakiusi aukoti?

– Tai, ką kenčiu dabar, kenčiu aš, – atsakė šioji, – o tenai už mane kentės Kitas, kadangi aš kentėsiu dėl jo.

Jėzus žmonėms atskleidžia, kad juose yra tai, kas juos iškelia aukščiau šio rūpesčių, džiaugsmų ir baimių kupino gyvenimo. Kas suvokia Kristaus mokslą, pasijunta kaip paukštis, kuris nežinojo, kad turi sparnus, o dabar staiga supranta, kad gali skristi, gali būti laisvas ir jau nebeturi nieko bijoti (Levas Tolstojus).

Skaityk ir apmąstyk pasakojimą apie Lozoriaus prikėlimą Jn 11, 1–45. Kartok Jėzaus bičiulių prašymą: „Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!“ Tark šiuos žodžius su pasitikėjimu ir meile, prašyk, kad Viešpats tave išgydytų.

Gali atlikti vaizduotės pratybą. Įsivaizduok, kad esi kapo rūsyje: pajusk jo šaltį, drėgmę, tvankumą. Klausk savęs, iš ko padarytos tavo kapo plytos? Kiekvienai plytai gali duoti vardą (apatija, egoizmas, baimė, abejonės...). Po to atkreipk dėmesį į akmenį, kuris užristas ant išėjimo angos. Išgirs sk Jėzaus balsą, kuris šaukia tave vardu ir sako: „N. N., išeik!“ Ką šie žodžiai sukelia tavo širdyje? Įsivaizduok, kad išeini iš kapo ir pamatai Jėzaus veidą. Leisk, kad jis atmazgytų tavo aprišalus ir tave išlaisvintų. Prašyk malonės, kad sugebėtum visa, ką turi ir kas esi, patikėti Kristui.

6. DIDŽIADVASIŠKUMAS

Vienas žmogus turėjo keletą puikaus seno brendžio butelių, kuriuos saugojo ypatingoms progoms, ketindamas pavaišinti pačius geriausius savo jaunystės draugus. Kartą jo namuose kilo gaisras. Vienas iš ugniagėsių gesindamas gaisrą parodė ypatingą drąsą ir išgelbėjo namus. Atsidėkodamas vyriškis norėjo pavaišinti jį taure brendžio. Peršlapęs ugniagesys atsisėdo, nusimetė apsauginius drabužius, nusiavė batus ir tarė: „Ačiū, pone, tai tikrai gera mintis. Nors esu abstinentas, tačiau visuomet buvau tikras, kad brendis geriausiai apsaugo nuo peršalimo.“ Tai pasakęs, jis išliejo brangų gėrimą sau ant kojų.

Širdis turi argumentų, kurių protas nepažįsta (Pascal).

Kaip tu reaguotum į gaisrininko poelgį, būdamas/a senojo vyriškio vietoje? Mąstyk Jn 12, 1–7. Palygink Jėzaus ir Judo požiūrį, palygink Judo gobšumą ir Mari-

jos didžiadvasiškumą. Kontempliuok Mariją, tepančią Jėzui kojas. Jos atsidavimas Jėzui tikras ir visiškas.

Koks tavo atsidavimas Jėzui? Ar atsiduodi jam kilniadvasiškai? Kuo ketini „patepti“ Jėzui kojas?

Yra įvairių būdu rodyti palankumą ir meilę bei juos priimti. Kaip tu paprastai rodai ir priimi meilę?

7. NUOLANKUMAS

Verbų sekmadienio pasakojimai evangelijose yra ypatingi. Jonas iškelia Kristaus, kaip karaliaus, vaidmenį. Matas pabrėžia pranašysčių išsipildymo ir atliktų stebuklų svarbą. Lukas mini Jeruzalės sugriovimą. Tačiau visuose pasakojimuose juntama tam tikra ironija. Kristus išpildo pranašystę, atskleidžiančią jo Karalystės kitoniškumą, – jis yra nuolankus, pomastikos nemėgstantis karalius. Ironiška ir tai, kad Kristus, kuris galėjo savo Tėvo prašyti „dvylikos legionų“ angelų, minios akivaizdoje parodo kitokius karališkumo požymius, kad visi pamatytų, jog jis yra ypatingas karalius...

Vienas seniausių ir geriausių Evangelijos pagal Morkų komentatorių sako, kad minia nusivilia, nes pradeda matyti, jog Kristus nėra „jų svajonių mesijas“. Tačiau ar krikščionys per visą savo istoriją neužmiršdavo tikrojo Mesijo ir ar nesvajodavo turėti ypatingo? Ar nebuvo to ir mūsų gyvenime? Ar nebandėme Mesijo įvaizdžio keisti „pagal savo skonį“? Ar tikrai stengėmės pažinti jį tokį, koks iš tikrųjų yra? (J. Scheehan, SJ)

Štai tavo karalius pas tave ateina, – jis išaukštintas ir pergalingas, nuolankus ir joja ant asilo (Zch 9, 9).

Apmąstyk kurį nors Verbų sekmadienio pasakojimą: Mt 21, 1–9; Mk 11, 1–10; Lk 19, 29–48; Jn 12, 12–19.

Pasijusk tarp minios Jeruzalės gatvėse. Artėja procesija. Žvelk į Jėzų, jojantį ant asilo. Minia šaukia: „Garbė karaliui, ateinančiam Viešpaties vardu!“ Ką jauti? Ar norėtum prisidėti prie tos procesijos, ar nuo jos nusišalinti? Staiga kažkas tavęs paklausia: „Kas esi?“ Ką jam atsakai?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

DALINIAI PASIRINKIMAI

Iš esminio pašaukimo kyla daliniai pasirinkimai, tai yra būdai, kuriais jį įgyvendiname, konkretūs įsipareigojimai, gyvenimo apsisprendimai. Turime pasirinkti tinkamas priemones ir žinoti, kaip jomis naudotis, kad pasiektume savo tikslą, į kurį veda esminis pašaukimas.

Yra du dalinių pasirinkimų tipai:

1. *Neatšaukiamas dalinis pasirinkimas* – tai gyvenimo luomas (santuoka, kunigystė, vienuolinis gyvenimas). Neatšaukiamas todėl, kad jo negalima keisti, nes čia įtraukti ir kiti asmenys (tik tam tikrais atvejais gaunami specialūs atleidimai).

2. *Atšaukiamas dalinis pasirinkimas* – tai praktinės priemonės, kurias galima keisti pagal tai, kiek jos atitinka esminį pašaukimą ir daugiau ar mažiau padeda siekti norimo tikslo. Tokie pasirinkimai yra, pvz., maldos ritmas, socialinė, profesinė veikla, gyvenimo vieta ir kt. Kartas nuo karto dalinius pasirinkimus naudinga patikrinti ir iš naujo įvertinti.

Nenaudinga ir net žalinga į savo „kuprinę“ prikrauti labai daug priemonių. Tokiu atveju rizikuojame, kad toli nenueisime arba greitai pavargsime ir atsisakysime pačio tikslo. Tad priemonės reikia atidžiai pasirinkti, dėmesį kreipiant į pagrindinius dalykus.

GYVENIMO LUOMAS

Viena iš priemonių įgyvendinant esminį pašaukimą yra gyvenimo luomo pasirinkimas. Vieni dar turi jį rinktis, kiti jau yra pasirinkę. Gyvenimo luomą visuomet priimame kaip Viešpaties kvietimą, padedantį sukonkretinti mūsų esminį pašaukimą ir vykdyti mūsų asmeninę misiją šių dienų pasaulyje ir Bažnyčioje. Nors iki šiol nebuvo sąmoningai suvokę savo esminio pašaukimo, jis vis tiek darė įtaką mūsų apsisprendimams.

Pasirinkdami *santuokinį gyvenimą* prisiimame misiją savo abipuse meile įkūnyti tą amžiną, ištikimą, niekada nesibaigiančią Meilę, kurią Dievas parodė ir teberodo per naująją ir amžinąją Sandorą. Ją švenčiame minėdami Kristaus mirtį ir prisikėlimą.

Pasirinkdami *kunigystę* prisiimame misiją skelbti Kristaus Evangeliją, aktyviai bendradarbiauti jo išganymo plane, vykdyti su įšventinimu prisiimtas pareigas ir tarnauti Dievo tautai. Celibatu liudijame, kad kitus žmones įmanoma mylėti „nepiriusiant“ jų prieš savęs.

Pasirinkdami *vienuolinį gyvenimą* prisiimame misiją liudyti, kad žmogus tikrai save realizuoja, kai visų pirma ieško „Dievo karalystės ir jos teisybės“, savo gyvenimą grįsdamas tikrai Dievu. Dėl to atsisakome kitos žemiškos tikrovės, kuri yra svarbi bei gera, kaip, pvz., seksualumas-vaisingumas, galimybė laisvai naudotis daiktais (skaistumo, klusnumo ir neturto įžadai), taip parodydami, kad šie dalykai nėra absoliutūs, bet tik priemonės, siekiant didesnio tikslo ir kuriant Dievo karalystę.

Kiekvienas renkasi savo luomą kaip įrankį, padedantį detalizuoti esminį pašaukimą ir atskleisti ryškiausius jo atspalvius, akcentus.

GYVENIMO PROJEKTAS

Atšaukiami daliniai pasirinkimai mūsų esminiam pašaukimui suteikia regimą „kūną ir veidą“, įgyvendina jį konkrečiais darbais ir poelgiais. Visuomet apsisprendžiame ir renkamės melsdamiesi.

Keliame klausimą, kokio nusiteikimo ir kokių veiksmų reikalauja mūsų esminis pašaukimas? Tai stengiamės sukonkretinti apsispręsdami šiose savo gyvenimo srityse:

- *dvasinis gyvenimas* (asmeninė ir bendruomeninė malda, dvasinė pagalba, dvasinė draugystė);
- *sakramentinis gyvenimas* (susitaikinimas, Eucharistija);
- *moralinis gyvenimas* (pagrindinės dorybės: protingumas, teisingumas, susivaldymas ir tvirtumas; gerieji darbai sielai: nemokantį pamokyti, abejojančiam patarti, nuliūdusį paguosti, pikta darantį sudrausti, įžeidimus atleisti, nuoskaudas nukęsti, melstis už gyvus ir mirusius; gerieji darbai kūnui: išalkusį pavalgydinti, ištroškusį pagirdyti, vargšą aprengti, keleivį priglausti, kalinį sušelpiti, ligonį aplankyti, mirusį palaidoti);
- *tarpusavio santykiai* (santykiai su vyru ar žmona, vaikais, tėvais, draugais, kolegomis, civiline ir bažnytine bendruomene, žiniasklaida);
- *materialiniai dalykai* (pinigai ir turtas, darbas, įsipareigojimai, laisvalaikis).

Šventasis Raštas atskleidžia, kad Dievas viską sukūrė ir atidavė žmogui (Pr 2, 19–20), kad šis naudotųsi siekdamas savo gyvenimo tikslo. Šis tikslas – garbinti Dievą ir tarnauti savo Viešpačiui, trokštant amžinos meilės bendrystės su juo gyvenime, neturinčiame pabaigos. Toks yra Dievo planas žmogui ir jo tikrasis išsiskleidimas.

Kad įgyvendintume esminį pašaukimą konkrečiomis savo gyvenimo sąlygomis, turime apsispręsti, kaip

elgtis su mus supančia tikrove, kaip ja naudosis. Šie apsisprendimai ir yra mūsų daliniai pasirinkimai.

Kai kuriais atvejais mūsų elgesys jau yra apibrėžtas Bažnyčios įsakymų arba kyla iš laisvai pasirinkto gyvenimo luomo. Tačiau be to, ką būtinai turime ar ko neturime daryti, dar yra daug galimybių pasirinkti, kaip ir kiek tikrove naudotis pagal kriterijus, kuriais vadovaujamės apsispręsdami.

Krikščioniškosios išminties kriterijus: naudojuosi tikrove taip ir tiek, kiek ji man netrukdo įgyvendinti mano esminio pašaukimo.

Krikščioniškojo kilniadvasiškumo kriterijus: naudojuosi tikrove tik taip ir tik tiek, kiek ji man padeda konkrečiai įgyvendinti mano esminį pašaukimą.

Tai reikalauja radikaliai apsispręsti. Tą daryti pajėgiu tik širdyje būdamas/a laisvas/a ir nepriklausomas/a nuo „bendrosios nuomonės“, t. y. pasaulio kriterijų. Tokia laisvė yra būdinga tikrajam Jėzaus sekėjui/ai.

AŠTUNTASIS ETAPAS

ATSILIEPTI Į MEILĘ

Dvasinėse pratybose tarp Dievo ir žmogaus vyksta abipusis davimas ir priėmimas. Dievas duoda savo įkvėpimą ir malones, o žmogus pamažu vis labiau save atiduoda Dievui.

Iš pradžių atidavei save kaip minkomą molį į Kūrėjo rankas, kad jis tave perkurtų pagal savo paveikslą ir panašumą. Savo nuodėmingą širdį priglaudei prie nukryžiuoto Viešpaties širdies ir ji buvo apvalyta bei perkeista. Galiausiai visiškai atsidavei savo Karaliui ir Mokytojui, atsižadėdamas/a blogio, kad galutinai susitapatinęs/usi su tuo Vieninteliu, tapusiu tokiu kaip mes, eitum neturto, paniekinimų ir nuolankumo keliu.

Šie nuolatiniai meilės mainai savo viršūnę pasiekia Eucharistijoje: tu Dievui atiduodi savo būtį, jis tau atiduoda save. Eucharistiją Jėzus įsteigia gyvenimo pabaigoje kaip didžiausią dovaną savo sekėjams. Paskutinė vakarienė – tai jo paskutinės valandos, paskutiniai žodžiai ir darbai, jo „paskutinė valia“. Ji kupina simbolinių apeigų ir įvykių. Turi priimti visa, ką Jėzus sakė bei darė, ir prašyti malonės, kad jo Žinia taptų neatskiriama tavo misijos dalimi.

Jau ilgą laiką sekei Jėzumi, būdamas/a arti jo, kontempliuodamas/a jį besimeldžiantį, mokantį, gydantį. Artimiausiomis savaitėmis seksi paskui mirti pasmerktą žmogų. Kai Jėzus eina mirti, prasideda svarbiausi

įvykiai. Ar norėsi sekti paskui jį iki galo? Gal pabūgęs/usi dabar atgręši nugarą ir pasitrauksi nuo jo? O gal ištarsi kaip apaštalas Tomas neryžtingiems savo draugams: „Eikime ir mes numirti su juo!“ (Jn 11, 16)

Mūsų malda susitelks ties Viešpaties kančia ir jo troškimu kentėti dėl mūsų. Jėzus puikiai žino, koku „krikštu“ turi būti „pakrikštytas“ (plg. Lk 12, 50), ir nujaučia, ką turės iškentėti, kol visa tai įvyks. Valinagai, sąmoningai priima baisią ir žiaurią mirtį – juk niekas nevyko be jo sutikimo.

Per visą Jėzaus kančią jo dieviškoji prigimtis nepasireiškia. Jis nepanašus į tą Kristų, kuris vaikščiojo ežero paviršiumi, kuriam pakluso gamta ir pati mirtis. Jis darė stebuklus kitiems, o dabar net piršto nepajudins, kad pats išsigelbėtų. Tapo vienu iš labiausiai paniekintų žmonių, tarsi būtų raupsuotasis ar „Dievo nubaustas“. Jis patiria patį didžiausią skausmą, agoniją, nešlovę, nepasisekimą – „kirminas, o ne žmogus“ (Ps 22, 7). Po to, kai Alyvų sode ginkluotas būrys atsitraukė ir parpuolė ant žemės, Jėzus daugiau nebenaudojo savo galios dėl savęs.

Be jokios abejonės, kančia yra pati didingiausia Jėzaus valanda – jis išpildo įsikūnijimo ir savo misijos žemėje planą. Mes turėtume susimąstyti, kaip jis tai įvykdo: būdamas atmestas, pažemintas, sielvartaujantis, kenčiantis ir mirštantis.

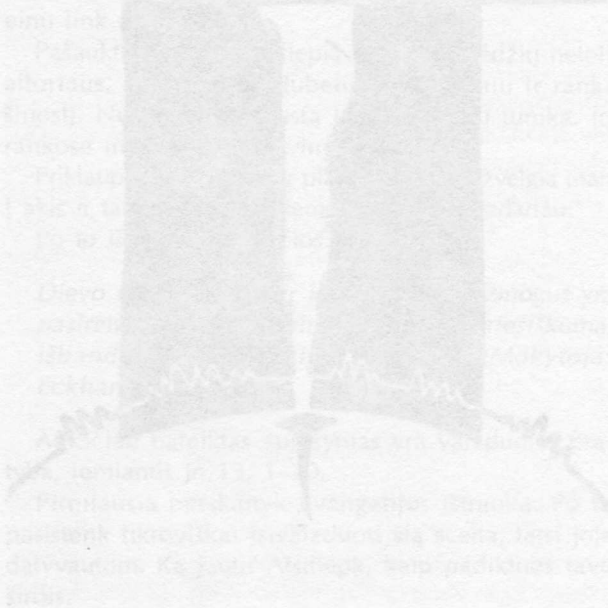
Kad kontempliacija labiau tave paveiktų, reikia pačiam/pačiai įsitraukti į šiuos įvykius, būti ten, lyg visa tai vyktų prieš tavo akis ir dėl tavęs. Kiekvienu savo kančios momentu Jėzus tarsi kreipiasi į tave: „Visa tai darau dėl tavęs. O ką tu dėl manęs padarysi?“ Privalai savęs klausti: „Ką turiu daryti dėl Kristaus? Ką turiu iškentėti dėl jo?“

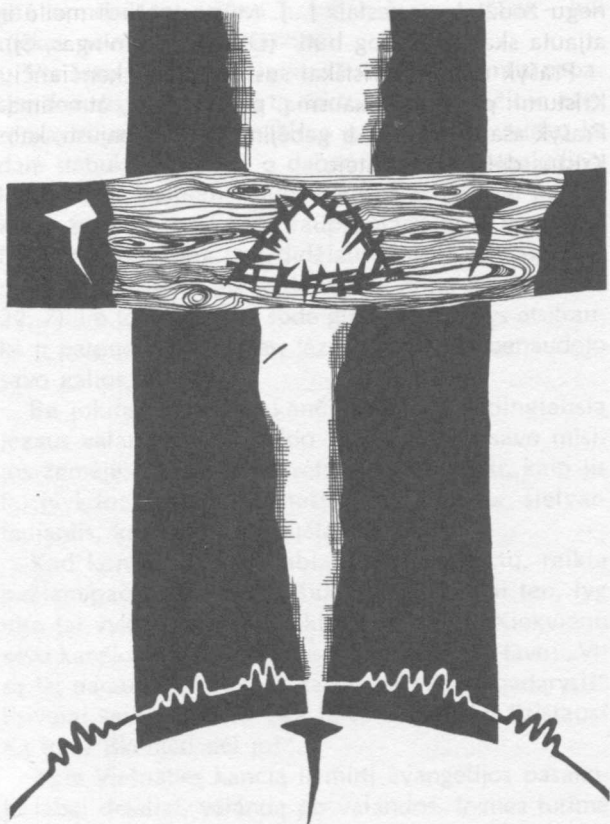
Apie Viešpaties kančią ir mirtį evangelijos pasakojama labai detalai, valandą po valandos. Ir mes turime kontempliuoti ir melstis, valandą po valandos būdami su agoniją išgyvenančiu Kristumi. Taip pat neturime užmiršti, kad Kristaus kančia kiekvieną dieną atsinauji-

na kenčiančiuose vargšuose. „Esate plakami už nusi-kaltimus. [...] Juk jūs tam pašaukti; ir Kristus kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis“ (1 Pt 2, 20–22).

„Kai rūpinamės ligoniais ar padedame jiems mir-ties valandą, mūsų buvimas kartu yra svarbesnis už mūsų menkus žodžius ar veiksmus. Vien būdami su kenčiančiu Kristumi, mes labiau parodysime savo meilę negu žodžiais ar gestais [...]. Mūsų nuoširdi meilė ir atjauta skatina tiesiog būti“ (Davidas Flemingas, SJ).

Prašyk malonės visiškai susivienyti su kenčiančiu Kristumi: pajusti jo skausmą, pažeminimą, atmetimą. Prašyk ašarų malonės ir gebėjimo širdimi pajusti, kaip Kristus dėl tavęs kentėjo.

25. PASKUTINĖ VAKARIENĖ

Prašyk Jėzaus, kad pajustum jo artumą – gyvybės jėgą – Eucharistijoje ir pasirengtum priimti savo kančią, kai ji ateis.

1. PAŠAUKTI TARNAUTI

Vieną sekmadienį Jėzus įeina į parapijos bažnyčią, prieina prie altoriaus ir skambiu, meiliu balsu taria: „Jau nebevadinu jūsų tarnais. Jus aš draugais vadinu.“

Tada ima šaukti žmones vardais ir kviečia prieiti prie jo. Šie pakyla iš savo vietų. Vieni tai daro greitai, kiti abejoja ir eina netvirtais žingsniais. Staiga man nudiegia širdį – išgirstu savo vardą. Pakylu ir einu link altoriaus.

Pašauktiesiems Jėzus liepia sėstis ant kėdžių netoli altoriaus. Tada paima dubenį su vandeniu ir rankšluostį. Nusimeta apsiaustą ir lieka tik su tunika. Jo rankose matyti nukryžiovimo žymės.

Priklaupia prieš mane ir plauna kojas. Pažvelgia man į akis ir taria: „Daryk kitiems tai, ką tau padariau.“

Po to išeina iš bažnyčios.

Dievo meilę pajutęs ir joje įsišaknijęs žmogus yra pasirengęs drąsiai pasitikti bet kokią priešišką, išbandymą, pažeminimą ir kančią (Mokytojas Eckhartas).

Aukščiau pateiktas aprašymas yra vaizduotės pratyba, remiantis Jn 13, 1–20.

Pirmiausia perskaityk Evangelijos ištrauką. Po to pasistenk tikroviškai įsivaizduoti šią sceną, tarsi joje dalyvautum. Ką jauti? Atsiliepk, kaip padiktuos tavo širdis.

2. JAUDINANTYS PRISIMINIMAI

Vienas italas valstietis gamindavo puikų vyną. Jo gausi ir plačiai pasklidusi šeima kartą metuose susirinkdavo švęsti jo vardadienio. Ta proga jis ištraukdavo savo puikiojo vyno. Visi jo ragaudavo ir negailėdavo pagyrimo žodžių. Valstietis taip pat skanaudavo patenkintas, kad jo šeima vertina jį ir jo vyną. Mirė senolis, palikdamas pilną rūšį geriausio vyno.

Jo sūnus pasakojo:

– Mes ir toliau visi susirenkame ir ta proga iš rūšio išsitraukiame mūsų tėvo vyno. Jis mums padeda prisiminti praėjusius gerus laikus. Vynas mums tarsi vėl priartina tėvą.

Kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis (1 Kor 11, 26).

Perskaityk Lk 22, 14–23. Įsivaizduok, kad sėdi prie stalo su Jėzumi ir mokiniais. Dairykis aplinkui ir atkreipk dėmesį į visas detales. Įsižiūrėk, kas padėta ant stalo, stebėk, ką daro ir sako kiekvienas iš mokinių. Pabandyk suprasti, ką jie jaučia.

Žvelk į Jėzų, kuris žino apie jo laukiančią greitą mirtį. Ką jis daro? Ką turėtų jausti? Klausykis kiekvieno jo žodžio, stebėk kiekvieną judesį. Tylomis atsiliepk iš širdies gelmės.

Po to visą dėmesį sutelk į duoną jo rankose ir tariamus žodžius: „Tai darykite *mano atminimui*.“

3. GYVYBĖS DUONA

Praėjus dviem savaitėms po atominės bombos sprogi-
mo, t. Pedras Arrupe, tuomet kaip jėzuitų naujokyno
vedėjas gyvenęs Hirosimos priemiestyje, lankė sužeis-
tuosius, nešė jiems vaistų, maisto ir kitų būtinų dalykų.

Kartą priėjo prie pašiūrės toje vietoje, kur anksčiau stovėjo gražūs vienos krikščionių šeimos namai. Pašiūrėje gulėjo pažįstama mergina Nakamura San. Visas jos kūnas buvo viena didelė žaizda. Jos nebeįmano buvo net perrišti, nes atsiskirdavo audinių dalys. Apimtas siaubo ir kupinas gailesčio tėvas Arrupe tydomis atsiklaupė šalia merginos.

Nakamura atmerkė akis ir tyliai paklausė: „Tėve, ar atnešei man Švč. Sakramentą?“ Šis patvirtindamas linktelėjo. Sukaupusi paskutines jėgas, ji priėmė Komuniją ir netrukus mirė.

Aš esu gyvybės duona (Jn 6, 35).

Skaityk Jn 6, 25–40. Ką manai apie Jėzų, kai jis save vadina gyvybės duona? Ką atsakai?

Pajusk, kas vyksta. Įsižiūrėk į Jėzaus veidą, kai jis kalba. Atkreipk dėmesį, koks ramus yra jo žvilgsnis. Tada atsigręšk į mokinius. Kaip reaguoja Petras, Tomas, Judas? Kaip manai, kas vyksta jų širdyse? Po to pažvelk į savo širdį... Kas dedasi joje?

4. BIČIULIŠKUMAS

Trys žmonės valgė mažoje kavinėje miesto centre. Jie buvo visiškai nepažįstami, tik sėdėjo prie gretimų staliukų. Vienas iš jų valgydamas skaitė laikraštį. Kitas kalbėjo telefonu, o trečiasis buvo įnikęs į savo lėkštę. Visi trys kartais pakeldavo akis ir pažvelgdavo vienas į kitą, tačiau jų žvilgsniai buvo visiškai abejingi.

Galime sakyti, kad fiziškai jie buvo arti vienas kito, tačiau iš tikrųjų labai nutolę. Visi jie jautėsi nepatogiai, tarsi norėtų būti toli nuo kitų arba su savo problemomis ir reikalais trokštų iširti mieste gatvėje.

Panašiai atsitinka ir su kai kuriais krikščionimis, kurie pamaldžiai „išklauso“ Mišių, tačiau širdimi yra toli nuo greta sėdinčių žmonių.

Aš jūsų negiriu, nes jūsų susirinkimai išeina ne į gera, bet į blogą (1 Kor 11, 17).

Skaityk 1 Kor 11, 17–34 ir pagalvok, ko apaštalas mus moko apie Eucharistiją. Prisimink, kaip šiandien vyksta sekmadienio Mišios. Ar ten gyva Jėzaus dvasia? Ar bendruomenės nariai junta tarp jų esantį Viešpatį?

5. DUONOS LAUŽYMAS

T. Gerardas McGinnity'is pasakoja apie vieną jauną profesorę, kurią liga prikaustė prie lovos. Ji tegalėjo pajudinti tik akis ir šiek tiek galvą. Sužinojusi apie savo ligą, pradžioje moteris buvo be galo sukrėsta. Reikėjo nemažai laiko, kol nurimo. Bet kai pagaliau pajėgė priimti savo dalį, atrado naują pašaukimą – vykdyti Tėvo valią kaip Kristus. Skirtumas tas, kad vietoj kryžiaus ji buvo prikaustyta prie savo lovos.

„Gyveno įsitikinusi, kad kiekvienu metu jai priklauso visas pasaulio laikas ir vienintelis dalykas, ką troško daryti, – vykdyti Dievo valią. Dievas pakeitė visus jos planus ir jai atskleidė neįkainojamą laiko vertę – galimybę visiškai Jam atsiduoti. Nors sutikau ją prieš dešimtį metų, bet niekada neužmiršiu paskutinių jos žodžių: „Nepajėgiu atsikelti, kad nueičiau į Mišias, bet aukoju savo Mišias ant šio altoriaus“, – kalbėjo man, akimis rodydama į savo lovą.

Kai per Mišias kartoju Jėzaus žodžius: „Tai mano Kūnas, kuris už jus atiduodamas“, ir stengiuosi, kad jie taptų mano gyvenimo programa, turiu pripažinti, kad ta moteris man padeda suprasti, koku būdu šie Mišių žodžiai turi įsikūnyti ir apimti visą mano gyvenimą.“

Dviejų asmenybių susitikimas yra kaip dviejų cheminių medžiagų kontaktas. Jei įvyksta reakcija, abi būna pakeistos (Karlas Jungas).

Skaityk ir apmąstyk Jn 6, 41–69. Stabtelėk ties žodžiais, išreiškiančiais giliausią Jėzaus esmę: „Aš esu gyvybės duona.“ Daugeliui mokinių šis mokslas pasirodė pernelyg kietas ir jie pasitraukė nuo Jėzaus. Kaip tu pasielsi? Kokiu būdu Eucharistija siejasi su tavo gyvenimu?

6. DALYTIS SAVO DUONA

Ar tinkamai gerbi Kristaus Kūną? Gal pagerbi jį čia, bažnyčioje, o paskui paniekini, kai lauke jis šąla, visų apleistas. Juk tas, kuris sakė: „Tai mano Kūnas“, yra tas pats, kuris perspėjo: „Buvau išalkęs ir nedavei man valgyti.“

„Ką tau padės, jei papuoši Kristaus altorių? Pirmiau pamaitink alkstantį, paskui eik puošti altoriaus. Išgali pagaminti auksinę taurę, o neįstengi paduoti stiklinės šalto vandens? Tavo vargstančio Brolio šventykla yra kur kas brangesnė už šią šventyklą (bažnyčią). Kristaus Kūnas tau yra altorius. Jis daug šventesnis už akmeninį altorių, ant kurio aukoji šventąją auką. Šį altorių randi visur: gatvėse, aikštėse“ (šv. Jonas Chrizostomas).

Duokite žmonėms iš savo vidaus tarsi išmalda, ir viskas jums bus nesutepta (Lk 11, 41).

Pasinaudodamas duonos simboliu Eucharistijoje, Jėzus mums atiduoda savo Kūną, liepdamas jį „imti ir valgyti“. Tai, ką valgome, tampa mūsų dalimi. Šv. Komunijoje Jėzaus gyvenimas ir jo misija pavirsta mūsų gyvenimu ir misija. Ar tikrai supranti šį slėpinį?

Gali skaityti ir apmąstyti kurį nors Paskutinės vakarienės pasakojimą, aprašytą evangelijose.

7. PATARNAUTI ŠYPSANTIS

Filmo apie Vincentą Paulietį (rež. Jeanas Anouilh'is) pabaigoje šventasis kreipiasi į jauniausią Meilės seserų kongregacijos naujokę:

„Gatvė bus labai ilga ir nelabai meili, laiptai statūs, o vargšai dažnai nedėkingi. Greitai suprasi, kad meilė yra sunki našta, sunkesnė už sriubos puodą ir už šią pilną pintinę. Dalyti sriubą ir duoną – dar ne viskas. Ir turtingieji gali tai daryti. Tačiau tu esi nuolanki vargšų tarnaitė ir Meilės duktė, visada besišypsanti ir visada gerai nusiteikusi. Jie yra tavo šeimininkai ir pamatys, kad labai reiklūs.“

Kuo labiau atstumiantys, kuo nešvaresni, grubesni ir neteisingesni jie yra, tuo jautresnė turi būti tavo meilė jiems. Tik tada, kai vargšai pamatys, kad juos myli, tau atleis už jiems duodamą duonos išmaldą.“

Neegzistuoja tai, ką kai kas vadina „mano“ duona. Duona visuomet yra mūsų ir ji duodama man, kitiems per mane ir man per kitus. Ir ne tik duona, bet ir visi kiti gyvybei palaikyti reikalingi dalykai mums duodami tarsi saugojimui, kad būtų jais dalijamasi su kitais, dėl kitų, kitiems per mus (Mokytojas Eckhartas).

Melskis 23 psalmės žodžiais. Apmąstyk, kaip meiliai Dievas kviečia tave į paruoštą puotą.

Gali skaityti ir apmąstyti palyginimą apie pokylį Lk 14, 16–24. Kokiai žmonių grupei priskirtum save?

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KONKRETŪS GYVENIMO APSISPRENDIMAI

Kasdieniam gyvenime mums nuolat tenka apsispręsti. Kartais tai darome tiesiog negalvodami, nes mus veikia įpročiai ir gyvenimo sąlygos. Kitus sprendimus priimame verčiami fizinių ar psichinių poreikių (valgyti, gerti, miegoti, ilsėtis, skaityti, bendrauti...). Dar kiti sprendimai, kurie tikrai reikšmingi mūsų gyvenime, reikalauja įvertinimo, nes reikės apsispręsti, koku keliu eiti, kad vis labiau įgyvendintume savo esminį pašaukimą – tą planą, kurį pripažinome kaip Dievo valią sau.

Žinoma, norėdami teisingai apsispręsti, turime išsivaduoti iš netvarkingų polinkių įtakos ir būti pasirengę vykdyti Dievo valią. Tokį nusiteikimą šv. Ignacas vadina „indiferencija“ (tai nereiškia, kad manęs netraukia Dievo valiai prieštaraujantys dalykai; tai reiškia, kad aš tam potraukiui nepritariu). Tokia yra ir Jėzaus, ir Marijos nuostata: „Tėve, tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu...“ (Mk 14, 36–37); „Pasažyk man, kaip tai įvyks, net jeigu aš nepažįstu vyro?“ (plg. Lk 1, 34)

Čia pateikiame praktišką pasirinkimo būdą, kuris gali padėti, kai privalome rimčiau savo gyvenime apsispręsti ir nesame tikri, turime daug abejonių, nes nepatiriame vidinių postūmių, kurie mus aiškiai skatintų rinktis vieną kurią nors galimybę.

1. Skiriame pakankamai laiko, kad surinktume duomenis, informaciją apie svarstomą atvejį.

2. Numatome galimas alternatyvas, stengdamiesi kuo aiškiau ir konkrečiau jas apibūdinti.

3. Suformuluojame pasirinkimą:

a) darysiu X arba Y;

b) darysiu X arba toliau tęsiu Y, kaip dariau iki šiol.

4. Patikriname, ar esame laisvi nuo savo emocijų poveikio: gal jau pradėdami svarstyti buvome jausmais prisirišę prie vienos iš galimybių taip, kad nebesijautėme laisvi? Tokiu atveju melsdamiesi Dievui išsakome, kad šiuo konkrečiu pasirinkimu esame pasirengę vykdyti jo valią („Viešpatie, tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu...“).

Jei jaučiamės pakankamai laisvi, galime pradėti svarstyti, ką rinktis.

5. Esame Dievo akivaizdoje, kaip ir pradėdami kasdienę maldą.

6. Prisimename savo esminį pašaukimą, kelią, kuriuo Dievas mus vedė ir veda, bei ateities perspektyvą, savo gyvenimo luomą, mums tekusią atsakomybę, dvasinius polinkius (tik bendrais bruožais, nedetaliizuojant).

7. Stengiamės pajusti, išgyventi (ne vien tik apmąstyti) savo santykį su Viešpačiu (aš–Tu).

8. Būdamas/a Tavo artumoje, Viešpatie, Tau atiduodu, patikiu, pirmąją alternatyvą (darysiu X, o ne Y) ir jos padarinius mūsų draugystei.

Stengiamės kuo konkrečiau suvokti pirmosios pasirinkimo galimybės padarinius (kokia iš to nauda ir ko tai pareikalaus iš mūsų, iš artimųjų, iš bendruomenės, kurioje gyvename). Kokios mintys, kokie jausmai, kokios vidinės paskatos kyla manyje? Jaučiuosi arčiau ar toliau nuo Tavęs, Viešpatie? Ar esu patenkintas/a šia galimybe, ar ne? Jaučiu paguodą, ramybę, „giedrumą“, džiaugsmą (jo gali ir nebūti, jei reikia pasirinkti ką nors sunkaus) ar, priešingai, nusivylimą, neramumą, suirzimą, liūdesį, nepaguodą? (Būtina pasižymėti šiuos vidinius potyrius!)

9. Patikime Viešpačiui priešingą galimybę (darysiu Y, o ne X) ir stengiamės suvokti jos padarinius mūsų draugystei su Viešpačiu. Kokie jausmai, kokios pasekės kyla mumyse, kai mąstome apie šios galimybės įgyvendinimą? (Vėl pasižymime!)

10. Renkamės tą galimybę, kuri ugdo mūsų draugystę su Viešpačiu ir kurią jis remia teikdamas paguodą, net jei šis kelias tam tikru atžvilgiu iš mūsų pareikalaus daugiau.

Jei abi galimybės vienodai ugdo mūsų draugystę su Viešpačiu ir jas abi jis palaiko teikdamas paguodą, galime laisvai rinktis vieną arba kitą – abu keliai yra „Dievo valia“.

Tačiau jei pasirinkimas lieka neaiškus, geriau pakartoti pradinės pasirinkimo fazes, rinkti papildomą medžiagą, pagalvoti, ar nėra kokios nors kitos galimybės. Tada, pasiremdami naujais duomenimis, kartojame visą pasirinkimo procesą.

Prieš renkant iš naujo, verta palikti šiek tiek laiko. Gali būti naudinga (kartais net būtina) prašyti patarimo ir įžvalgų pas patyrusį dvasiniame gyvenime žmogų, išdėstant konkretų klausimą ir jau atlikto pasirinkimo eigą.

Kai pagaliau pasirenkame, reikia melstis ir prašyti Viešpaties patvirtinti mūsų pasirinkimą. Jei ateinančiomis dienomis jaučiame paguodą – tai ženklas, kad mūsų pasirinkimas teisingas.

26. DIEVO VALIOS PRIĖMIMAS

*Prašyk malonės visiškai atsiduoti
Dievo valiai.*

1. VIENINGUMAS

Lydek Jėzų, su apaštalais einantį iš Paskutinės vakarienės menės į Getsemanę. Jau nusileido saulė ir žibintų šviesa apšviečia namus, kuriuose žmonės valgo Velykų vakarienę. Prie įėjimo į sodą Jėzus prašo savo mokinių, kad jie pasiliktų. Pasikvietęs Petrą, Jokūbą ir Joną, jis pasitraukia į nuošalesnę vietą melstis. Ragina ir kitus mokinius budėti bei melstis.

„Pradėjo liūdėti ir sielvartauti.“ „Siela mirtinai nuliūdusi.“ „Atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis.“ Stebinanti ir nesuprantama krizė. Ar tai tas pats Kristus, kuris liepė nurimti audrai, vėjui ir jūrai; tas, kuris pagydė demonų apsėstuosius; tas, kuris iš šventyklos išvarė pinigų keitėjus ir prekyautojus? Dabar jis sugniuždytas parpuola ant žemės.

Vienykis su kenčiančiu Jėzumi. Tegul jo dejonės apima tavo širdį. Pajusk jam tą patį, ką jaustum, jei kas nors iš tavo šeimos ar kitas mylimas žmogus labai kentėtų. Atmink, kad Jėzus kenčia dėl tavęs ir tavo nuodėmių.

Jaučiu Tavo skausmą ir trokštu prisiliesti prie Tavo kančios, kad ji išnyktų. Tačiau žinau, kad negaliu įžvelgti nei platumos, nei gylio to tamsaus slėnio, kuriame esi. Nepajėgiu suvokti, koks aštrus į Tavo sielą įsmigęs durklas, nes Tau, o ne man jis įsmigo. Tačiau aš mačiau kitus tamsius slėnius ir nešiojuosi dūrių randus savo širdyje. Todėl norėčiau eiti Tavo keliu ir prisiimti, jei pajėgčiau, Tavo kančią.

Gal kokių nors būdu galėčiau ūkanose ištiesti Tau ranką ir palengvinti Tau dūrių skausmą. O jei ne... Gal Tau palengvės, jei paprasčiausiai žinosi, kad esu su Tavimi (Cristina Rigden).

Skaityk ir apmąstyk Jėzaus agoniją Alyvų sode (Mt 26, 36–46). Gali išreikšti Jėzui savo giliausius jausmus.

2. SAVĖS ATIDAVIMAS

Vienas garsus mokytojas su mokiniais atvyko prie miesto vartų. Po ilgos kelionės jie buvo pavargę, išalkę ir ieškojo pastogės. Deja, gyventojai buvo nusiteikę priešiskai ir jų nepriėmė. Neištaręs jokio priekaišto, mokytojas už miesto susirado didelį medį, pasitiesė savo kilimėlį ir ėmė melstis:

– O Dieve, esi didis ir visuomet suteiki mums tai, kas reikalinga.

Tai girdėdami pervargę ir pykčio apimti mokiniai, kęsdami kojų skausmą ir vidurius raižantį alkį, visiškai sutriko. Vienas jų tarė:

– Mokytojau, abejoju, ar tavo malda nuoširdi. Juk mes kenčiame šaltį, esame pavargę, alkani ir neapsaugoti nuo pavojų, mus iškoneveikė ir išvijo. Kaip gali sakyti, kad Dievas suteikia tai, ko mums reikia?

– Matai, – ramiai atsiliepė mokytojas, – šią naktį mums kaip tik reikia neturto, alkio, atmetimo ir pavojaus. Jeigu nereikėtų, Dievas mums to nebūtų davęs. Kodėl neturėtume būti jam dėkingi? Jis visada mumis pasirūpina. Didis yra jo vardas!

Sėklos pokalbis su savimi: kažkas manyje sako, kad visiškai atsiduočiau ir palaidočiau save žemės tamsoje, turėdama viltį pavirsti medžiu. Kodėl norėdama kilti turiu leistis žemyn ir galvoti, kad iš manęs gali užaugti medis? (E. A. Gloegler)

Vėl prisimink Jėzaus agoniją sode. Gali skaityti Mk 14, 32–42.

Tylomis atsiklaupk šalia parpuolusio Jėzaus. Iš lėto kalbėk „Tėve mūsų“ maldą, sustodamas/a prie kiekvieno sakinio ir žodžio. Daug kartų pakartok: „Teesie tavo valia“, leisdamas/a, kad šie žodžiai persmelktų tavo širdį.

3. ATMETIMAS

Vieną vakarą, pavargęs po dienos darbų, Martinas Liuteris Kingas jau rengėsi miegoti, kai suskambo telefonas. Balsas iš ragelio piktai išrėkė:

– Klausyk, negre, tu mums jau atsibodai. Dar šią savaitę pasigailėsi atvykęs į Montgomerį.

Kingas padėjo ragelį. Staiga jį apėmė baimė, visiškai apleido jėgos. Pasijuto labai blogai. Atsikėlęs pradėjo vaikščioti po kambarį. Nuėjo į virtuvę ir išsivirė kavos. Nežinojo nei kur eiti, nei ką daryti. Tada palenkęs galvą ėmė melstis:

„Tėve, tikiu, kad tai, ką darau, yra gera. Tačiau dabar aš bijau, labai bijau. Tai, ką aš darau, svarbu žmonėms. Jei man pritrūks jėgų ar ryžto, ir jie išsigąs. Ką daryti? Nebegaliu vienas imtis šios atsakomybės.“

– Tuo momentu, – vėliau pasakojo Kingas, – pajutau tokį Dievo artumą, kokio dar niekada nebuvau patyręs.

Kingo patirtis mums gali padėti suprasti, kaip Jėzus jautė savo Tėvo artumą, pasimeldęs Alyvų sode. Evangelistas Lukas rašo, kad „jam pasirodė iš dangaus angelas ir jį sustiprino.“

Kaip motina guodžia savo sūnų, taip aš paguosiu jus. Kada tai išvysite, pradžiugs jūsų širdys (Iz 66, 13–14).

Melskis skaitydamas/a Mt 26, 47–56. Įsivaizduok šį epizodą kuo tikroviškiau. Pažvelk į savo širdį. Ar neišdavei kada nors Jėzaus, ar neatmetei jo mokslo, ar nepabėgai nuo jo?

Dėkok Jėzui už besąlygišką jo meilę.

4. IŠSIGYNIMAI

Seksiu paskui Tave iki mirties.

Eisiu į kalėjimą su Tavimi.

Jei visi Tave paliktų, – aš tikrai ne.

Esu pasirengęs net išsitraukti kalaviją...

Tačiau netenku drąsos prieš tarnaitę.

Matai, kaip toli nuėjau: kai paklausė apie Tave, lengvai tariau: „Aš jo nepažįstu.“

O dabar, kai jau per vėlu,

kai surištas ir nuplaktas pažvelgei į mane, einu laukan ir bergždžiai raudu.

Lieju ašaras pasislėpęs, negalėdamas atitaisyti to, kas neatitaisoma.

Esu Simonas. Petru mane pavadinai,

nors menkai esu panašus į uolą

ir mano tvirtumas greitai išgaruoja.

Palieku Tave vieną, neateinu Tau padėti.

Palieku Tave likimo valiai.

Nors ir verkiu karštomis ašaromis,

esu pasirengęs vėl Tavęs išsiginti,

jei situacija pareikalaus.

Tuo tarpu... gieda gaidys.

O, kad laikas išvytų mūsų bailumą!

Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbais jo išsigina (Tit 1, 16).

Lydėk kareivius, vedančius Jėzų į Ano namus. Gal seki paskui juos iš tolo kaip Petras? Pasilik kieme.

Pajusk jo viduryje degančio laužo šilumą. Stebėk prie laužo susėdusius žmones. Apie ką jie kalbasi? Kaip yra nusiteikę?

Žiūrėk į kareivius, užrišančius Jėzui akis, kad iš jo pasityčiotų. Atsigręžk į Petrą. Stebėk jį: tarnai klausinėja, o Petras išsiginą.

Išgirs gaidžio giedojimą. Stebėk, kaip Petro akys susitinka Jėzaus žvilgsnį. Tada pajusk, kad Jėzus žvelgia ir į tave. Ką šis žvilgsnis tau sako?

Melskis skaitydamas/a Lk 22, 54–65.

5. KALTĖ

Gertrūda von Le Fort apysakoje „Piloto žmona“ vaizduoja, kokia panika apima Klaudiją, Piloto žmoną, kai ji atsibunda susapnavusi, kaip ateities žmonės kartoja *Credo* žodžius „kentėjo prie Pontijaus Piloto“. Ją taip paveikia sapnas, kad skubiai siunčia savo vyrui perspėjimą: „Nieko nedaryk šiam teisiamam.“

Apklausęs Jėzų, Pilotas vis labiau įsitikina, kad jis nekaltas ir nori jį paleisti. Klaudijos perspėjimas sutampa su jo paties nuomone. Vis dėlto Pilotas pasiduoda minios spaudimui ir pasmerkia Jėzų pačiai baisiausiai mirčiai – nukryžiuvimui. Po to bando nusimesti savo kaltę, viešai nusiplaudamas rankas.

Jie klydo, nes juos apakino jųjų piktumas. Jie nepažino Dievo paslapčių (Iš 2, 21).

Skaityk ir melskis Mt 27, 11–25. Svarstyk, kaip Pilotas elgiasi su Jėzumi ir kaip – su minia. Gyvenime už daug ką ir tu esi atsakingas/a. Labai rimtai savęs paklausk, kaip šią atsakomybę prisiimi.

Gali skaityti ir apmąstyti, kaip „blogieji“ elgiasi su teisiuoju Išm 2, 12–20.

Pajusk Jėzaus vienišumą ir pažeminimą, jo širdies skausmą. Dėkok už viską, ką jis dėl tavęs iškentėjo.

6. KAIP AVINĖLIS

Ant Werdeno katedros Vokietijoje stogo stovi avinėlio skulptūra. Pasakojama, kad, statant katedrą, vienas darbininkas dirbo aukštai viršuje. Tuo metu nutrūko pastolius laikiusios virvės ir jis nulėkė žemėn. Aplink katedrą buvo daugybė didžiulių akmenų luitų, tačiau darbininkas liko gyvas. Jis nukrito ant avinėlio, kuris tarp akmenų skabė žolę. Krisdamas užmušė avinėlį, tačiau šis vyrą išgelbėjo nuo mirties. Jis gavo leidimą iš akmenų iškaltą avinėlio figūrą, kaip dėkingumo ženklą, pastatyti toje vietoje, nuo kurios nukrito.

Vertas Avinėlis, kuris buvo užmuštas, imti valdžią, ir lobi, ir išmintį, ir galybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių! (Apr 5, 12)

Skaityk ir apmąstyk Rom 8, 31–39. Tegu šis tekstas įsilieja į tavo maldą.

Gali apmąstyti pranašo Jeremijo žodžius apie avinėlį (Jer 11, 18–20).

7. DIEVO AGONIJA

Kryžiaus kelias vingiuoja per mūsų kaimus ir miestus, per mūsų ligonines ir gamyklas, per mūsų kovų laukus. Jis praeina ten, kur įvairiausiu būdu pasireiškia neturtas ir kančia. Būtent čia yra Kryžiaus kelio stotys, prie kurių turime sustoti, mąstyti ir prašyti kenčiantį Kristų, kad mums duotų pakankamai jėgų veikti (Michel Quist).

Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! (Mt 23, 37)

Mąstyk apie „Dievo agoniją“, pasinaudodamas/a šią savaitę gautais įkvėpimais.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

BENDRAVIMO MALDA KENČIANT

Šiuo rekolekcijų metu kontempliacija gilėja ir paprastėja. Jos tikslas nebėra vien priimti Kristaus požiūrį. Dabar stengiamės dalyvauti jo kančioje, susitapatinti su juo (ne mintimis, bet pačia siela), su iš meilės mums atiduota ir išganyką teikiančia jo gyvybės dovana.

Vienytis su kenčiančiu Kristumi – tai prisiimti jo išganymo troškimą, tokį stiprų, kad galėtų nuvesti iki mirties. Troškimą, kad Kristaus išganymo darbas būtų atliktas dabar ir per mus: „Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl jo Kūno, kuris yra Bažnyčia“ (Kol 1, 24). Turime suprasti esminę jo kovos už mūsų ir visos žmonijos išganyką svarbą. Ji pareikalauja tiek daug ir taip įtraukia, kad joje dalyvauti gali tik tas, kuris pajuto Kristaus meilės gelmę, patyrė jo išgelbėjimą. Kai priimame šią Kristaus dovana, patys norime save jam atiduoti. Vyksta tarsi meilės varžytuvės: juntame poreikį atsilyginti tuo pačiu, trokštame dalyvauti, kai jis dovanoja save, dalytis su juo jo kančia, prisiimti ją sau.

Troškimą dalyvauti Kristaus kančioje pažadina ne jam jaučiamas gailestis. Tik pats Kristus gali mus patraukti ir padėti pajusti šį bendrumą su juo, suteikti malonę priimti jo dovana, kai jis atiduoda save, įtraukti mus į savo išganymo darbą.

Geriausias būdas priimti šią dovana – tai suvokti mūsų pačių esminį pašaukimą, kuris tampa ypatinga galimybe susitapatinti su Kristumi, dovanojančiu mums gyvenimą.

Jei dėmesį labiau kreipsime į išganymą teikiančią meilę, o ne į pačią kančią, mūsų malda bus tikra ir ją baigsime ne nusiminę, bet džiugūs, kupini pasitikėjimo, vilties ir meilės.

Kontempliuodamas/a atkreipiu dėmesį į tris labai svarbius dalykus, leidžiančius giliau išgyventi Jėzaus kančią:

1. Matau Jėzaus žmogiškąją kančią. Jaunas vyras „pačiame jėgų žydėjime“ yra išduodamas, įkalinamas, kankinamas, neteislingai apkaltinamas ir nužudomas. Kas turėjo darytis to žmogaus prote ir širdyje, kai su juo buvo taip elgiamasi? Koks pyktis, nuoskaudos, kartėlis jį gundo ir kankina? Kaip Jėzus galėjo šiuos išmėginimus ištverti? Turiu prisiminti, kad Jėzus laisvai pasirinko šį kančios ir agonijos kelią.

2. Jėzus galėjo „pasislėpti“ savo dieviškoje prigimtyje, ja prisidengti. Jis galėjo išvengti kankinimų, likti kupinas vidinės ramybės ir džiaugsmo. Parodydamas savo visagalybę, jis galėjo sunaikinti priešus ir užbaigti jų tyčiojimąsi bei kankinimus, tačiau nieko panašaus nepadarė. Jis „paslėpė“ savo dievystę.

3. Pagaliau suvokių, kad Jėzus visa tai darė dėl manęs, nusidėjėlio/ės, norėdamas mane apsaugoti nuo žalos, kurią darau sau ir pasauliui. Kadangi Dievui viskas egzistuoja čia ir dabar, visą mano nuodėmingumą Dievas matė dar tada, kai Jėzus kentėdamas aimanavo.

Malda visuomet baigiu pokalbiu su Jėzumi.

27. KRYŽIAUS KELIAS

*Prašyk malonės vienytis su Jėzumi,
semtis jėgų iš jo kančios, kad
pajėgtum įvykdyti savo misiją.*

1. VAINIKAVIMAS ERŠKĖČIAIS

Kartais mės stebimės ir atvirai klausiame, koks save apribojantis, suvaržantis žmonijos istorijoje atrodo Dievas, leisdamas Čingischanui, Hitleriui ir Stalinui daryti, ką jie sumanę. Bet niekas, niekas neprilygsta tam savęs suvaržymui, koks buvo aną niūrų penktadienį Jeruzalėje. Sulig kiekvienu botago kirčiu, sulig kiekvienu skaidulų trakstelėjimu nuo kumščio smūgio Jėzus mintyse turbūt dar kartą išgyveno gundymą dykumoje ir Getsemanėje (Philip Yancey, „Jėzus, kokio niekada nepažinojau“).

Tu būsi puošni karūna Viešpaties rankoje, karališka diadema savo Dievo dešinėje, [...] nes Viešpats tavimi žavisi (Iz 62, 3–4).

Skaityk ir apmąstyk Jn 18, 33–38; 19, 1–3. Įsivaizduok save Jėzaus vietoje ir pajusk, ką jis jautė.

Prisimink savo atsidavimą Kristui Karaliui ir jo Karalystei. Ar buvai ištikimas/a? Ką dar gali daryti dėl Kristaus?

2. „ŠTAI ŽMOGUS!“

Ekumenizmo pradininkas evangelikas Zinzendorfas (1700–1760) jaunystėje apsilankė Diuseldorfo galerijoje, kur jį stipriai paveikė Domenico paveikslas „Ecce Homo“, vaizduojantis nuplaktą Jėzų, kai Pilotas jį parodo miniai. Kristus nutapytas raudonu drabužiu, surištas virvėmis ir karūnuotas erškėčiais. Paveikslas Zinzendorfą tiesiog pribloškė. Atrodė, kad Kristaus

žvilgsnis prasiskverbia iki širdies, o paveiklo viršuje užrašyti žodžiai rodėsi skirti jam asmeniškai: „Šitai iškentėjau dėl tavęs. Ką dėl manęs tu esi pasirengęs padaryti?“

Zinzendorfo biografas rašo, kad jaunuolis tuo metu prašė nukryžiuoto Kristaus priimti į jo „kančių draugiją“, kad visą gyvenimą galėtų jam tarnauti.

*Skuduras ant jo pečių, erškėčių vainikas ant galvos:
„Štai žmogus!“*

*Draugų apleistas, tautos atmestas: „Štai žmogus!“
Žvelk į pralaimėjusį, į auką, į atpirkimo ožį.*

*Jis neturi kariuomenės nei advokatų, netgi draugo.
„Štai žmogus!“*

*Vienas, bet ne vienišas. Sužeistas, bet nesutriuškintas.
Priblokštas, bet giedras. „Štai žmogus!“*

Šio Žmogaus dėka esame mes visi.

Iš jo žaizdų kyla mūsų pergalė.

„Štai žmogus!“

The Christophers

Melsdamasis/i pajusk Jn 19, 4–16 aprašytą įvykį.

Gali skaityti ir apmąstyti Iz 53, 1–12. Ką tavo širdis norėtų pasakyti Jėzui?

3. KRYŽIAUS KELIAS

Kryžiaus kelias nėra vien praeities dalykas. Nėra vien Jėzaus pažeminimo atminimas. Nėra beprotybė, įvykusi vieną kartą prieš daugelį amžių. Kryžiovimas yra kiekvienos dienos tikrovė, pasireiškianti per pasikartojantį nežmoniškumą ir nesuvaldomą žmogaus nuodėmės galią. Vargšai ir silpnieji išduodami dėl pinigų, pasmerkami dėl abejingumo, nuplakami ideologijų. Kiekvieną dieną jie tempia savo kryžius, kopdami į milijonus kalvarijų, kad ten mirtų nuo nepasotinamo troškulio. Ir miršta, niekam neatkreipiant dėmesio.

Žiūrėkime į savo tikėjimo vadovą ir išstobulintoją Jėzų. [...] Jis iškentėjo kryžių. [...] Iškentė nuo nusidėjėlių tokį priešgyniavimą (Žyd 12, 2–3).

Apmąstyk Lk 23, 26. Kontempliuok Jėzaus veidą. Kalbėkis su juo.

Skaityk Rom 6, 3–14 ir pagalvok, kokio atsakymo laukiama iš žmogaus, kuris trokšta vienytis su Jėzumi, jam kenčiant.

4. TIKROVĖ

Aktorius Antonas Langas, dalyvavęs visame pasaulyje garsėjusiuose Oberammergau Kristaus kančios vaidinimuose, žiūrovus stebindavo itin įsijausdamas į Kristaus vaidmenį.

Kartą po įspūdingo vaidinimo užsieniečių pora atėjo pasveikinti Lango. Pasikalbėję paprašė su juo nusifotografuoti. Vyras pamatė į sieną atremtą didelį kryžių. „Nufotografuok mane, nešantį kryžių“, – paprašė savo žmonos ir, kol ji išsitraukė fotoaparata, nuėjo pasiimti kryžiaus. Suėmęs jį abiem rankomis pabandė užsikelti sau ant pečių, bet pajuto, kad neįstengia net pajudinti. Sumišęs pabandė dar kartą, tačiau ir dabar nepavyko pakelti sunkaus medinio kryžiaus. Paraudęs iš gėdos tarė Langui: „Maniau, kad jis tuščia-viduris. Kodėl nešate tokį sunkų kryžių?“ Tvirtu sudėjimo aktorius nusišypsojo ir pasakė: „Jei kryžius nebūtų sunkus, nepajėgčiau atlikti savo vaidmens.“

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs (Mt 11, 29).

Ar supranti, kad Kristaus kryžius, jo kančia, liūdesys ir skausmas buvo tikri, realūs? Apmąstyk kelias Kryžiaus kelio stotis.

5. UŽUOJAUTA

1945 m. rugpjūčio 6 d. pirmoji atominė bomba sugriovė Hirosimą. Priemiestyje stovėjęs jėzuitų naujokynas buvo vienas iš nedaugelio išlikusių pastatų, nors sprogimo jėga išdaužė jo langus ir išlaužė duris. Naujokynas virto laikina ligonine. Pusiau sugriautoje koplyčioje buvo pilna sužeistųjų, kurie gulėjo ant grindų, raitydamiesi iš skausmo.

Kitą dieną naujokyno vedėjas t. Pedras Arrupe tarp šių sužalotų kūnų aukojo Mišias.

„Niekada negalėsiu užmiršti to siaubo, kurį pajutau, kai atsigręžęs į juos tariau: „Viešpats su jumis.“ Stovėjau išskėstomis rankomis lyg paralyžiuotas ir žvelgiau į šią tragediją. Visi į mane žiūrėjo agonijos ir liūdesio pilnomis akimis, tarsi laukdami paguodos, kuri gali pasiekti juos nuo altoriaus. O, koks baisus tas vaizdas!“

Kaip vienas kūnas turi daug narių, [...] taip ir Kristus. Jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. [...] Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri jo nariai (1 Kor 12, 12. 26–27).

Nenuleisk žvilgsnio nuo Jėzaus, sekdamas/a paskui jį kelyje į Kalvariją. Stenkis pajusti savo širdyje tai, ką jis jaučia. Gali apmąstyti Lk 23, 27–31.

6. MOTINOS AKIMIS

Dievas motinoms davė akis, gebančias matyti pro uždarytas duris ir žinoti, ką daro jų vaikai, dar prieš paklausiant. Tos pačios akys gali kalbėti prasikaltusiam vaikui: „Tave suprantu ir myliu.“

Kai Dievas sukūrė motiną, gražią, švelnią ir tvirtą, priėjo vienas angelas, parodė pirštu į jos veidą ir tarė: „Štai čia yra kažkoks trūkumas.“ Dievas jam atsakė, kad tai ne trūkumas, o ašara. Angelas paklausė, ką

reiškia ši ašara, ir Dievas jam paaiškino, kad tai ir džiaugsmas, ir liūdesys, ir nusivylimas, ir skausmas, ir vienvietė, ir pasididžiavimas savo šeima. Angelas šypsodamasis pasakė Dievui, kad jis tikrai genialiai pridėjo ašarą ant motinos veido. Dievas pažvelgė į jį ir atsakė: „Bet aš ten jos nepadėjau!“

Koks žmogus nesudrebėtų, koks akmuo nesuminkštėtų nuo šios Motinos skausmų?! Kas galėtų neliūdėti ir į ją ramiai žiūrėti, kai ji kenčia su Sūnum?

Iš giesmės „Stovi Motina skausminga“

Tylomis pabūk su Marija. Pajusk jos skausmą. Gali apmąstyti Jn 19, 25–27.

7. IŠBAIGIMAS

Mano Dieve, myliu Tave! Ne dėl dangaus Tave myliu ir ne todėl, kad bijau pragaro. Ant kryžiaus, Jėzau, Tu mane glaudai prie savo širdies. Tu kentėjai kalamas vinimis, perduriamas ietimi, patyrei didžiausią gėdą, jautei neapsakomą skausmą, prakaitą varantį išgastį, išgyvenai mirtį... Ir visa tai dėl manęs, vietoj manęs, už mano nuodėmes. Tai kaipgi, be galo mylintis Jėzau, galėčiau nemylėti Tavęs nesavanaudiškai, negalvodamas apie dangų ir pragarą, ne dėl atlyginimo, bet paprasčiausiai mylėti, kaip Tu mylėjai mane? Myliu Tave vien todėl, kad esi mano Karalius, vien todėl, kad esi mano Dievas. Amen (šv. Pranciškus Ksaveras).

Mano karalystė ne iš šio pasaulio (Jn 18, 36).

Su meile žvelk į Nukryžiuotąjį. Tyliai įsiliek į Jėzaus kančią, išsakydamas/a tik tai, ką padiktuos širdis. Šiandien gali pritemdyti savo kambarį – tai sukurs tinkamą aplinką maldai.

Gali apmąstyti septynis Jėzaus žodžius:

1. „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“ (Lk 23, 34)
2. „Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje.“ (Lk 23, 43)
3. „Moterie, štai tavo sūnus!“ „Štai tavo motina!“ (Jn 19, 26–27)
4. „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mt 27, 46)
5. „Trokštu!“ (Jn 19, 38)
6. „Atlikta!“ (Jn 19, 30)
7. „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ (Lk 23, 46)

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KRISTAUS KANČIA

Kontempliuodami Kristaus kančią trokštame vienytis su juo, kad ir mes įgytume tą pačią jėgą, t. y. meilę, kuri jį skatino laisvai atiduoti savo gyvenimą. Tik iš meilės jis eina kentėti. Iš meilės mums, savo broliams ir seserims.

Savo kančia Kristus mums tobulai atskleidžia, kokia meile Dievas mus myli: meile, kuri tampa darbais, kuri save visiškai atiduoda, kuri verčia save apiplėšti, kad pripildytų visa, kas stokoja meilės.

Būtent ši meilė išgano pasaulį, nes ji kaip kempinė sugeria bet kokią neapykantą ir ši nebesklinda toliau, neišsilieja ant kitų. Kristus yra absoliučiai laisvas, kad priimtų kančią nesigindamas, pasirengęs dovanoti viską tiems, kuriuos myli. Jo kankinystė yra šios bepro-

tiškos ir aistringos meilės žmonėms išdava. Žmonių niekšiškumas priverčia išganytoją nueiti Kryžiaus kelią.

Jėzus prisiima šią kančią todėl, kad mus myli ir nori visiškai įvykdyti savo misiją – suteikti mums išganymą, – o ne todėl, kad jam patiktų kentėti. Pasaulį išgano ne Kristaus kančios, o meilė, kurią jos atskleidžia, įrodo, kokia didelė ir stipri ji yra. Tačiau ta pati kančia parodo ir žmonijos, kuriai trūksta meilės, varganumą. Šie meilės „vakuumai“, dėl kurių pagal Dievo paveikslą sukurtas žmogus skaudžiai kenčia, yra mūsų nuodėmės. Savo kančia Kristus prisiima sau mūsų nuodėmes, mūsų meilės trūkumą, visa tai, kas mus kankina; visa tai, kas doko mumyse Dievo atvaizdą; visa tai, kas iškreipia mūsų pasirinkimą. Jis viską užlieja beprotiška Dievo meile, tai perkeisdamas ir atgaivindamas. Esame kviečiami priimti šį Jėzaus aukojimąsi, šią dovaną, ir dalytis su juo savo gyvenimu, leisti, kad mus užlietų jo aistringos meilės banga, kuri mus pripildo, atgaivina, daro panašius į jį – tobulą Dievo atvaizdą. Patyrę tokią meilę, mes ją gyvensime ir jos skatinami veiksime.

KRYŽIAUS KELIAS

1. Jėzus pasmerkiamas mirti.

Nors Piloto teismas neteisingas, jo nuosprendyje Jėzus įžvelgia Tėvo valią ir paklūsta. Ar man kada nors taip atsitiko?

2. Jėzus ima savo kryžių.

Jėzui kryžius yra išganymo raktas. Kaip priimu savo kasdienius kryžius: monotonią, įkyrumą, nusivylimą, įtampą, nesėkmes, rūpesčius?.. Juk jie nuolat lydi kelyje, kuriuo einu paskui Kristų.

3. Jėzus parkrinta pirmą kartą.

Parpuldamas Jėzus parodo, kad yra tikrai žmogiškas ir trapus, kaip bet kuris iš mūsų. Ar prisimeni savo

pirmąjį reikšmingą „parpuolimą“ arba klaidą? Kaip priimi savo žmogišką ribotumą (vargą, blogą nuotaiką, fizinį išsekimą)? Ar jie netrukdo tavo gyvenimo misijai?

4. Jėzus sutinka savo Motiną.

„Skausmo kalavijas pervers tavo sielą.“ Marija mato, kaip Jeruzalės gatvėse Jėzus stumdomas, mušamas ir daužomas. Jos siela apimta agonijos, tačiau iš jos lūpų neišsprūsta nė vienas protesto žodis. Ji dalyvauja Jėzaus kančioje. Abiejų žvilgsniai kupini skausmo, bet jie žino, kad tokia yra Tėvo valia.

5. Simonas Kirėnietis padeda Jėzui.

Simono pagalbos reikėjo, kad Jėzus galėtų pasiekti Tėvo patikėtos misijos tikslą. Vienas iš man tekusių įpareigojimų – padėti broliams ir seserims, kuriems reikia pagalbos, kad jie pajėgtų nešti savo kryžius.

6. Veronika nušluosto Jėzui veidą.

Rizikingai nepaisydama sargybinių, Veronika sugeba prasiveržti prie Jėzaus ir nušluosto jam veidą. Ar skubu šluostyti kraują, prakaitą ir ašaras nuo vargšų veidų?

7. Jėzus parkrinta antrą kartą.

Jėzus vėl parkrinta, bet ir vėl keliiasi, nes tokia Tėvo valia. Dažni parpuolimai sekina ir išvargina. Ar ir toliau darai gera, eini tuo pačiu keliu, nepaisydamas/a pasitaikančių parpuolimų?

8. Jėzus guodžia moteris.

Skausmas paprastai žmogų užsklendžia savyje. Tačiau Jėzus akimirksniui užmiršta savo skausmą ir rūpinasi jį užjaučiančiomis moterimis. Pats kentėdamas dar sugeba parodyti užuojautą kitiems. Ko galėčiau pasimokyti iš šio Jėzaus elgesio?

9. Jėzus parkrinta trečią kartą.

Visiškai bejėgis Jėzus vėl krenta ant grindinio. Nei smūgiai, nei kojų spyriai nepajėgia jo pakelti. Vien tik Tėvo valios jėga. Ar turi valios ir jėgų vykdyti savo gyvenimo misiją?

10. Jėzui nuplėšia drabužius.

Jėzus stovi nuogas, itin pažeidžiamas, tačiau Tėvo meilė saugo ir šildo. Pasiryžai palikti turta, garbę, padėtį, galią, kad galėtum sekti paskui Jėzų. Ar pažengei šiame kelyje?

11. Jėzus nukryžiuojamas.

Skaityk Jn 19, 17–24. Paskui klausk savęs: ar esu viso to vertas/a? ką galėčiau duoti mainais? kaip galėčiau dalyvauti Kristaus atpirkimo darbe?

12. Jėzus miršta.

Skaityk Mt 27, 45–56. Žvelk į Jėzų paskutiniaisiais jo gyvenimo momentais: „Tėve, atleisk jiems... Dar šiandien su manimi būsi rojuje... Štai tavo sūnus, štai tavo Motina... Atlikta... Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ Patikėk save nukryžiuotam Jėzui.

13. Jėzus nuimamas nuo kryžiaus.

Žvelk į Jėzų ant Motinos kelių. Jis jau miręs. Kreipkis į Mariją. Iš širdies kalbėkis su ja. Prisimink tuos, kurie tave sustiprino, kai kentėjai.

14. Jėzus palaidojamas.

Kapas visada primena, kad žemiškasis gyvenimas baigiasi. Tačiau, kol tai įvyks, turime dar daug ką nuveikti. Ir visuomet išlieka prisikėlimo viltis...

28. ATIDUOTI SAVO GYVENIMĄ

Prašyk malonės, kad sugebėtum padėti visiems, kurie šiandien išgyvena savo „kalvariją“.

1. BŪTI NUKRYŽIUOTAM SU JĖZUMI

Ateis momentas, kai gydytojai nuspręs, kad mano smegenys nebedirba ir kad atėjo mano gyvenimo pabaiga. Kai tai įvyks, nevadinkite lovos mano mirties patalu. Vadinkite „mano gyvenimo“ patalu ir leiskite mano kūną panaudoti, kad kitiems suteiktų geresnį gyvenimą.

Mano akis atiduokite tiems, kurie niekada nematė saulės patekėjimo, vaiko veido ar meilės moters akyse. Mano širdį atiduokite tam, kam jo paties širdis suteikė tik nesuskaičiuojamas skausmo valandas. Mano kraują atiduokite merginai, ištrauktai iš sumaigyto automobilio, kad galėtų gyventi ir sulaukti savo anūkų. Mano inkstus atiduokite tiems, kurių gyvenimas priklauso nuo aparato, prie kurio jie turi kankintis kiekvieną savaitę. Paimkite mano kaulus, kiekvieną raumenį, kiekvieną mano kūno skaidulą ar nervą ir padarykite viską, kad paralitikas galėtų vaikščioti.

Ištirkite kiekvieną mano smegenų kampelį. Jei reikia, paimkite jų ląsteles ir pasistenkite, kad vieną dieną nebylys berniukas galėtų šaukti įmušęs įvartį, o kurčia mergaitė išgirstų lietaus beldimą į langą. Sudeginkite, kas liks iš manęs, ir pavėjuj išberkite mano pelenus, kad augtų gėlės. Jei reiktų ką nors palaidoti, palaidokite mano trūkumus, mano silpnybes, visus mano prietarus apie panašius į mane.

O jei norėsite atminti mane, darykite tai, darbu ar žodžiu padėdami tiems, kuriems reikia pagalbos (Robert N. Test).

Trys viny gali sujungti mane su tavimi: klusnumas, nuolankumas ir atsilyginimas. Niekada neieškoti savęs, o vien tik meilės. Atsisakyti visko, kad turėčiau tik meilę. Ir su meile ieškoti tos Meilės, kuri mums dovanoja savo meilę (Gibert Shaw).

Žvelk į nukryžiuotą Jėzų. Jis jau miręs. Pažvelk į jo ištiestas rankas, kurios tarytum sako: „Neprisidengiau rankomis veido, kai mane daužė. Išskėčiau rankas, kad apkabinčiau savo priešus, visą žmoniją, tave.“ Ar moki ištiesti savo rankas, būti didžiadvasiškas/a? Gali apmąstyti Lk 23, 47–48.

2. KRYŽIAUS KALBA

Vienas kunigas nespėdavo išklaudyti visų tikinčiųjų, ateinančių pas jį ieškoti ramybės ir asmeninio patarimo. Tada jis sugalvojo išeitį. Kartą susitarė susitikti su dešimčia žmonių, bet visiems nurodė tą pačią dieną ir tą pačią valandą. Kai jie stebėdamiesi susirinko kambaryje, atėjęs kunigas atsiprašė, kad galės juos išklaudyti ne anksčiau kaip po valandos, nes iškilo neatidėliotinų reikalų. Patarė, kad laukdami žmonės tarpusavyje pasikalbėtų.

Kai kunigas sugrįžo, kambarys buvo tuščias. Laukė tik vienas žmogus, nes norėjo paaiškinti, kad po to, kai visi susirinkusieji išsipasakojo savo problemas, suprato, jog jų pačių problemos vis dėlto nebuvo tokios didelės. Tad nusprendė eiti ir patys jas spręsti, priimti gyvenimą tokį, koks jis yra.

Nešiokite vieni kitų naštas (Gal 6, 2).

Žvelk į nukryžiuotą Jėzų. Prisimink jo žodžius: „At-eikite pas mane, [...] aš jus atgaivinsiu.“ Kurį laiką galvok apie ligonius, šlubus, aklius, raupsuotus, kurie

skubėjo pas Jėzų, kad būtų išgydyti. Įsivaizduok, su koku džiaugsmu jie grįždavo atgal!

Pasiimk kryžių į rankas ir pajusk, kad Jėzus perduoda tau savo galią. Nuolat kartok aukščiau cituotus Jėzaus žodžius.

Maldai gali pasirinkti Žyd 4, 14–16.

3. GERASIS NUSIKALTĖLIS

Anglijoje įvairių konfesijų krikščionys mini Kalinio savaitę. Viename šia proga išleistame lapelyje rašoma: „Ši savaitė mus skatina melstis, kad mokėtume teisingai ir krikščioniškai pažvelgti į nusikaltimą, jo aukas, įkalintųjų šeimas ir pačius nusikaltėlius, o taip pat visus, dirbančius šioje, visus mus paliečiančioje, srityje, kurią daugelis ignoruoja.“

Tame pat lapelyje pavaizduotas Nukryžiuojimas. Centrinė paveikslo figūra yra ne Kristus, o vienas iš dviejų kartu su juo nukryžiuotų plėšikų. Prie jo kryžiaus stovi nusiminusi žmona su dviem vaikais. Paveikslo autorius, pats atliekantis bausmę, be abejo, susitapatina su šiuo nusikaltėliu. Šiuo paveikslu ir kitus jis norėjo pakviesti susimąstyti.

Nusikaltėlis paskutinis Kristui ištaraė meilūs žodžius. Kristus priėmė jo meilę ir atleido kaltes (Robert Browning).

Žvelk į Kristaus kryžių. Paskui įsižiūrėk į kartu su juo nukryžiuotų nusikaltėlių kryžius (Lk 23, 39–43). Pabandyk įsivaizduoti po tais kryžiais stovinčius išsigandusius jų šeimų narius.

Pasaulyje daug įvairiai kenčiančių. Ar užjauti juos, ypač tuos, kuriems galėtum padėti?

4. NEŠTI SAVO KRYŽIŲ

Vienas eseistas gyvenimą palygino su krepšeliu maistui sudėti ir su kryžiumi. Krepšelis yra švarus, jį lengva nešti. Kryžius – kampuotas, sunkus ir jį nepatogu suimti. Trumpai kalbant, mums labiau patinka, kad gyvenimas būtų kaip krepšelis maistui, kurį lengvai galėtume nešti. Vis dėlto krikščionies pašaukimas yra nešti kryžių, nors iš tikrųjų tai reiškia savo rankose nešti gyvenimą.

Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi (Lk 9, 23).

Ar esi iš tų krikščionių, kurie gyvenimą yra linę nešti kaip krepšelį?

Skaityk ir apmąstyk Lk 9, 23–25. Ar moki priimti daug iš tavęs pareikalaujančius gyvenimo įvykius?

5. SIRGDAMI TAMPAME NUOLANKŪS

Neturime galvoti, kad liga yra gera. Žaizdos ir ligos atsirado kaip Dievo kūrybos pažeidimas, tačiau viena iš Apvaizdos savybių yra ta, kad ji net blogį moka panaudoti geram. Mūsų kūnai pavaldūs gamtos dėsniams. Jie, kaip ir metų laikai, keičiasi ir... galiausiai miršta. Tačiau prisikels.

Kai sergame, galime išjudinti tą savo dalį, kuri būtų likusi pasyvi. Kad ir kaip būtų keista, kartais ši dalis pasirodo esanti geriausia. Be to, sirgdami kitiems suteikiame progą parodyti gerumą ir meilumą – tai, kas juos gali padaryti laimingus. Dievas įžvelgia gėrį ir ten, kur mes jo nematome.

Mes juntame savo menkumą. Svarbiausias dalykas – suvokti, jog nebūtina atmesti savo ligą, kad dvasia nebūtų sugniuždyta. Vienintelis tikrasis blogis, – kai palūžta dvasia, nes pesimizmas iš tiesų yra tikras „riaumojantis liūtas“ (Stanley Luffi).

Viešpatie, nebegaliu melstis. Nebeturiu vilties atgauti sveikatos... ir dvasios ramybės. Nors Tu kentėjai daugiau už mane, man tai nepadeda, kad ir kaip bandžiau gyventi šia mintimi. Paimk mane už rankos – esu silpnas ir kupinas baimės. Suteik man jėgų ir padėk pakelti skausmą, nes sužlugo visi mano ateities planai. Mokyk mane eiti Tavo keliu. Duok man pakankamai jėgų, kad galėčiau patikėti, jog su Tavo pagalba mes triumfuosime. Padėk man šiomis ilgomis ir varginančiomis dienomis, kai mano draugai rūpinasi manimi ir meldžiasi, kad greitai pasveikčiau. Paimk mane už rankos, Viešpatie, ir leisk man pasiremti į Tave. O kai remiuosi Tavimi, žinau, kad man negali atsitikti nieko bloga.

Skaityk ir apmąstyk Jok 5, 13–18. Kaip priimi ligą? Koks tavo požiūris į ligonius?

6. ŽMONIJOS KRYŽIAI

Tikėti pasitikint net ir tada, kai, atrodo, nebėra pagrindo pasitikėti, – tai Dievo veikimas ir Dievo dovana. Dievas šią dovaną suteikia kiekvienam, kas jos prašo. Galbūt ne tada ir ne taip, kaip mes norėtume. Palikdami Dievui tai atlikti, kada ir kaip jis panorės, parodome, kad tikėjimo mes prašome nuoširdžiai (John Jay Hughes).

Aš esu Viešpats! Išlaisvinsiu jus iš egiptiečių lažo ir išgelbėsiu jus iš jų vergijos (Iš 6, 6).

Ar jauti norą tarnauti Kristui ir vienytis su juo, praėjus visoms šioms maldos savaitėms? Kas tave dar sulaiko? Gali apmąstyti 1 Pt 4, 1–6. 12–19.

7. POZITYVIOJI PUSĖ

Per gaisrą Kalifornijoje sudegė daugiau kaip 600 namų. Žurnalistas Pilas Iyer vos suspėjo pasprukti iš gaisro židinio, nutvėręs vien savo seną katiną ir ką tik parašytą straipsnį. Kai kitą dieną sugrįžo į tragedijos vietą, iš jo namų buvo likusi tik krūva pelenų. Po to jis rašė:

„Kai iš apdegusių likučių kilo dūmai, supratau, kad visa tai, ką labiausiai vertinau, yra nepakeičiama. Draudimas užmokės už viską... Išskyrus tai, ką iš tikrųjų praradau.

Vis dėlto jaučiau, kad turiu būti labai dėkingas. Ne tik už savo gyvybę, bet ir už Apvaizdą, kuri budėjo prie manęs. Dabar, kai praradau viską, gerai žinau, ką iš tikrųjų vertinu.“

Niekas tavęs tenegąsdina, niekas tavęs tenebaugina. Viskas praeina, tik Dievas nekinta. Kantrybe viskas pasiekama. Kas Dievą turi, tam nieko netrūksta. Vien Dievo užtenka (šv. Jėzaus Teresė).

Ar gali po šių maldos mėnesių pasakyti, kad Dievo meilė yra didžiausias tavo turtas, brangiausia, ką turi? Gal įš prigimties esi optimistas/ė? Ar paprastai atkreipi dėmesį į pozityviąją įvykių pusę?

Skaityk ir apmąstyk 2 Kor 4, 16 – 5, 10.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KRISTUS – IŠGANYMO IR ŠVENTUMO ŠALTINIS

Viešpatie Jėzau Kristau, Dievo Sūnau ir Žmogaus Sūnau, visiems Tau paklususiems esi išganymo ir šventumo šaltinis. Priimame Tave kūnu ir siela. Meldžiame, veik mumyse savo išganinga galia.

*Kristaus siela, pašvęsk mane,
Kristaus Kūne, išgelbėk mane!*

Viešpatie Jėzau Kristau, kareivio ietimi pervertas išliejai savo kraują mūsų nuodėmėms nuplauti. Už Bažnyčią save atidavei pašventindamas ją, nuvalydamas vandeniu ir žodžiu. Tegul Tavo Kraujas ir vanduo mus šventina ir švarina.

*Kristaus Kraujau, pagirdyk mane,
vandenie iš Kristaus šono, nuplauk mane!*

Viešpatie Jėzau Kristau, Tavo kančios slėpinys mums, kaip ir pirmiesiems Tavo mokiniams, yra neaprepiamas. Kryžius yra nesąmonė einantiems į pražūtį ir Dievo galybė – einantiems į išganyką, išgirdusiems Tavo balsą. Mus padarei šio slėpinio dalininkais; padaryk mus ir savo galybės dalininkais.

*Kristaus kančia, pastiprink mane.
O, gerasis Jėzau, išklausk mane!*

Viešpatie Jėzau Kristau, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mūsų sielų Ganytojau, neleisk mums nuklysti. Esi avių vartai, tad leisk mums per Tave ateiti ir saugiai būti, įeiti ir išeiti, ganyklą sau rasti.

*Savo žaizdose paslėpk mane,
neleisk man niekuomet nuo Tavęs atsiskirti!*

Viešpatie Jėzau Kristau, mūsų priešas šėtonas kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. Jis norėtų visus mus kaip kviečių grūdus išsi-joti. Neleisk mūsų sugundyti, bet gelbėk mus nuo piktojo.

Nuo sielų priešo apgink mane!

Mirties valandą pasišauk mane!

Viešpatie Jėzau Kristau, kol gyvename, laukiame Tavo išganymo. Būk mūsų kūne garbinamas gyvenimu ir mirtimi. Mums gyvenimas yra Kristus, o mirtis – tik laimėjimas. Trokštame Tave išvysti ir su Tavimi pasilikti.

Liepk man ateiti pas Tave,

kad su šventaisiais garbinčiau Tave

per amžių amžius. Amen.

SCANDALUM CRUCIS (KRYŽIAUS PAPIKTINIMAS)

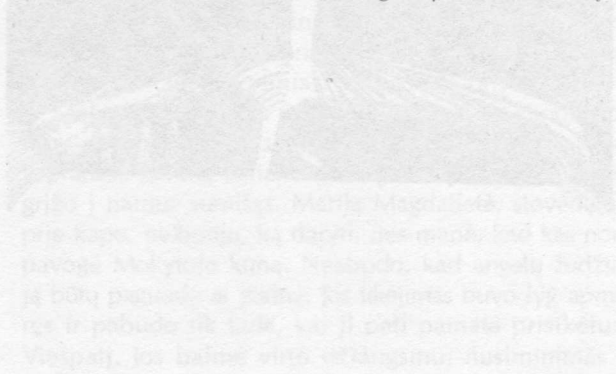
Ankstesniais klausimais jūs iškėlėte kaip tik šią problemą: ar žmogaus išganymui reikėjo, kad Dievas atiduotų savo Sūnų kryžiaus mirčiai? To, apie ką dabar kalbame, fone reikia paklausti: ar galėjo būti kitaip? Ar galėjo Dievas kaip nors *pateisinti save patį dėl žmogaus istorijos*, tokios kupinos kentėjimų, kitaip, negu tos istorijos centre pastatydamas būtent Kristaus Kryžių?

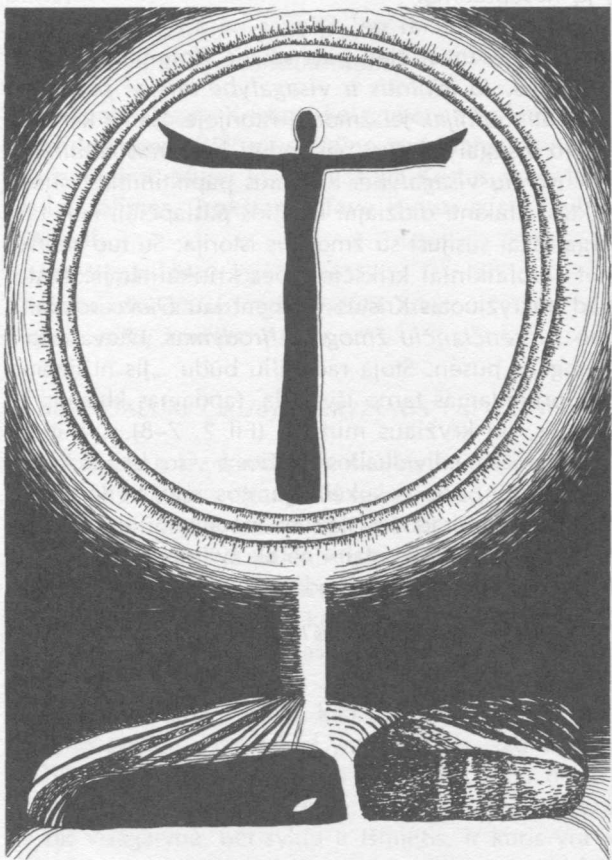
Žinoma, galima atsakyti, kad Dievui nereikia teisintis prieš žmogų. Gana, kad yra visagalis. Tad viskas, ką daro arba leidžia, turi būti priimama. Kaip tik tokia yra biblinio Jobo pozicija. Bet Dievas, kuris yra ne tik Visagalybė, bet sykiu ir Išmintis, ir kuris yra – pakartokim dar sykį – Meilė, nori kaip nors pasiteisinti dėl žmogaus istorijos. Nėra jis už pasaulio esantis Absoliutas, abejingas žmonių kančioms. Jis yra Emanuelis, Dievas su mumis, besidalijantis žmogaus likimu, dalyvaujantis jo likime Dievas. Čia dar kartą

paiškėja, koks nepakankamas, tiesiog melagingas tas Dievo paveikslas, kurį neprieštaraudama priėmė švietimo epocha. Po Evangelijos tai neabejotinai žingsnis atgal, ne į geresnį Dievo ir pasaulio pažinimą, bet į jų nesupratimą.

Ne, absoliučiai ne! Dievas nėra tik kas nors už pasaulio esantis, vien pats savyje išmintingiausias ir visagalis. *Jo išmintis ir visagalybė laisvai pasirenka tarnauti kūrinijai.* Jei žmonių istorijoje esama kančios, tai jo visagalybė turi pasirodyti kaip *nusižeminimo per Kryžių visagalybė*. Kryžiaus papiktinimas išlieka raktas atrakinti didžiąjai kančios paslapčiai, kuri taip organiškai susijusi su žmogaus istorija. Su tuo sutinka net šiuolaikiniai krikščionybės kritikai. Ir jie mato, kad nukryžiuotas Kristus yra bent jau *Dievo solidarumo su kenčiančiu žmogumi įrodymas*. Dievas stoja žmogaus pusėn. Stoja radikaliu būdu. „Jis nusižemino, priimdamas tarno išvaizdą, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil 2, 7–8). Čia glūdi viskas. Visos individualios kančios ir visos bendros kančios, ir tos, kurias sukėlė gamtos jėgų veikimas, ir tos, kurios atsirado dėl laisvos žmonių valios: ir karai, ir gulagai, ir holokaustai – ne tik žydų holokaustas, bet ir, pavyzdžiui, Afrikos juodaodžių vergų holokaustas.

Jonas Paulius II, „Žengiant per vilties slenkstį“

DEVINTASIS ETAPAS

PRISIKELTI NAUJAM GYVENIMUI

Vienas rašytojas su knyga rankoje ilsėjosi valtyje. Jo dėmesį patraukė keista kirmėlė, lėtai ropojusi valtės šonu. Stebėjo ją, kol ši visiškai nurimo, tarsi prilipo prie valtės. Tada toliau skaitė knygą.

Po kiek laiko vėl pažvelgė į kirmėlę. Ji nustebino tai, ką pamatė. Atrodė, kad kažkas lenda iš jos: pirmiausia pasirodė blizganti galva, paskui – sparnai, galiausiai – uodega. Tai buvo laumžirgis. Pakilęs jis nuskrido prieš vėją. Rašytojas pirštu palietė sausą kiaušą. Jis buvo tarytum tuščias kapas.

* * *

Šventajame Rašte nerašoma, kaip Jėzus prisikėlė. Šis įvykis neturėjo liudininkų ir toliau tebėra slėpinys. Tačiau tai, ką mokiniai patyrė per keturiasdešimt dienų, bendraudami su prisikėlusiu Viešpačiu, buvo taip įtikinama, kad tuo remiasi visa krikščionybė.

Mokiniams Velykos prasidėjo nuo tuščio kapo. Moterys pirmosios sekmadienio rytą atskubėjo prie kapo ir pranešė nerimą keliančią žinią, kad jis tuščias. Petras grįžo į namus sumišęs. Marija Magdaliatė, stovėdama prie kapo, nežinojo, ką daryti, nes manė, kad kas nors pavogė Mokytojo kūną. Neatrodo, kad angelų žodžiai ją būtų paguodę ar įtikinę. Jos tikėjimas buvo lyg apmiręs ir pabudo tik tada, kai ji pati pamatė prisikėlusį Viešpatį. Jos baimė virto džiaugsmu, nusiminimas –

viltimi. Sutrikimas ir išgąstis, kurį sukėlė nukryžiavimas, užleido vietą įsitikinimui, kad Jėzus tikrai buvo Mesijas. Visa tai, ko anksčiau Jėzus buvo mokęs, dabar pradėjo įgauti prasmę.

Be jokios abejonės, Jėzus vėl buvo gyvas, tačiau atrodė kitaip. Net ir tiems, kurie anksčiau gyveno kartu su juo, iš pradžių buvo nelengva jį pažinti. Vis dėlto įtikinantys ženklai aiškiai rodė, kad tas, kurį jie matė, buvo Viešpats. Ir jų tikėjimas atgijo!

Labai reikšminga, kad prisikėlęs Jėzus pasirodė tik tiems, kurie jį įtikėjo, o ne Rašto aiškintojams, fariziejams ar miniai. Jis nenorėjo nieko viešai įrodinėti. Troško tiktai vėl suburti savo mokinių bendruomenę ir taip sustiprinti jų meilę jam, kad jie pajėgtų nešti Gerąją Naujieną į visą pasaulį. Tai Jėzus įgyvendino savo Dvasios galia.

Jėzaus prisikėlimas nėra praeities įvykis. Tai dabarties ir... ateities tikrovė. Prisikėlęs Viešpats šandien gyvas savo Dvasia. Jis moko, gydo ir įkvepia. Ir turi galingą įtaką daugelio žmonių širdims.

Šis Dvasinių pratybų etapas tegaivina mūsų tikėjimą prisikėlusiu Viešpačiu jo Dvasios, veikiančios mūsų gyvenime, galia. Prašykime, kad mokėtume visiškai atsiduoti Kristui ir karštai trokštume jam tarnauti tęsdami jo pasiuntinybę ir kurdami Dievo karalystę žemėje.

* * *

*Mirtis ir gyvybė nuostabiai kovės,
Mirtį nugalėjęs viešpatauja gyvybės Valdovas.*

*Pasakyk mums, Marija,
Ką esi mačius kelyje?
Kapą, kur Kristaus kūnas gulėjo,*

*Ir garbę, kuria Prisikėlusis spindėjo;
Angelus, liudyt nužengusius,
Marškas ir drabužius, Kristaus kūną dengusius.*

*Mano viltis, Kristus, prisikėlė,
Jis eis pirma jūsų į Galilėją.
Žinome Kristų tikrai prisikėlus:
Tu, Nugalėtojai, Valdove, pasigailėk mūs.*

Velykų sekvencija

29. DŽIAUKITĖS! JIS GYVAS!

*Prašyk Viešpaties prisikėlimo
džiaugsmo ir sugebėjimo
spinduliuoti jį savo gyvenime.*

1. DŽIAUGSMINGAS SUSITIKIMAS

Viena motina pasakojo: „Neseniai pabudau vidurnaktį ir įsižiūrėjau į mėnesienos nušviestą savo sūnaus veidą. Mane užliejo meilinga tyla, trikdoma tik jo lengvo kvėpavimo. Pagaliau užmerkiau akis, giliai suvokdama, kokia esminė ta tyla, lydima švelnaus kvėpavimo. Supratau, kokia gili ta meilės apsupta tyla.“

Palaimintoji Mergelė buvo paimta į aukštybes, todėl ji žmonėms dalija dovanas. Kodėl gi ne? Juk jai netrūksta nei gebėjimo, nei noro tai daryti. Ji – dangaus Karalienė, jinai – Viengimio Motina, užjaučianti mus (šv. Bernardas).

Marijos tikėjimas po kryžiumi nesusvyravo, nebuvo palaidotas Sūnaus kape, o išliko gyvas jos širdyje. Ji buvo gavusi pažadą: „Jo viešpatavimui nebus galo“ (Lk 1, 33). Ji tiki, kad jos Sūnus prisikels, bet kartu su juo išgyvena mirtį.

Skirtingai negu mokiniams, Marijai nereikia prisikėlimo įrodymų. „Palaiminti, kurie tiki nematę“, – sakė Jėzus (Jn 20, 29).

Kontempliuok nuo kapo tolstančią Mariją. Jos širdis, nors ir nuliūdusi, bet kupina vilties. Stebėk ją, visą naktį besimeldžiančią. Išvysk Marijos veido spindesį, kai pas ją ateina prisikėlęs Kristus. Velykų šviesa užlieja jos širdį, nešdama paguodą ir džiaugsmą.

Skaityk ir medituok Gg 2, 8–14.

2. PABUSK!

Myliu tave, manoji drauge. Žinok tai!

Kodėl miegi, jei ir tu myli?

Paklausk: Mokytojas yra arti. Pabusk! Pabusk!

Bėk prie jo kojų. Jis stovi prie tavęs.

Miegojai milijonus metų. Kodėl nepabundi šį rytą?

Pabusk, manoji drauge! Kodėl vis dar miegi?

Jau baigėsi naktis.

Ar nori prarasti ir dieną?

Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių ir apšvies tave Kristus (Ef 5, 14).

Medituok Jn 20, 1–18. Įsivaizduok šį epizodą.

Jėzus ateina pas tave ir klausia, ko verki širdyje. Gal nutolai nuo jo? Klausykis, kaip jis šaukia tave vardu. Išgirk meilų jo balso skambesį.

3. RAMYBĖS DVELKSMAS

Vienas žmogus be galo sielvartavo dėl savo jaunesniojo brolio mirties. Ši mirtis jam atrodė beprasmė: negailestinga liga nutraukė dar neišsiskleidusį gyvenimą. Manė, kad geriau būtų buvęs atimtas jo paties gyvenimas, o ne brolio. Jis pats jau žinojo, ką pajėgia, jau buvo išbandęs savo talentus... Tačiau brolis? Jis buvo toks jaunas!

Vyresnįjį brolių apėmė depresija, pradėjo kankinti nemiga. Vieną naktį negalėdamas užmigti nuėjo į virtuvę. Jautėsi prislėgtas ir nusiminęs. Sugalvojo išsivirti kavos. Ją ruošdamas staiga pajuto, kad kambaryje kažkas yra. Apsižvalgė aplinkui, ieškodamas, kas tai galėtų būti, bet nieko nepamatė. Tuo pat metu aiškiai pajuto, kad ten buvo jo brolis. Galutinai tuo įsitikino, lyg išgirdęs jo žodžius: „Viskas gerai, Frankai. Viskas gerai.“

Kas ten įvyko? Niekas nežino! Tačiau nuo to momento depresija išnyko. Jo dvasią slėgęs sunkumas dingo, tarsi būtų nuristas mirties vartų akmuo ir įsiveržęs saulės spindulys (W. Breault, SJ).

Viešpatie, padaryk mane savosios ramybės pasiuntiniu ir leisk man nešti meilę, kur siaučia neapykanta; santaiką, kur vyrauja barniai; vienybę, kur yra skilimas; tikėjimą, kur kankina abejonės; tiesą, kur viešpatauja klaida; viltį, kur braunasi nusiminimas; džiaugsmą, kur slegia liūdesys (šv. Pranciškus Asyžietis).

Skaityk ir apmąstyk Jn 20, 19–23. Tegu prieš tavo akis iškyla kiekviena šio epizodo detalė.

Tave supantis oras pilnas Kristaus „dvelksmo“ ir nepaprastos ramybės. Giliai įkvėpk šį „dvelksmą“. Leisk, kad jis pripildytų tavo plaučius ir atgaivintų, išvalydamas visą tavo kūną. Teišstumia viską, kas tavyje yra bloga. Pajusk atleidžiančią Kristaus meilę. Pajusk, kaip tave užlieja ramybė – Kristaus ramybė!

4. NEATPAŽINTAS VIEŠPATS

Amerikietis kunigas grįžo į Floridą po atostogų Italijoje. Lėktuve užmezgė smagų pokalbį su kaimynu. Šnekėjosi apie tai, ką mėgsta ir ko ne, apie svarbius ir apie eilinius reikalus. Pašnekovas paklausė kunigo, kokioje parapijoje jis dirba, ir sužinojęs kitą sekmadienį panorą dalyvauti Mišiose. Kunigas mielai jį pakvietė. Tada vyriškis pasisiūlė pagiedoti per Mišias, jei tik būtų galima.

– Man labai gaila, – atsakė kunigas, – bet kiekvieną sekmadienį per Mišias gieda mūsų choras.

– Žinoma, suprantu, – pritarė pašnekovas.

Lėktuvui nusileidus Floridoje, kunigas labai nustebo, kad jį laukė daugybė žmonių ir nemažai žurnalistų.

Dar labiau stebėjosi, kai visi ėmė veržtis prie jo pašnekovo.

– Kas jis toks? – teiravosi bendrakeleivių.

– Pavarottis! – atsakė vienas iš jų.

Kunigas nežinojo, kad visą kelionę sėdėjo šalia garsiojo italų tenoro.

Pasilik su mumis! Jau vakaras artėja, pasilik! Kaip gi sutiksime Tave vakarėjant, jei Tavo kelias netaps mūsų keliu? Pabūk su mumis. Stalas paruoštas: šilta duona ir subrendęs vynas (J. A. Espinosa).

Medituok Lk 24, 13–35. Įsivaizduok šį epizodą. Lydėk mokinius, klausykis Kristaus. Pažvelk atgal, į savo nueitą gyvenimo kelią. Ar matai tenai prisikėlusį Viešpatį? Kokie su prisikėlimu susiję klausimai tau iškyla? Ar gyvenimo bendrakeleiviai sustiprino tavo tikėjimą? Kada savo gyvenimo kelyje sutikai Kristų?

5. BŪTI LIUDININKAIS

Du vokiečiai bičiuliai Albertas Düreris ir Francas Knigsteinas siekė tapti menininkais. Kadangi neturėjo pinigų mokslui, nusprendė, kad vienas jų ieškos darbo ir padės kitam, kol šis baigs mokslus. Tada jis pardavinės savo paveikslus ir apmokės už kito studijas.

Metė burtą, kam pirmajam stoti į universitetą. Düreris pradėjo mokslą, o Knigsteinas ėmėsi darbo. Düreris pasirodė nepaprastai gabus. Uždirbęs pakankamai pinigų norėjo išpildyti savąjį pasižadėjimą. Tik tada pamatė, kokią didelę kainą užmokėjo jo bičiulis: ilgi fizinio darbo metai sužalojo jautrius Knigsteino pirštus ir jis turėjo atsisakyti svajonės tapti dailininku. Tačiau šis dėl to nesigailėjo ir džiaugėsi draugo sėkme.

Kartą Albertas užklupo Francą klūpantį ir sudėjusį rankas maldai. Jis tuoj pat nupiešė eskizą paveikslui „Besimeldžiančios rankos“. Šiandien paveikslų galerijos eksponuoja daugelį Dürerio kūrinių, bet žmonės labiausiai mėgsta jo „Besimeldžiančias rankas“. Pasaulyje paplitę milijonai šio paveikslo reprodukcijų, jautriai ir iškalbingai liudijančių meilės, aukos, darbo ir dovanos istoriją.

Evangelijos neįrodo prisikėlimo. Tai prisikėlimas pagrindžia evangelijas. Tikėjimas prisikėlimu nėra krikščionybės priedas, tai pati krikščionių tikėjimo esmė (J. S. Whale).

Pamačius Jėzaus rankas su žaizdų žymėmis, apštalų Tomo tikėjimas sustiprėjo. Skaityk ir medituok Jn 20, 24–29. Išgyvenk šį epizodą.

Kristus yra ten, kur kenčiančios žmonijos žaizdos. Ar tavo tikėjimas pakankamai stiprus, kad jose atpažintum Kristų?

6. DŽIAUGTIS JO ARTUMU

Tai įvyko mano bute 1913 m. vasario 1 d. vakare, kai studijavau Kembridže. Galiu pasakyti, kad Kristus atėjo pas mane. Vis dėlto tai nebuvo pojūčiais patiriamas regėjimas. Nebuvo nieko daugiau, kaip tik kambarys su senais baldais, ugnis židinyje ir ant stalo šviečianti lempa. Bet kambarys tapo pilnas Artumo, kuris keistu būdu supo mane ir buvo manyje, gal panašiai kaip šviesa ar šiluma. Pasijutau visiškai apimtas Kažko, kas nebuvo aš, tačiau jaučiau, kad dar niekada nebuvo labiau savimi. Jaučiausi pripildytas didelės laimės ir tokio nepakeliamo džiaugsmo, kokio dar niekada nebuvo patyręs ir kokio nebepatirsiu. Be to, pajutau gilią ramybę ir nepaprastą skaidrumą bei tikrumą.

Dievas mus aplanko daug kartų, bet dažnai mūsų nebūna namuose (prancūzų patarlė).

Skaityk ir apmąstyk Jn 21, 1–17.

Ar susitikimas su Jėzumi tau sukelia tokį pat poveikį ir pažadina tokį tikėjimą kaip apaštalams? Ar tavo santykis su Jėzumi irgi toks spontaniškas kaip Petro? Jei Jėzus tavęs paklaustų: „Ar mane myli?“, – ką galėtum pateikti kaip savo meilės įrodymą?

7. TIKĖJIMO ATNAUJINIMAS

Judas jį išdavė, o Petras išsižadėjo,
kiti mokiniai jį paliko ir pabėgo.

Jei būčiau ten buvęs, ar būčiau pasirodęs narsesnis ir pasilikęs su Viešpačiu, jau paženklintu netolimos mirties?

Kajafas juo manipuliavo, Erodas iš jo pasityčiojo,
Pilotas pasmerkė nešti medį.

Jų vietoje būčiau padaręs tą patį ir
net nepagalvojęs, kad jis miršta už mane.

Marija Magdaliėtė jo nepažino, o Tomas abejojo.
Paulius sodino į kalėjimą jo sekėjus.

Kaip mane veikia Naujojo Testamento pasakojimas?

Kaip aš būčiau elgėsis tada, kai anie žmonės su-
klysdavo?

Jėzus jiems atleido: plėšikui ant kryžiaus,
kareiviams, kurie jį kryžiuo, ir savo bičiuliui Petrui.
Jo meilė šiame tamsiame pykčio pasaulyje neuž-
geso.

Jo meilė padarė taip, kad jie galėtų grįžti pas jį.

Kaip mirksnis pralėkė du tūkstančiai Velykų.

Iš štai nauja tikėjimo istorijos valanda.

Su juo ir tik su juo triumfuosime.

June Chantry

Niekada iš tiesų nesuvoksime, kokie svarbūs esame, kol mūsų nepašauks prisikelti (E. Dickinson).

Kristus labai susirūpinęs savo mokiniiais. Nuliūdusiai Magdalietai taria: „Moterie, ko verki?“ Nusiminusiems mokiniams: „Ramybė jums!“ Iš nesėkmingos žvejonės grįžtantiems apaštalams: „Ar neturite ko valgyti?“ O po to kviečia juos prie savo paties paruošto valgio: „Eikite šen pusryčių.“ Nė vieno žodžio apie jų bailumą, abejones, tikėjimo stoką. Vien tik padrasinimas, atleidimas, priėmimas. Ar bendraudamas/a su Jėzumi šitai pajutai?

Apmąstyk, ką sako Kristus. Kalbėkis su prisikėlusiu Viešpačiu.

Gali dar kartą apmąstyti kurį nors Prisikėlimo pasakojimą.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

PRISIKĖLIMU DOVANOTAS IŠGANYMAS

Mus išgano ne vien Kristaus meilė mums ant kryžiaus, bet ir gyvenimo viltis, kurią Tėvas suteikia per savo Sūnaus prisikėlimą.

Kai tvirtai tikime prisikėlimu, mūsų veiksmų nebelemia mirties baimė. Mirtį, kryžių, kentėjimą galime priimti visiškai laisvai kaip Kristus, kuris tai priima ne kaip neišvengiamą blogybę, bet pasirenka iš meilės, kad taip dovanotų save („Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti“; Jn 10, 17–18). Ir mes galime taip elgtis – išlaisvinti kitus, patys likdami gyvi, nes mūsų žvilgsnis žvelgia toliau už mirtį – į amžinybę. Tokiu būdu tikėjimas prisikėlimu tampa jėga, pa-

dedančia priimti kryžių, kurį, vykdydami savo misiją, neišvengiamai surasime.

Kristus, kuriuo sekame, mus moko visiškai pasiaukoti iš meilės kaip jis. Tėvas ir mums suteiks prisikėlimą. Tada suprasime, kad:

- Dievas mus išgelbsti ne iš mirties, bet per mirtį. Jis ateina ne pašalinti kančios, kuri neišvengiamai lydi apsisprendimą visiškai save dovanoti, bet per prisikėlusį Kristų suteikia viltį, kad ir mus palaikys, kai per ją eisime;
- mirtis yra perėjimas į gyvenimo pilnatvę, momentas, kai dieviškasis gyvenimas užlieja žmogaus būtį, panaikindamas visus ribotumus. Tai tinka kalbant ne tik apie fizinę mirtį, bet ir apie „apsimaršinimą“, savo požiūrio pakeitimą ir Kristaus žvilgsnio priėmimą, savo dvasios, paženklintos egoizmu ir pasaulio mąstymo būdu, atsisakymą, kad užlietų Kristaus Dvasia, kuri skatina save dovanoti iš meilės. Kas gyvena su Kristaus Dvasia, visiškai ir galutinai įsilies į jo prisikėlimą, jo gyvenimo pilnatvę („Jei esame suaugę su jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo“; Rom 6, 5). Tikėjimo gyvenime pakaitomis eina „mirtys“, kurias prisiimame iš meilės, ir „prisikėlimai“, kurie mus įgalina gyventi kur kas džiaugsmingiau, laisviau, su didesniu polėkiu.

Prisikėlę su Kristumi iš savo „mirčių“, tapę išties „gyvi“ ir veiklūs, toliau tęsiame savąją išganymo misiją: privalome į visą aplinką (asmeninę, šeimos, visuomenės ir viso pasaulio) įlieti gyvasties – kitaip sakant, paties Dievo gyvybės.

Kontempliuodami Kristaus prisikėlimą, kaip ir jo kančią, esame kviečiami vienytis su Kristumi, išgy-

venti tą patį, ką ir jis prisikėlęs išgyvena: begalinį džiaugsmą, kad bet kuriuo metu gali suteikti gyvenimo pilnatvę bet kurios šalies broliams ir seserims.

Šiuo jo džiaugsmu ir mes dabar galime dalytis, nes per savo esminį pašaukimą gavome įrankį, padedantį mums nešti tikrąjį gyvenimą ir išganymą savo broliams. Džiaugsmas, kurį jaučiame apie tai galvodami, yra dar vienas patvirtinimas, kad jį teisingai atpažinome.

30. PRISIKĖLUSIOJO MISIJA

*Prašyk malonės pajusti prisikėlusio
Išganytojo džiaugsmą ir troškimą
bendradarbiauti jo išganymo darbe.*

1. MŪSŲ TIKĖJIMO PAGRINDAS

Piersas Paulas novelėje „Trečioji diena“ pasakoja apie žydą archeologą Michalą Daganą, Jeruzalėje at-
radusį I a. žmogaus skeletą. Archeologas pakviečia
savo draugą katalikų kunigą Johną Lambertą ištirti jo
radinį, ir šis patvirtina įtarimą: tai – Kristaus skeletas.
Tačiau, dar prieš paskelbiant sensaciją, Lambertas
randamas pasikoręs. Nusizudė, kadangi atradimas su-
griovė jo tikėjimą? Autorius tęsia novelę, aiškina-
masis šį atvejį.

Panaši tema plėtojama filme „Tamsos pasaulis“,
 kuriame vienas archeologas paskelbia, kad Kristaus
 kape rado I a. mumiją, visiškai atitinkančią Jėzaus
 duomenis. Žinia visame pasaulyje pranešama pirmuo-
 se laikraščių puslapiuose, tuo pačiu pabrėžiant, kad
 Jėzaus prisikėlimas tebuvo apgaulė. Dėl to krikščio-
 niškasis pasaulis panyra į tamsą: naikinami kryžiai,
 griauamos bažnyčios, krikščionys išsižada savo ti-
 kėjimo. Mirties patale archeologas prisipažįsta, kad
 viskas tebuvo pokštas, kad mumija buvo netikra...

*Klausimas ne tas, tikime ar netikime. Tikrasis klau-
 simas – ką arba kuo tikime?*

Kaip manai, kas būtų, jei Jėzus nebūtų prisikėlęs?
 Ką pasakytum, jei tau tvirtintų, kad prisikėlimo ne-
 buvo?

Skaityk ir apmąstyk 1 Kor 15, 1–28.

2. GYVENIMO BANGAVIMAS

T. S. Elliotas viename kūrinyje pasakoja apie Eduardą, kurį paliko jo žmona Lavinija, bet Nepažįstamas Svečias jam pažada, kad padarys taip, jog Lavinija kitą dieną sugrįš.

– Tačiau rimtas uždavinys yra sugrąžinti ką nors iš mirusiųjų, – priduria Svečias.

– Iš mirusiųjų? Tokia kalba yra truputį... dramatiška. Mano žmona vakar mane paprasčiausiai paliko.

– Taip, bet mes mirštame vienas kitam kiekvieną dieną. Tai, ką žinome apie kitus, tėra tik mūsų prisiminimas apie tuos momentus, kada juos pažinojome. O nuo tada jie pasikeitė. Manyti, kad jie ir mes esame tokie pat, yra naudingas ir pravartus socialinis susitarimas, tačiau dažnai jis nepasiteisina. Turime aiškiai žinoti, kad mes susitinkame su nepažįstamuoju.

– Tokiu atveju ir aš turėčiau būti nepažįstamas.

– Net ir sau pačiam...

Atsisveikinimas truputį panašus į mirtį; susitikimas – tarytum prisikėlimas (Schopenhaueris).

Prisimink savo „mirties“ ir „prisikėlimo“ naujam gyvenimui procesą. Kokį vaidmenį čia atliko Kristus?

Skaityk ir apmąstyk Rom 6, 3–11.

3. DVASINĖ TAPATYBĖ

Studentas atėjo pasikeisti paso. Tarnautojas apžiūrėjo fotografiją, iš kurios žvelgė tvarkingai sušukuotas ir gerai nuskustas veidas, tačiau, matydamas pasišiaušusį, tarsi karčiais apaugusį bei apžėlusį studentą, sugrąžino nuotrauką ir liepė atnešti naujesnę.

Už pusvalandžio jaunuolis sugrįžo pas tarnautoją. Šis tuojau pat priėmė nuotrauką. Studentas atėjo iš kirpyklos, kur jį apkirpo ir nuskuto barzdą.

Galime ir turime Kristaus veidą įžvelgti kiekvieno žmogaus veide, ypač kai dėl ašarų ir skausmo šis labiausiai į jį supanašėja. O taip pat Kristaus veide galime ir turime matyti dangiškojo Tėvo veidą (Paulius VI).

Kaip įsivaizduoji Prisikėlusįjį? Prisikėlęs Kristus buvo pasikeitęs, net ir artimiesiems kartais būdavo sunku jį atpažinti. Ar atpažįsti Kristų savo artimuosiuose? Skaityk ir apmąstyk 2 Kor 5, 15 – 6, 2.

4. KRISTUS MUS PASITINKA

Žymus britų aktorius seras Johnas Gielgudas lankėsi Amerikoje. Kartą prie jo priėjo visiškai nepažįstama moteriškė ir jį apžiūrėjusi tarė:

– Ne, tai ne jis.

Aktorius nustebejęs pažvelgė į moterį. Ši vėl pakartojo:

– Ne, ne jis. Jūs tikrai negalite būti Johnas Gielgudas.

– Bet tai aš, – atsiliepė aktorius.

Moteris jį dar kartą apžvelgė. Tada juokdamasi pabaksnojo pirštu ir tarė:

– Ne, tai ne jūs. – Ir nuėjo.

Pasakojama, kad surengus konkursą, kas geriausiai imituos Čarlį Čapliną, slapta dalyvavo pats aktorius... ir užėmė trečiąją vietą.

Skaityk ir apmąstyk Mt 28, 11–15. Yra žmonių, kurie užsikemša ausis ir užmerkia akis, jei kas primena Prisikėlusįjį. Ar tavo tikėjimas tikrai tvirtas?

Toliau mąstyk apie tai, kad Kristų sutinki kiekviename žmoguje – ir „paskutiniuosiuose“, ir savo broliuose bei seseryse. Savo malda apimk visus žmones, su kuriais kasdien bendrauji. Ar priimi juos kaip Kristaus atvaizdą?

5. SUSITIKIMAS SU KRISTUMI

Kiekvienas pajuntame mirties dvelksmą savo gyvenime. Pajuntame mirties preliudiją, kai gyvenimas mums apkarsta, užgula vienatvė, sukausto baimė, užlieja liūdesys, kai pasiduodame nevilčiai. Tai momentai, kai dangus virš mūsų užsiveria ir jaučiamės viena koja stovį kape.

Tačiau taip pat išgyvename ir prisikėlimą, kai patiriame, kas yra tikra meilė, kai jaučiamės priimti, kai mums atleidžia, kai atveriamė širdį artimui ir kai sugrįžta viltis. Tai momentai, kada atsiveria horizontas, ir mes „pakylame iš kapo“.

Viešpatie Jėzau, tegul Tavo prisikėlimo jėga paliečia viską, kas mumyse yra mirę, ir vėl sugrąžina į gyvenimą. Tegu Tavo prisikėlimo šviesa apšviečia visą pasaulį, išvydama mirties šešėlius, ir tepadedą vilties kupiniems Tėvo vaikams žygiuoti į besiartinančią Karalystę (Flor McCarthy).

Norėdami sekti Kristumi turime save įtikinti, kad krikščionimis būsime tik tada, kai gyvensime dėl kitų, savo gyvenimą iš esmės paversdami tarnavimu mūsų broliams (Chiara Lubich).

Skaityk ir apmąstyk Jn 10, 31–38.

6. KRISTUS YRA VISUR

Vienas žmogus taip aprašo savo patyrimą: „Važiavau metro vagone, pilname visokiausių žmonių, kurie po darbo dienos grįžo namo. Staiga vaizduotėje labai aiškiai pamačiau: juose visuose buvo Kristus. Mačiau dar daugiau: Kristus ne tik buvo juose, bet juose gyveno, mirė, džiaugėsi, kentėjo... Kadangi jis buvo juose, o jie supo mane, tai visas pasaulis buvo čia, šiame metro vagone. Ir ne tik visas dabar egzis-

tuojantis pasaulis, bet ir visos praeities bei ateities žmonių kartos.

Išėjęs iš metro, dar ilgai vaikščiojau gatvėmis. Ir čia mačiau tą patį: visur, kiekviename praeivyje... buvo Kristus.“

Kristus veikia per tūkstančius kūnų ir akių, kurie nėra jo, kad žmonių kūnai ir veidai taptų mieli Tėvui (G. M. Hopkins).

Ar junti, kad prisikėlęs Kristus yra visur ir visada? Skaityk ir apmąstyk 1 Kor 12, 12–27.

7. REGĖTI KITAIP

Mokinys atėjo į klasę, pirmą kartą užsidėjęs akinius. Bendramoksliai ėmė iš jo šaipytis. Mokytojas jau ketino jį užstoti, kai staiga triukšmas nutilo ir visi sužiuro į tą mokinį. Šis labai keistai pro langą žvelgė į dangų.

Pašaipūnų vadas susidomėjęs priėjo prie savo aukos ir paklausė, ką jis ten mato.

– O jūs ar nieko nematote? – savo ruožtu užklausė mokinys.

– Ne, – atsiliepė visi chorui.

– Tai todėl, kad nenešiojate akinių! – triumfuodamas pasakė berniukas.

Kristus savo jėga, veikiančia mummyse, gali padaryti nepalyginamai daugiau, negu mes prašome ar išmanome (Ef 3, 20).

Prašyk Dievo, kad nauju žvilgsniu pamatytum prisikėlusį Viešpatį, kad viską pajėgtum regėti širdimi. Skaityk ir melskis Ef 1, 15–23.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ĮSIPAREIGOJIMAS KURTI KARALYSTĘ

Per rekolekcijas daugiausia kalbėjome apie mūsų asmeninį santykį su Kristumi. Tačiau dvasinis gyvenimas neturi vesti į uždarumą ar skatinti individualizmo. Daliniai pasirinkimai, kuriais įgyvendiname savo esminį pašaukimą, apima ir bendruomeninę, visuomeninę gyvenimo sritį. Juk kiekvieną žmogų Dievas pašaukia gyventi konkrečioje kultūrinėje, politinėje, socialinėje, ekonominėje, bažnytinėje aplinkoje.

Kaip tik šioje aplinkoje mūsų pašaukimas turi išsiskleisti, tapti matomas, virsti konkrečiais veiksmais ir pasirinkimais. Turime jausti solidarumą ir pareigą padėti broliams ir seserims, ypač neturtingiems ir silpniems.

VISUOMENINIS IR POLITINIS GYVENIMAS

Jame dalyvaujame tiesiogiai arba išreikšdami savo nuomonę per rinkimus. Esame atsakingi už tai, kas vyksta visuomenėje. Kadangi esame krikščionys, visada turime ginti ir puoselėti šias nepamainomas vertybes:

- pripažinti žmogaus gyvybės neliečiamumą; teisė gyventi yra būtina visų kitų teisių sąlyga;
- solidarizuotis su kitais; konkrečiais teisingumo ir meilės veiksmais reaguoti į egzistuojančią nelygybę;
- ginti religijos ir sąžinės laisvę; žmonės turi teisę išpažinti savo įsitikinimus ir praktikuoti religiją, laikydamiesi teisėtos valdžios priimtų įstatymų;

- palaikyti taiką; ją puoselėjame atsisakydami egoizmo, varžybų, neteisėto viešpatavimo, keršto siekimo ir padėdami kurti solidarumu bei artimo meile pagrįstą visuomenę;
- pasipriešinti bet kokiam išnaudojimui: rasiniam, ekonominiam, socialiniam, religiniam, kultūriniam, politiniam;
- jausti pareigą ginti ekonomines ir socialines dirbančiųjų teises, ieškoti tinkamų sprendimų, mažinančių nedarbą, ir kovoti prieš bet kokią neteisingumą.

BAŽNYČIOS GYVENIMAS

Šiandien Bažnyčia savo evangelizacijos misiją atlieka socialinėje, kultūrinėje ir ekonominėje aplinkoje, kuri, palyginus su ankstesne, yra iš esmės pasikeitusi. Bažnyčia, likdama ištikima Evangelijai, turi atnaujinti savo veiklos metodus, kad tikėjimo žinią šiandienos žmogui galėtų pateikti suprantamai ir patraukliai. Jonas Paulius II taip apibūdina šį iššūkį: „Dievo meilė, kurią patyrėme priimdami Meilės Evangeliją, mus skatina naujai evangelizacijai, besiremiančiai dviem dalykais: ištikimybe Dievui, kuris nepaliaujamai teikia išganymą ir veda istoriją link naujo dangaus ir naujos žemės, ir šių laikų žmogaus situacijos, kuriai būdingos gilios permainos ir naujovės, suvokimu. Tai reikalauja iš mūsų sugebėti tapti bendrakeleiviais ir tų žmonių, kurie dažnai atrodo svetimi ir nesidomintys tikėjimu; skatina nuoširdžiai juos išklausyti ir pabandyti suvokti, ko jie bijo ir kuo viliasi, solidarizuotis su jais, dalijantis tuo, ką turime, kad tai taptų skaidriu Dievo meilės liudijimu.“

Norėdami įgyvendinti naująją evangelizaciją turime priimti socialinio ir kultūrinio konteksto keliamus iššūkius:

- išgirsti žmones, kurie samprotaudami apie galutinį žmogaus gyvenimo tikslą atsiveria išganymo žinia;
- savo atnaujintu gyvenimu liudyti išganomąjį Evangelijos veikimą;
- Evangelijos vertybes skleisti šiandienos kultūroje, kartu pripažįstant jos etikos normas bei vertinant tai, kas toje kultūroje yra teigiama ir ką ji pati ypač brangina;
- ieškoti būdų ir metodų, leidžiančių Evangelijai kalbėti šių dienų žmogui.

Nors ši evangelizacija ir nauja, bet ji remiasi tradiciniais Bažnyčios metodais, tokiais kaip:

- tikėjimą ugdanti katechezė – vaikų ir suaugusiųjų katechizacija, pasirengimas priimti sakramentus;
- Kristų asmeniškai susitikti padedančios rekolekcijos kasdieniame gyvenime, dvasinės pratybos su asmeniniu vadovavimu, susikaupimo dienos;
- sakramentus prasmingai priimti padedanti liturgija, visus suvienijantis Eucharistijos šventimas;
- solidarumas, per kurį Kristus priartėja prie vargingųjų; individuali ir bendruomeninė pagalba bei tarnystė.

Dvasinės pratybos sustiprino tikėjimą ir uždegė troškimą padėti kitiems žmonėms priimti išganymą. Dabar mes patys turime kūrybingai ieškoti tinkamiausių būdų visa tai įgyvendinti sielovadoje, į kurią esame įsitraukę.

APSISPŖĘSTI VEIKTI

Kontempliacijoje apie Įsikūnijimą („Dvasinės pratybos“, 106) Ignacas žvilgsnį pirmiausia kreipia į tai, kas vyksta pasaulyje. Po to kviečia žvelgti į Švč. Trejybę, kad suprastume, kaip pasaulio tikrovė veikia Dievo širdį. Galiausiai kontempliuojame Nazareto namus: Dievas įsikūnija Marijoje, kad išganytų žmonią. Įsikūnijimas mums atskleidžia, kaip Dievas veikia. Iš jo galime pasimokyti, kaip mes patys turėtume veikti socialinėje ir Bažnyčios aplinkoje. Tai vyksta trimis etapais:

1. *Matyti*. Visų pirma turime stengtis pažinti tikrovę ir visomis turimomis priemonėmis analizuoti situaciją.

2. *Spręsti*. Svarstome, kaip Dievas žvelgia į šią tikrovę ir kaip jis į ją įsiterptų.

3. *Veikti*. Dievas neveikia beatodairiškai ir visuotinai (kaip lietus, krintantis ant visko, kas tik yra). Jis įsiterpia konkrečiai ir tam tikru metu, kad, nors ir per mažą, tačiau reikšmingą dalyką, jo veikimas galėtų plisti toliau.

31. DVASIOS PRIPILDYTI

Prašyk malonės patirti Šventosios Dvasios, kuri savo meile uždega širdis ir skatina skleisti Gerąją Naujieną, galią.

1. TARNAUTI SKELBIANT

[sivaizduok, kaip Jėzus įžengia į dangų. Jį pasitinkantys angelai drebėdami žvelgia į rankų ir kojų žaizdas. Susirūpinęs, kad Jėzaus misija ir patirta kančia žemėje nenueitų veltui, kai Jėzaus ten nebėra, arkangelas Gabrielius jo klausia:

– Viešpatie, ar visi pasaulyje žino, kad kentėjai iš meilės žmonėms?

– Na, kol kas apie mano kentėjimus ir mano misiją žino tik maža mokinių grupelė, – atsiliepia Jėzus, – bet esu tikras, kad jie paskelbs tai kitiems.

– Ar jiems pavyks? – abejoja Gabrielius. – Juk žmonės tokie silpni ir nepatiklūs. Didžioji jų dalis netiki tuo, ko nemato. Ateinančios kartos pradės Tavimi abejoti ar net užmirš. Per daug rizikinga pasitikėti tik saūjele vyrų ir moterų, kurie dabar atrodo labai užsidegę. Ar nemanai, kad reikėtų turėti atsarginį variantą?

– Galvojau apie tai, bet nusprendžiau jo atsisakyti, – paaiškina Jėzus. – Tikiu tais, kurie myli mane. Pasitikiu, kad jie paskleis Gerąją Naujieną iš kartos į kartą iki pat laikų pabaigos.

Nuostabus momentas, kai suprantame, kad esame tik įrankiai Dievo rankose (arkivysk. Oscaras Romeo).

Skaityk ir apmąstyk Mt 28, 16–20 ir Ef 4, 7–16.

Kaip padedi įgyvendinti Kristaus misiją? Ar jis gali tavimi visiškai pasikliauti, kad skelbsi jo Gerąją Naujieną?

2. TIKĖJIMO PERDAVIMAS

[domi istorija apie didžiojo dailininko Leonardo da Vinčio karjeros pradžią. Jo mokytojas sunkiai susirgo ir paprašė jaunojo Leonardo baigti pradėtą paveikslą, kurio daugiau nebepajėgė tapyti. Leonardas nesutiko aiškindamas, kad nesugebės užbaigti mokytojo darbo. Tačiau šis nenusileido ir įtikino Leonardą imtis užduoties.

Leonardas nenorėjo skaudinti savo mokytojo, kurį labai vertino. Tapymui skyrė visas jėgas ir, kai baigė paveikslą, iš visų pusių pasipylė pagyrimai. Jo mokytojas buvo taip sužavėtas darbu, kad labai nuolankiai Leonardui tarė: „Mano vaike, nuo dabar man nebėra reikalo tapyti.“ Ir perleido dirbtuvę Leonardui.

Mirties valandą norėčiau būti visiškai išsekęs, nes kuo daugiau būsiu dirbęs, tuo labiau būsiu gyvenęs. Gyvenimas man nėra maža žvakelė. Greičiau tai šviečiantis fakelas, kurį turiu laikyti iškeltą ir noriu, kad jis degtų kaip įmanoma didesne liepsna prieš tai, kai jį perduosiu ateinančioms kartoms (George Bernard Shaw).

Skaityk ir medituok Mk 16, 19–20 ir Apd 6, 1–7.

Jėzus perdavė savo užduotį mokiniams. Iš mažos sėklelės krikščionybė virto šakotu medžiu. Pažvelk, kaip krikščionybė augo nuo kuklios pradžios iki dabar. Pagalvok apie daugybę žmonių, kurie visą savo gyvenimą atidavė Gerajai Naujienai skelbti. Prisimink tuos, kurie įvairiausiais būdais paskatino kitus sekti Kristumi, gyventi pagal Evangeliją. Kokių būdu tu dalyvauji šitame Kristaus mums patikėtame darbe?

3. MEILĖS URAGANAS

Dabartinė Londono šv. Pauliaus katedra stovi 1666 m. sudegusios senosios katedros vietoje. Šią katedrą projektavo Christopheris Wrenas, o jos statyba užtruko beveik 35 metus.

Pasakojama, kad, prieš pat pradėdant naujo pastato statybą, architektas apžiūrinėjo griuvėsius ir atsitiktinai pakėlė vieną apdegusią plytą. Jis buvo apstulbintas, ant jos perskaitęs įrašą: „Vėl prisikelsiu.“

Meilė turi perkeičiančią jėgą, nes mylintį perkeičia į Mylimąjį bei padaro taip, kad jis apsigyvena jame. Taip atsitinka, kai Šventosios Dvasios ugnis tikrai apima sielą, ją uždega ir, galima sakyti, pavėrčia ugnimi, padarydama, kad siela kur kas labiau supanašėja į Dievą (Richard Rolle).

Dvasia mus sustiprina, nes kai mumyse yra Dvasia, tuo pačiu yra ir didžiulė galia.

Apmąstyk Apd 2, 1–11. Mokiniai mylėjo Viešpatį, tačiau skaudūs įvykiai buvo tarsi surakinę šią meilę: jie slėpė ją iš baimės. Atėjus Dvasiai, mokiniai vėl tapo tokie, kokie buvo. Jie pasijuto sustiprinti ir pakilo kurti naujo pasaulio.

Išgyvenk šį epizodą, pasijusk viename kambaryje su mokiniais Sekminių dieną. Pajusk, kaip Dvasios jėga įeina į tave ir pripildo savo meilės.

4. NETIKĖTUMŲ DIEVAS

Senelė pasisodino savo trejų metų anūkę ant kelių ir pradėjo skaityti Pradžios knygą. Po kiek laiko, matydama, kad mažylė ramiai klausosi, senelė paklausė:

– Ar tau patinka?

– Labai, – atsiliepė susižavėjusi anūkė. – Juk niekada nežinau, ką Dievas toliau padarys!

Kiekvieną kartą, kai tariame: „Tikiu Šventąją Dvasią“, išpažįstame gyvąjį Dievą, kuris gali ir nori įeiti į žmogų ir jį keisti (J. B. Philips).

Mūsų Dievas yra netikėtumų Dievas. Jis nustebina mus savo džiaugsmu! Ar bendraudamas/a su Dievu patyrei šį gerą sukrėtimą, nežinodamas/a, ką toliau jis darys tavo gyvenime?

Skaityk ir apmąstyk Apd 2, 43–47; 3, 1–16; 4, 1–31.

Šventosios Dvasios atsiuntimas yra tarsi naujas kūrimas. Prisimink, kaip pasikeitė Petras, Jonas ir kiti mokiniai. Atkreipk dėmesį į neseniai atsivertusių žmonių tikėjimą.

5. TRAUKianti JĖZAUS JĖGA

„Esu labai logiškas ir analitinio proto žmogus. Man visur reikia aiškių įrodymų. Vis dėlto čia, universitete, su manimi atsitiko kažkas, ko negaliu racionaliai, moksliskai ar psichologiškai paaiškinti.

Mane visiškai apžavėjo Kristus ir jaučiu, kad kažkokiu būdu jis yra ir veikia manyje... Negalėčiau paaiškinti šio jausmo. Jis ypač priartėjo paskutiniaisiais mėnesiais, kai pradėjau skaityti apie pirmuosius krikščionis. Šie žmonės mane taip patraukė ir apstulbino, kad padariau išvadą, jog negalima net abejoti Jėzaus buvimu ir tuo, kad jis buvo Dievo Sūnus.

Trumpai tariant, manau, kad pradėjau tvirtai ir sąmoningai tikėti tuo, ko mane mokė dar vaikystėje. Pradėjau matyti tai, ką apaštalai matė ir mylėjo. Jėzus man tapo realus...

Vis dar iškyla atsitiktinių abejonių, tačiau manyje yra kažkas nepaaiškinama net tada, kai abejoju. Galite sakyti, kad tai neprotinga, psichiškai nenormalu ar dar kaip norit... Aš to negaliu paaiškinti, tai neatitolsta nuo manęs ir aš pats to neieškoju. Paprasčiausiai taip įvyko“ (Robert Rybicki).

Jėzus iš Nazareto buvo didžiausias mokslininkas, kada nors gyvenęs žemėje. Jis sugebėjo prasišverbtį pro materialią daiktų išvaizdą ir rasti jų dvasinį pagrindą (Mary Baker Eddy).

Skaityk apie pirmųjų krikščionių gyvenimą Apd 4, 32–37 ir 5, 1–16. Kuo tave įkvepia jų gyvenimas?

6. KUPINI ŠVENTOSIOS DVASIOS

Dvasia nusiminusius Jėzaus mokinius užliejo nauja gyvybe. Jie tapo kupini išminties, supratimo, patarimo, tvirtumo, žinojimo, maldingumo, Dievo baimės. Jamesas McKamsas palygina septynias Šventosios Dvasios dovanas su psichologo Williamo Menningerio kriterijais, kuriais, jo manymu, turi pasižymėti emociškai brandi asmenybė.

1. Sugebėti konstruktyviai priimti tikrovę. *Išminties* dovana padeda atskirti tikrovę nuo fantazijų ir atitinkamai gyventi.

2. Sugebėti prisitaikyti prie pasikeitimų. *Supratimas* padeda priimti pokyčius, vykstančius dėl bendro gėrio. Daugeliui pasikeitimai nepatinka, nors jie sakosi esą pažangos šalininkai. Tačiau be pokyčių nebūna pažangos.

3. Būti laisvam nuo baimės ir įtampos sukeltų padarinių. *Patarimas* skatina žvelgti giliau, nesustoti ties išore, kad atrastume slaptas baimės ir įtampos priežastis bei pamatytume jų padarinius.

4. Sugebėti labiau džiaugtis, kai galime duoti, negu kai gauname. *Maldingumas* apsaugo mus nuo egoizmo (plg. Apd 20, 25).

5. Sugebėti tinkamai bendrauti ir bendradarbiauti su žmonėmis. *Žinojimas* suteikia mūsų gyvenimui aiškią kryptį, nuo kurios negali atitraukti laikinos emocijos.

6. Sugebėti savo instinktų energiją panaudoti kūrybiškai ir konstruktyviai. *Dievo baimė* mums padeda daryti gerus darbus, kurių kitaip nebūtume atlikę. Tai – pagarbi mylimo ir mylinčio vaiko baimė.

7. Sugebėti mylėti. *Tvirtumas* yra būtinas tikrai meilei, nes įgalina nuolat prisiimti įsipareigojimus – net rizikuojant, kad būsi atstumtas.

Padaryk mane, Viešpatie, laidininku, per kurį Dvasia galėtų ateiti pas tuos, su kuriais bendrauju – nesvarbu, ar tai vyktų per mano žodžius, maldą ar gyvenimą.

Apmąstyk septynias Šventosios Dvasios dovanas ir jų svarbą. Prašyk, kad Šventoji Dvasia suteiktų tau tas dovanas, kurių labiausiai stokoji.

7. MEILĖ IŠLAISVINA

Mielas Jėzau, padėk man skleisti tavo švytėjimą visur, kur tik einu. Užliek mano sielą savo dvasia ir gyvybe. Persmelk ir apimk visą mano būtį taip, kad visas mano gyvenimas būtų tik tavojo atspindys. Spindėk per mane ir pasilik manyje, kad visi, mane sutikę, pajustų Tavo buvimą mano sieloje. Kad jie žvelgtų giliau ir matytų jau ne mane, o vien tik Tave.

Pasilik su manimi, ir tada pradėsiu spindėti, kaip Tu spindi. Spindėti ir būti šviesa kitiems. Tada, Jėzau, visa šviesa bus Tavo, o ne mano. Tu apšviesi kitus per mane. O kad Tave šlovinčiau taip, kaip Tau patinka, apšviesdamas tuos, kurie yra šalia manęs.

O kad skelbčiau apie Tave ne žodžiais, o savo pavyzdžiu, savo darbu, patrauklumu, meilės pilnatve, kurią mano širdis jaučia Tau. Amen.

Neik priešais mane, nes negalėsiu tavimi sekti. Neik už manęs, nes nepajėgsiu tavęs vesti. Eik kartu su

manimi, kad paprasčiausiai būtum mano draugas (A. Camus).

Po Kalvarijos įvykių mokiniai užsidarė, jautėsi at-mesti ir prislėgti, tačiau Prisikėlusiojo pasirodymai uždegė juos tikėjimu, galinčiu nuristi jų širdis slėgu-sius akmenis. Dvasia juos įgalino išeiti iš savo uždaro kambarėlio į pasaulį ir jį keisti.

Peržvelk kiekvieną iš Laiške galatams (Gal 5, 22) išvardytų Šventosios Dvasios dovanų ir pagalvok, ko-kias turi tu.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

DARBO DRAUGE SU DIEVU DEKALOGAS

Per tavo darbą veikia Dievas, jei:

1. Tai yra darbas, kurį jis tau patikėjo. Patikrink, ar jis atitinka tavo pašaukimą ir padeda jį įgyvendinti.

2. Darbas atliekamas stengiantis pažinti laiko ženklus, tai yra atidžiai stebint, kur link Dievas kreipia tavo gyvenimo įvykius ir bendruomenės, kurioje gyveni, istoriją, kad ir tu veiktum atitinkamai.

3. Darbas atliekamas turint gryną intenciją, tai yra dėl didesnės Dievo garbės, o ne siekiant asmeninio pasisekimo, kitų palankumo ar pripažinimo. Vis dėlto, jei pastebi, kad tavo darbo su Dievu motyvacija yra klaidinga, keisk ne darbą, o motyvaciją!

4. Darbas atliekamas nesiekiant rezultatų liguistai, nes jo veiksmingumas yra Dievo rankose. Vis dėlto „daryk, lyg viskas priklausytų nuo tavęs, žinodamas, kad viskas priklauso nuo Dievo“ (reikia sudaryti sąlygas, kad Viešpats galėtų įsiterpti; po to jau jis atliks savo dalį).

5. Darbas atliekamas ne atmestina, o taip gerai, kad pažadintų džiaugsmingą nuostabą: „...Matė, kad visa buvo labai gera.“

6. Darbą lydi dvasinis asmens augimas, kad „daryti“ nenustelbtų „būti“.

7. Darbas atliekamas bendradarbiaujant, o ne varžantis su kitais.

8. Darbas atliekamas iš meilės, o ne iš pareigos.

9. Darbas tau ir kitiems atneša ramybę bei džiaugsmą (nors ne visuomet pasitenkinimą).

10. Darbas nesumenkina tavo dėmesio žmonėms, su kuriais gyveni.

Atsimink, kad tavo darbo rezultatai nekeičia Dievo meilės tau, bet didina tavo atsakomybę kartu su juo kuriant jo Karalystę, taigi ir tavo džiaugsmą, kad gali kurti drauge.

* * *

*Dvasia, Viešpatie, ateik,
Spindulių dangaus mums teik,
Žemės klystkelių nušviesk!*

*Tėve vargstančių, nuženk,
Savo dovanas dalink,
Mūsų dvasią atgaivink!*

*Sielų Tu ramintojas,
Svečias atlankytojas,
Mielas atgaivintojas!*

*Darbuose Tu – poilsis,
Kaitroje Tu – atvėsis,
Tu – paguoda liūdesy!*

O šviesybe amžina,
Skaidrink sielos gilumą,
Stiprinki tikėjimą.

Be Tavųjų dovanų
Viskas žmoguje skurdu,
Viskas – atvira žaizda.

Nuvalyk, kas sutepta,
Laistyk, kas išdeginta,
Gydyk tai, kas sužeista.

Atitrauk mus nuo klaidų,
Dvasios šalty duok jėgų,
Tiesink vingius mūsų takų!

Duok mums, mylintiems Tave,
Tikintiems Tava galia,
Dovanas septynerias!

Duok dorybių atpildą,
Siųsk laimingą pabaigą,
Kviesk į džiaugsmą amžiną!
Amen. Aleliuja.

T

DEŠIMTASIS ETAPAS

MYLĖTI IR TARNAUTI

„Išeinu iš Tave, Dieve, ir kiekvieną dieną grįžtu pas Tave kaip tekantis šaltinis“ (Gerard M. Hopkins).

Prisimink, apie ką meditavai per pirmąsias šių Dvasinių pratybų kelionės dienas: Dievas sukūrė visatą ir visa, kas joje yra. Dievas sukūrė tave pagal savo paveikslą ir panašumą, atverdamas tavo širdyje meilės šaltinį, kuris teka kaip nesibaigianti srovė ir užlieja visa, kas tave supa.

Mokytojas Echkartas Dievą vadina „plačia požeminė upe, kurios niekas negali užtvenkti nei sulaikyti.“ Mūsų šaltinis kyla iš Dievo. Nors esame „dulkės ir pelenai“, bet maitinami Dievo meile duosime vaisių, kuriuos naudos daugelis.

Meilė yra didžiausia iš dorybių (žr. 1 Kor 13, 13). Tas, kas mano galįs mylėti Dievą nemylėdamas artimo, labai klysta (žr. 1 Jn 4, 20). Iš tiesų meilę turi parodyti darbai, o ne vien žodžiai. Neužtenka ir gražių jausmų, užliejančių šiluma, gerumu, jautrumu. Tikrai mylime, kai darome tai, kas kitam iš tiesų reikalinga. Jausmai nuolat svyruoja, o iš meilės kylantys darbai išlieka. Meilė ir tarnavimas – neatskiriami!

Antra vertus, meilė yra abipusis dalijimasis tarp asmenų. Mylintysis duoda ir dalijasi su mylimuoju tuo, ką turi: jei vienas ką nors žino, dalijasi su tuo, kuris nežino. Mylimasis jaučia dėkingumą ir vis stiprėjan-

čią meilę mylinčiajam, pripažįsta gerumą to, iš kurio gauna, ir jam duoda tai, ką turi jis pats ar pati. Tokia abipusė meilė sustiprina jų ryšį (plg. „Dvasinės pratybos“, 231).

Per dvi paskutiniąsias savaites panirsime į šią meilės tikrovę. Stengsimės Dievą mylėti ir jam tarnauti visur ir visada.

Dvasinių pratybų pradžioje supratome, kad Dievo vien savo pastangomis nerasime. Jis pats mums apsi-reiškia, mes priklausome nuo jo iniciatyvos. Dėl to turime laikyti savo širdis atviras ir visada pasirengusias priimti Viešpatį, „kai jis ateis“. Tačiau iš tiesų Dievas yra visada ir visur. Jis visada myli. Dėl to turime prašyti vis stipresnio tikėjimo, kad mūsų akys neat-simerktų ir mes išvystume, kad mūsų širdys būtų atvi-ros ir mes pajustume. Juk vaiko akyse atsispindi ne septyni stebuklai, o septyni milijonai stebuklų!

Prašyk malonės pažinti nuostabią Dievo meilę, didžiadvasiškai, su dėkingumu priimti jo dovanas ir visuomet jį mylėti bei jam tarnauti.

32. KONTEMPLIATYVŪS VEIKDAMI

*Prašyk malonės, kad galėtum
pažinti nuostabias ir meilingas
Dievo dovanas, o dėkingumas už
jas skatintų gyventi Kristaus Dvasia.*

1. SPINDINTI MEILĖS ŠVIESA

Apie vienos didžiųjų Amerikos poečių Emilijos Dickinson tėvą pasakojama tokia istorija.

Kartą vakare kaime ėmė skambėti varpas, skelbian-tis gaisrą. Žmonės išbėgo iš namų, kai kurie net su stalo įrankiais rankose – mat buvo vakarienės metas – ir dairėsi, kas dega.

Prie varpinės stovėjo ponas Dickinsonas ir gėrėjosi saulėlydžio varsomis. Jis norėjo, kad kaimynai nepra-žiopsotų tokio nuostabaus vaizdo ir, kol dar nevēlu, išeitų į lauką. Todėl skambino varpais, skelbdamas gaisrą.

Didžioji kaimo gyventųjų dalis grįžo namo, lin-guodami galvas: „Tas Dickinsonas kvailas kaip bato aulas.“

Londono turguje prie saulės laikrodžio buvo užra-šas: „Pagaminta 1747 m. Iki šiol patikimai rodo valandas!“

Jei įmanoma, šią pratybą atlik lauke. Arba žvelk pro langą į saulės apšviestą žemę, medžius, pievas, žmones. Kas atsitiktų, jei kurią dieną saulė nepatekė-tų ar iš viso nebūtų saulės? Apmąstyk Dievo gerumą ir artumą per jo dovaną – saulę. „Viešpats duoda sau-lę, kad šviestų dieną, liepia mėnuliui ir žvaigždėms, kad šviestų nakčia“ (Jer 31, 35).

Pajusk besąlygišką Dievo meilę. „Jūsų dangiška-sis Tėvas leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir

geriesiems“ (Mt 5, 45). Mąstyk apie tai, kad Dievas yra visur ir visiems suteikia gyvybę. Priimk Dievo dovanojamą meilę.

Gali melstis 113 psalmės žodžiais.

2. GAIVINANTIS MEILĖS ŠALTINIS

Naujas mokinyš priėjo prie didžiojo Mokytojo, stovinčio ant upės kranto, ir paprašė, kad jį išmokytų, kaip turėtų eiti Keliu.

– Ar girdi upės srovenimą? – paklausė Mokytojas.

Mokinyš pasilenkė link upės, kurį laiką patylėjo ir atsakė:

– Taip, mokytojau, girdžiu.

– Štai kelias, kuriuo turi pradėti eiti, – nurodė Mokytojas.

Angelas parodė man gyvybės vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto (Apr 22, 1).

Aiškūs suvokimas mus paskatina žengti keliu, kuris veda į tylą, tai yra pas Dievą. Dievas yra „tarsi didžiulė požeminė upė, kurios niekas negali užtvengti nei suturėti.“ O tu nardai joje. Išmintingas žmogus yra „kaip medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis savo šaknis srovės link, – nebijo kaitros, kai ji užžieša, jo lapai nuolat žaliuoja, sausros metų nepabūgs, ta, vaisių duoti nenustoja“ (Jer 17, 8).

Įsiklausyk į tau tariamus Jėzaus žodžius: „Kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetroks per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jn 4, 14).

Stabtelk valandėlei ir savo širdyje paieškok meilės šaltinio. Įsivaizduok meilės sroveles, bėgančias iš tavo širdies, pripildančias tavo kraujagysles, pasklindančias po visą kūną. Įsivaizduok šią srovę, išsiliejančią į išorę, į pasaulį. Išvysk, kaip ji atgaivina pavargusius,

maitina išalkusius ir ištroškusius meilės, kaip ji palengvina žmonių kančias. Stebėk žmones, kurie nardo joje, kurie semia ją, kad šį brangų skystį nuneštų tiems, kuriems jo reikia.

Prašyk, kad tave persmelktų šie Jėzaus žodžiai: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria. [...] Iš jo vidaus plūs gyvojo vandens srovės“ (Jn 7, 37–38).

3. MEILĖ KASDIENIAME GYVENIME

Kambaryje valydama dulkes staiga radau Dievą. Anksčiau jo ieškojau daug kartų, namo viršuje ir apačioje, mano šeiminingų miegamajame... ir radau jį paskutinėje vietoje, kurioje kilo mintis ieškoti! Negalvok, kad tau pasakysiu, kur jį atradau! Juk man tai kainavo nemažai metų. Kodėl turėtum taip lengvai viską gauti? Gali puikiausiai dar bent truputį palaukti.

Tad kur aš buvau? Ach, taip. Miegamajame, stengdamasi surasti Dievą. Na, kaip manai, kur jis buvo? Galiu lažintis, kad niekada net neįtartum. Jis visą laiką buvo čia, mano viduje! Iš tikrųjų juokinga. Sunku net patikėti, kad aš užsiėmiau ruošti namuose, vaikščiodama šen ir ten su Dievu savyje (Brenda Rogers).

Jame gyvename, judame ir esame (Apd 17, 28).

Kada radai Dievą? Kaip jis tau apsireiškė? Skaityk ir apmąstyk 1 Kor 4, 1–13. Čia aprašyta, kaip apaštalas gyvena Dievo gyvenimą ir vykdo Kristaus misiją.

4. BŪTI MEILĖS LIUDININKAIS

Kartą šv. Pranciškus Asyžietis pakvietė jauną vienuolį kartu eiti į miestą pamokslauti. Abu ėjo pagrin dinėmis gatvėmis. Daugelis žmonių draugiškai juos sveikino. Jie taip pat meiliai atsiliepdavo, nusišypsodavo, pasakydavo keletą gerų žodžių. Kartas nuo karto

sustodavo paglostyti vaiko ar su kuo nors šnektelėti. Visą kelią Pranciškus su broliu be paliovos kalbėjosi. Jiems taip bevaikščiojant, jaunas vienuolis susirūpino ir paklausė Pranciškaus, kada jis pradėsiąs pamokslauti.

– Mes pamokslaujame nuo to momento, kai palikome savo vienuolyną, – atsakė šventasis. – Ar nematei, kaip žmonės stebėjo, kokie mes džiugūs, ir juos paguodė mūsų pasveikinimas bei šypsena? Ar jie nematė, kokie linksmi mes kalbėjomės tarpusavyje visą kelią? Argi tai nėra tarsi maži pamokslai?

– *Koks skirtumas tarp tų, kurie moko, ir tų, kurie tuo gyvena?*

– *Tie, kurie moko, tarsi deglu apšviečia kitiems kelią, o tie, kurie tuo gyvena, patys yra deglai.*

Ar stebėdamas kitus žmones matai per juos veikiantį Dievą? Ar gyveni taip, kad tavo šviesa šviestų „žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus tavo darbus ir šlovintų tavo Tėvą danguje“ (plg. Mt 5, 16)?

5. VIDINĖ JĖGA

Kai buvau vaikas, bėginėdamas po pievas linksminausi, lazda nudauždamas gėlių žiedus. Vėliau, kai mokiausi mokykloje, man patikdavo nuskinti žiedą ir pamerkti jį vazoje ant stalo. Galiausiai supratau, kad gėlės gražiausios kaip tik ten, kur jos auga. Todėl daugiau jų nebeskinu, o gėriuosi jomis natūralioje aplinkoje (D. Lapierre).

Tasai, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, parūpins sėklos, padaugins ją ir padės subręsti jūsų geradarybės vaisiams (2 Kor 9, 10).

Pamąstyk apie sėklelės paslaptį. Prisimink, kad Dievo karalystė panaši į sėją (Mk 4, 26–29). Kaip tu prie jos prisidedi?

Skaityk ir apmąstyk 1 Kor 3, 6–9. Peržvelk vieną po kito mažus savo talentus. Berk juos švelniai į savo širdies „dirvą“. Stebėk, kaip jie auga: pradžioje pamažu, bet paskui, padedant Dievo malonei, suveša ir duoda gausių vaisių.

6. VISA YRA SUSIETA

Dabar savo atnaujinta širdimi junti, kad viskas yra paslaptinai susieta nemirtinga galia. Jau negali pajudinti gėlės, nesudrebindamas kokios nors žvaigždės (F. Tompson).

Neregimosios Dievo ypatybės [...] nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos protu iš jo kūrinijų (Rom 1, 20).

Viskas yra Dievo sukurta ir todėl viskas susieta vienybės ryšiais. Kartok širdyje žodžius: „Jame mes gyvename, judame ir esame“ (Apd 17, 28), kad tai tavyje įsišaknytų.

Skaityk ir medituok Ef 2, 19–22.

7. GRAŽINTI DIEVUI SKOLĄ

Savo pirmąją pensijos dieną profesorius pradėjo lygiai taip pat, kaip buvo pratęs jau daugelį metų. Atsikėlė anksti, priėjo prie lango ir jį atvėręs įkvėpė pilnus plaučius gaivaus oro. Pažvelgė į horizontą, užlietą tekančios saulės spindulių, ir sušuko: „Kaip gera! Dievas jau atliko savo darbą, dabar reikia tęsti man.“

Tai pasakęs pasijuto galįs drąsiai ir džiugiai priimti visus naujos dienos netikėtumus, pasitikėdamas, kad Dievas ir toliau bus su juo kiekvienu momentu ir tvarkant kiekvieną reikalą.

Pamažu įprask melstis atlikdamas savo kasdienius darbus. Kalbėkis, judėk, darbuokis ramiai, lyg mels-tumeisi. Daryk tai nesikarščiuodamas, leisk, kad malonė tave apimtų. O kai pastebėsi, kad tave trikdo tavo ūmus būdas, palengva pasitrauk į savo vidų, kur yra Dievo karalystė. Klausykis malonės impulsų, daryk bei sakyk tik tai, ką Šventoji Dvasia įdės tau į širdį. Pamatysi, kad tavo ramybė padidės. Žodžiai bus negausūs, bet veiksmingesni, ir su ge-rokai mažesnėmis pastangomis padarysi didesnę gerį (Francois Fenelon).

Prabėgus šiems maldos mėnesiams pagalvok, koks yra tavo ryšys su Dievu, ar gerai jautiesi jo artumoje. Melskis skaitydamas/a Ps 92, 2–9 arba Ps 104.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

KONTEMPLIACIJA, PADEDANTI GYVENTI MEILE

Dievo meilės kontempliacija per Dvasinės pratybas žadino mumyse troškimą įsilieti į šią meilės tėkmę, rasti savo asmeninį būdą gyventi su Dievu ir vykdyti jo misiją. Baigdami pratybas esame kviečiami nuolat kontemplanuoti šią meilę, iš kurios kyla mūsų naujas buvimas: „Gyvenu nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2, 20). Panirdamas į Tėvo Meilę, mūsų gyvenimas tampa iš Dievo kylančios būties ir gyvenimo pilnatvės spinduliu: per mus pats Dievas myli, save dovanoja, veikia. Mes atskleidžiame Dievo garbę pasaulyje, nes „Dievo garbė yra gyvas žmogus“ (šv. Irenėjus).

Kad Dievo meilės pojūtis kiekvieną dieną stiprėtų, šv. Ignacas siūlo paskutinę priemonę – kontempliaciją, padedančią gyventi Dievo meile. Tai – visa apimanti malda, galime sakyti, gyvenimo būdas, kai nuolat atpažįstame (tikrovę matydami tikėjimo akimis), kad Dievas mus apgaubia savo rūpesčiu, kad viskas, kas

mus supa, yra nuostabi jo meilės dovana, kad jis pasilieka ir veikia mūsų gyvenime, vis labiau mus perkeisdamas, suteikdamas savo Sūnaus atvaizdą. Tada viskas padeda sutikti Dievą: gražūs ir nemalonūs gyvenimo įvykiai, teigiama ir neigiama patirtis, gamta ir žmonės, mūsų gyvenimo bei pasaulio istorijos tėkmė.

Šis Dievo meilės, pasireiškiančios įvairiais būdais, atradimas turi skatinti ne tik šlovinti ir dėkoti, bet pirmiausia žadinti troškimą priimti Tėvo valią mums, kad savo veiklą galėtume kreipti ta pačia kryptimi. Šv. Ignacas visų pirma pataria suvokti, kad:

- meilė labiau pasireiškia darbais negu žodžiais ar jausmais;
- mylėti – tai vienas kitam atiduoti tai, kas esi, ir tai, ką turi.

Kontempliuojame Dievo meilę, kuri pasireiškia per įvairius kūrinius, kitus žmones, mus pačius ir istoriją, mūsų širdyse pažadindama dėkingumą bei skatindama prisiimti konkrečius įsipareigojimus ir atsiliepti į šią meilę savo darbais.

KŪRINIAI

Iš meilės Dievas save dovanoja man... Viskas yra Dievo dovana: gamtos išteklių, įgalinantys mane gyventi; atpirkimo dovanos, kurios mane daro Dievo vaiku. Viskas, ką turiu, yra jo dovana.

...Ir aš save jam dovanoju. Pastebiu Dievo dovanas ir jam dėkoju. Žinodamas/a, kad viskas ateina iš Dievo, kiekvienu momentu prašau jo pagalbos bei įsipareigoju naudotis gautomis dovanomis pagal jo valią.

Prisimenu viską, ką turiu, ir už tai dėkoju Viešpačiui, pripažindamas/a jo meilės dovaną man. Savęs klausiu, ką toliau Viešpats skatina daryti su kiekviena iš šių dovanų, kad apsireikštų jo garbė: didėtų meilė, labiau pasitikečiau jo valia, kad manyje stiprėtų ramybė ir „giedrą“ nešanti viltis.

ŽMONĖS

Iš meilės Dievas save dovanoja man... Dievas pasilieka visuose savo kūriniuose. Kiekvienas jų liudija, atspindi Dievą. Juose pasireiškianti išmintis, teisingumas, grožis, gerumas kyla iš jo ir man apie jį kalba.

...Ir aš save jam dovanoju. Jei Dievas gyvena mumyse, jį atrasiu kasdienybėje, galėsiu jį sutikti visuose žmonėse, kiekviename jų matydamas Kristų. Kaip sakė šv. Ignacas, reikia „Dievą matyti visuose kūriniuose, o visus kūrinius – Dieve.“

Prisimenu visus, su kuriais bendrauju. Kokių būdu šie žmonės man kalba apie Dievą? Ar aš jiems padėdu sutikti Jėzų?

AŠ PATS/PATI

Iš meilės Dievas save dovanoja man... Dievas yra manyje: tai, kas esu, yra jo meilės dovana. Juk jis mane sukūrė „pagal savo paveikslą ir panašumą“. Kiekviena mano ypatybė yra dieviškosios pilnatvės atspindys. Visa tai jis man suteikė, kad galėčiau priimti jo šventumą.

...Ir aš save jam dovanoju. Pats Dievas padeda man tinkamai atsiliepti į jo meilę, leisdamas dalyvauti jo gyvenime („Pasilikite manyje, tai ir aš jumoje pasiliksiu“; Jn 15, 4). Jei jis gyvena manyje, džiaugsiuosi savo būtimi su juo, jame, iš jo ir per jį.

Prisimenu savo asmeninius „turtus“ (gabumus, įžvalgas), kuriuos Viešpats man suteikė, kad padėtų įvykdyti man patikėtą misiją. Džiaugsiuosi, jog Jėzus Kristus dabar gyvena manyje, kad veiktų per mane ir tęstų savo misiją pasaulyje. O aš atnaujinu savo pasiukojimą jam.

ISTORIJA

Iš meilės Dievas save dovanoja man... Dėl manęs Dievas veikia visuose kūriniuose, kad man suteiktų tai, ko reikia. Per Šventąją Dvasią jis veikia manyje, atskleisdamas Kristaus atvaizdą. Veikia per žmones, keisdamas pasaulį pagal savo dievišką planą.

...Ir aš save jam dovanoju. Atrandu Dievo veikimą istorijoje, aplinkoje, kurioje esu ir gyvenu, atpažįstu, kaip jis kviečia mane pas save, kad bendradarbiaučiau su juo. Kad ir ką daryčiau, veiksiu iš meilės ir tarnausiu Dievui; viską atliksiu gerai, nes kaip tik toks turėtų būti Dievo darbas. Kad įgyvendinčiau jo dievišką planą, įsitrauksiu į kūrimo ir atpirkimo darbą (stengsiuosi gerinti žmonių gyvenimo sąlygas, vaduoti juos iš dvasinės mirties ir padėti susivienyti su Kristumi). Anot šv. Ignaco, reikia „visuomet mylėti jo dieviškąją Didybę ir jai tarnauti.“

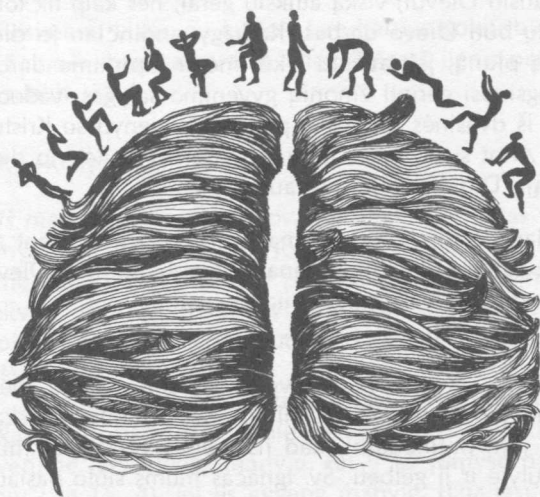
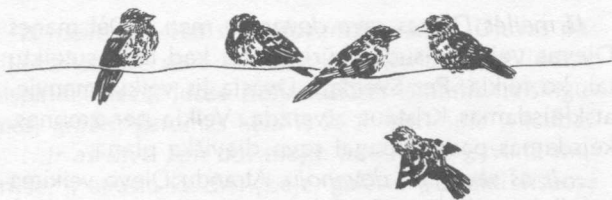
Mano esminis pašaukimas nurodo, kaip būtent aš galiu dalyvauti, Kristui išganant pasaulį. Kartu su Dievu planuoju savo darbą artimiausiu laikotarpiu.

Patyrę Tėvo, kuris save visiškai mums atidavė, meilę, negalime netrokšti atsiliepti savo meile, visiškai save jam patikėdami, kad jis galėtų veikti per mus pasaulyje ir jį gelbėti. Šv. Ignacas mums siūlo pasiaukoti taip:

*Imk ir priimk, Viešpatie,
visą mano laisvę, atmintį, protą ir valią,
viską, ką turiu ir valdau.*

*Tu, Viešpatie, man tai davei, Tau viską grąžinu.
Viskas yra Tavo – tvarkyk tai pagal savo valią.*

Tik duok man savo meilę ir malonę – man to užtenka.

33. VISUR RASTI DIEVĄ

*Prašyk malonės visuose kūrinuose
matyti Dievą ir visus kūrinius
Dieve, o taip pat, Šventajai
Dvasiai padedant, kurti meilės
Karalystę.*

1. RASTI SAVYJE

Pasiėmiau žibintą ir palikęs savo kasdienių rūpesčių bei santykių zoną, kur viskas atrodo aišku, panirau į savo gelmę, į tą bedugnę, iš kurios, jaučiu, išteka visa mano veikimo galia. Tačiau kai vis labiau ir labiau nutolau nuo įprastų dalykų, susietų su kasdieniu gyvenimu, suvokiau, kad ėmiau prarasti ryšį su pačiu savimi. Man leidžiantis, su kiekvienu žingsniu manyje atsiskleisdavo naujas asmuo, kurio vardo tikrai nežinojau ir kuris jau neklausė manęs. Ir kai turėjau nutraukti savo tyrimą (nes dingo kelias), prie savo kojų pamačiau bedugnę, iš kurios tekėjo – nors nežinau, iš kur tryško, – srovė, kurią drįstu pavadinti savo gyvenimu (Teilhard de Chardin).

Visi savyje nešiojasi gerą naujieną. Ši gera naujiena yra tai, kad iš tikro nežinai, koks didis gali būti, kaip karštai gali mylėti, kiek daug gali nuveikti ir kiek gali pasiekti. Kokia žinia galėtų būti geresnė už šią? (Ana Frank)

Skaityk ir apmąstyk Rom 8, 31–39. Kartok paskutiniąją eilutę: „Jokie kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.“

Pajusk širdyje – savo būties centre – meilės „lobį“. Tai – didžiausia Dievo dovana. Uždėk ranką ant šir-

dies. Pajusk jos plakimą, pajusk, kaip gyvenimas ir meilė įsilieja į kiekvieną tavo būties skaidulą.

Nuoširdžiai visą savo gyvenimą paaukok Dievui. Prašyk malonės jausti, kad jis yra tavo būties gelmėje.

2. RASTI JO ŽODYJE

F. Dostojevskis kartu su kitais bendraminčiais jaunystėje už pasipriešinimą caro režimui buvo pasmerktas mirti, bet paskutiniu momentu mirties bausmė pakeista katorga. Išvedant kalinius, prie vartų laukė jų žmonos ir sužadėtinės. Viena jų į Dostojevskio rankas įbruko knygą ir sušnabždėjo, kad atidžiai ją skaitytų. Atvertęs ją savo celėje, rašytojas pamatė, kad tai – Šventasis Raštas. Vartė knygos lapus ir tarp jų rado įdėtus 25 rublius. Tai leido jam išgyventi.

Tačiau toje knygoje jis rado ne tik pinigų. Turėdamas laiko ėmė atidžiai skaityti šią vienintelę turimą knygą ir per ją rado Dievą.

Visas pasaulis ir visi kūriniai bus tau ne kas kita, kaip atvira knyga ir gyvoji Biblija, kuri padės be jokio pasirengimo studijuoti Dievo mokslą ir pažinti jo valią (Sebastian Franck).

Skaityk Iz 55, 10–11 ir Žyd 4, 12–13.

Po to perskaityk savo mėgstamas Šventojo Rašto ištraukas, tegul jos paliečia tavo širdį. Gal yra žodžių, kurie įvairiose gyvenimo situacijose tau buvo ypač svarbūs? Pasižymėk juos. Prašyk Viešpaties, kad jo Žodis tau visuomet teiktų džiaugsmą ir stiprybę.

3. DŽIAUGTIS DIEVU

Du draugai sėdėjo ir gėrė kavą. Vienas jų atsiduso ir tarė:

– Mano drauge, gyvenimas yra tarsi kavos puodelis!

Antrasis nustebeęs pažvelgė į jį, pažiūrėjo į savo puodelį ir paklausė:

– Kodėl? Kodėl tu manai, kad gyvenimas panašus į kavos puodelį?

– Nežinau! – atsiliepė šis. – Aš juk ne filosofas!

Atėjo pas mane, paėmė mane už rankos ir nuvedė į rožyną. Nepasakė, ko nori, tiktai padovanojo rožę. Jo neprašiau, kad atskleistų man savo paslaptį. Man užteko dangiško rožės aromato ir galimybės matyti jo veidą (Ralph Hodgson).

Per pratybas buvo nuolat pabrėžiama, kad nepakan-ka vien galvoti apie Dievą, bet reikia stengtis pajusti jo artumą. Ar tau tai pavyko? Ar kasdienio gyvenimo įvykiai tau primena apie Dievą? Kas labiausiai padeda užmegzti ryšį su Dievu? Melskis skaitydamas/a Ps 36, 6–10.

4. RASTI SAVO UŽSIĖMIMUOSE

Nežinau, kaip paaiškinti, bet jaučiu, kad esame ten, kur Dievas nori, kad būtume: gimiau tam, kad būčiau ten, kur esu; atėjau į pasaulį, kad daryčiau tai, ką darau. Jei taip nebūtų, Dievas mane būtų sukūręs kitokį, didesnį ar mažesnį. Dievas, kuris pažįsta viską, kas egzistuoja, nori, kad būčiau ten, kur jis mane paskyrė. Kartais, žiūrėdamas į tai, ką darau, pagalvoju, kad būčiau galėjęs atlikti didesnių dalykų. Tačiau apmąstęs suprantu, kad Dievas mane pasiuntė ten, kur norėjo. Ir atlieku savo užduotį, įsitiki-

nęs, kad vykdau tai, ką Dievas man patikėjo. Dabar žinau, kad gimiau dėl to, kad vykdyčiau šią užduotį.

Su dar didesniu pasitenkinimu galiu pasakyti, kad atradau daugiau, negu buvau galvojęs. Tai man tapo netikėtu susitikimu su Dievu. Iš tiesų, juk praeityje gamta buvo tarpininkė tarp Jo ir žmogiškosios minties. Kodėl šiandien ja negalėtų būti technologija? (Paulius VI)

Apmąstyk aukščiau pateiktus tekstus. Ar įsitikina, kad to, kur dabar esi, ir to, ką darai, visų pirma nori Dievas? Ar sutinki, kad Dievui rūpi visi tavo reikalai? Skaityk ir apmąstyk 2 Kor 6, 1–10 – kaip darbuotis dėl Karalystės.

5. DIEVAS, KURĮ TIKIU

Aš niekada netikėsiu:

Dievą, nepajėgiantį išgelbėti žmogaus, nuoširdžiai šaukiančio: „Daugiau nebegaliu“;

Dievą, kuriam patinka skausmas;

Dievą, kuris elgiasi taip, kad jo bijotų;

Dievą, kuris neatleidžia kai kurių nuodėmių;

Dievą, kuris sukelia vėžį ar padaro moterį nevaisingą;

Dievą, neišgelbstintį tų, kurie jo nepažino, nors troško ir ieškojo;

Dievą, neišeinantį pasitikti to, kuris kartą jį apleidė;

Dievą, nepajėgiantį visko atnaujinti;

Dievą, kuris kiekvieno žmogaus neprakalbina atskirai ir asmeniškai;

Dievą, kuris niekada dėl žmogaus neraudojo;

Dievą, kurio nėra vaiko akyse ar motinos ašarose;

Dievą, kuris sunaikina, o ne perkeičia žemę ir tai, ką joje myli žmogus;

Dievą, kuris savo draugu laiko žmogų, nė vieno nepadariusio laimingo;

Dievą, kuris nėra meilė ir neperkeičia į meilę visko, ką paliečia;

Dievą, kuris nėra tapęs tokiu žmogumi kaip mes;

Dievą, kuris žmonėms neatidavė visko, įskaitant ir savo Motiną;

Dievą, kuriuo aš negalėčiau viltis, nepaisydamas bet kokios nevilties.

Taip, mano Dievas yra kitoks Dievas!

Juan Arias

Kai meldžiuosi, būna netikėtumų, kai nesimeldžiu – neatsitinka nieko (arkivysk. William Temple).

Lėtai perskaityk pateiktą tekstą. Gali surašyti savąjį *Credo* su pozityviais teiginiais. Kiekvieną frazę gali pradėti: „Tikiu Dievą, kuris...“. Peržvelk tas gyvenimo sritis, kuriose matai esant ir veikiant Dievą.

Skaityk ir melskis 107 psalmės žodžiais.

6. SUVIENIJANTIS ARTUMAS

Daugelis įvairių tradicijų ir religijų dvasinių mokytojų pabrėžia, kaip svarbu sąmoningai atlikti viską, ką darome: keliamės, velkamės drabužius, einame, valgome ir t. t. Vienuolynuose kiekvienam pasikartojančiam veiksmui būdavo skirtos tam tikros maldos, kurias vienuoliai kalbėdavo, tą veiksmą atlikdami, pvz., keldamiesi, vilkdamiesi liturginius drabužius, dirbdami ir pan.

Jei nepajėgiu linksmai plauti indų, jei trokštu baigti darbą kuo greičiau, kad galėčiau išgerti arbatos, lygiai taip pat nepajėgsiu ir jos džiugiai gerti. Su puoduku rankoje galvosiu, ką turiu daryti po to, ir nepajusiu arbatos aromato, skonio bei prarasiu jos

gėrimo džiaugsmą. Ateitis visuomet mane trauks darydama nepajėgią gyventi dabartyje (Thich Nhat Hanh).

Ar gyveni dabartyje? Ar stengiesi visus savo užsiėmimus paversti „dvasinėmis pratybomis“? Apmąstyk, kas tau gali padėti visuomet jausti Dievo ir žmonių artumą bei palankumą jiems.

Gali melstis Kol 3, 12–17.

7. RASTI DIEVĄ ŽMONIJOJE

Dievas yra visur, o pirmiausia – žmonėse.

Jo džiaugsmas atsispindi kūdikio šypsenoje,

jo meilė mums – vaiko meilume,

jo tvirtumas – jaunuolio energingume,

jo galia – sportininko jėgoje,

jo grožis – merginos veide,

jo rūpestis – tėvų maldoje,

jo išmintis – senolių patirtyje.

Kiekvienas žmogus turi Dievo gerumo.

Gėda, jei tai žinodami užsimerkiame

ir nuliūdę gyvename tamsoje,

kaį tereikia tik atmerkti tikėjimo akis,

kad pamatytume Dievą.

Tuomet aš buvau su juo kaip jo Patikėtinė. Kasdien buvau jo džiaugsmas, visad prieš jį džiūgaudama, džiūgaudama jo gyvenamame pasaulyje, rasdama džiaugsmo žmonijoje (Pat 8, 30–31).

Pagalvok apie visus pažįstamus žmones, pradėdamas/a nuo tų, kurie tau mieliausi. Atkreipk dėmesį į Dievo dovanas juose ir šlovink Dievą, kuris apsireiškia per savo vaikus.

Skaityk ir medituok 1 Jn 4, 7–16.

APIE MALDĄ IR PRATYBAS

ŽVILGSNIS Į PRAEITĮ, PADEDANTIS
PLANUOTI ATEITĮ

Lydimi [st 26, 1–11 teksto peržvelgiame visas Dvasines pratybas kasdieniame gyvenime. Galime pasinaudoti šiais klausimais:

1. Mano išganymo istorija:
 - iš ko Dievas mane išlaisvino?
 - kokie yra „pažadėtosios žemės“, į kurią Dievas mane atvedė, vaisiai?
 - kokį Dievą pažinau? kokiomis aplinkybėmis?
2. Dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime:
 - kas man labiausiai patiko?
 - kas buvo naudingiausia?
 - kas galėjo būti kitaip, kad dar labiau padėtų?
 - kaip toliau norėčiau gyventi savo dvasinį gyvenimą?

PO DVASINIŲ PRATYBŲ

KONTEMPLIACIJA, PADEDANTI GYVENTI MEILE

Dvasinės pratybos mokė žvelgti kontempliatyviu žvilgsniu, padedančiu atpažinti Dievą istorijoje, darbe, studijose, žmonių santykiuose, panašiai kaip ir kontemplančiant pačią Trejybę. Tam, kuriam tai pavyko, nebereikia papildomų pastangų, norint pajusti Dievo artumą. Jis visada gyvena su Dievu – kaip ir šv. Ignacas, apie kurį vienas jo mokinių sakė, kad jis yra „kontempliatyvus veikdamas“.

Per Dvasines pratybas ir stengėmės tai daryti – atrasti meilingus Dievo artumo ženklus savo gyvenime ir atsiliepti į jo meilę savąja. Mokėmės į savo kasdienį gyvenimą pažvelgti tikėjimo žvilgsniu ir

kontempliuoti jame veikiantį Dievą. Dabar ši nuostata turėtų tapti kiekvienos mūsų dienos paveldu ir padėti visur įžvelgti Dievo meilės mums ženklus, kad tai skatintų mus atsiduoti Dievui, jį šlovinti ir jam tarnauti ne žodžiais, o darbais (žr. Jok 2, 14–26).

ATPAŽINIMO MALDA

Tapę kontempliatyvūs veikdami, gyvename palai kydami nuolatinį ryšį su Dievu. Tačiau atpažinimo malda lieka svarbi kasdien, kai kartu su Dievu peržvelgiame esamą padėtį, įvertindami įvairias gyvenimo situacijas, patikrindami, ar per mūsų žodžius ir darbus pasireiškė jo meilė.

Gera yra periodiškai panirti į rimtą atpažinimo maldą, patikrinti savo dvasinį gyvenimą, jį palyginti su įvairių Dvasinių pratybų etapų vaisiais. Ar šie vaisiai dar juntami mumyse, ar jau jų nebeliko?

Taip galėsime nustatyti, ką konkrečiai savo dvasiniame gyvenime turime stiprinti, ką maitinti atitinkama meditacija; gal vėl verta sugrįžti prie pakartojimų, kuriuos atlikome, kai kas nors anuomet davė vaisių.

MALDA

Dvasinių pratybų šerdis yra vis gilesnis ir intymesnis Jėzaus – jo gyvenimo būdo, mąstysenos, jo pasirinkimų, vertinimų, bendravimo su Tėvu – pažinimas. Šis pažinimas pamažu padėjo atpažinti esminį pašaukimą, keičiantį mūsų gyvenimą.

Tolesnė mūsų malda turėtų tai pratęsti ir sutvirtinti. Dvasinės pratybos leido geriau pažinti įvairius maldos būdus: meditaciją, kontempliaciją, maldą pasitelkiant vaizduotę ir kt. Taip pat mokė tirti sąžinę, kalbėtis su Dievu, žvelgti į save, įvertinti gyvenimo patirtį, remiantis Evangelija, ir t. t. Yra gera kiekvieną dieną apmąstyti Dievo Žodį, jautriai jį priimti, leisti

jam mumyse suskambėti. Taip mes būsimė vis artimesni Jėzui, tapsime vis geresniais jo mokiniams ir sekėjais.

Gera toliau tęsti savo dvasinį dienoraštį, pasižymėti viską, ką patiriame melsdamiesi. Šios pastabos mums teiks šviesos ir saugos visa tai, ką Viešpats atskleidė širdyje. Be to, jos padės suprasti Dievo kvietimą.

Šv. Ignaco Lojolos Dvasinės pratybos leido labiau pažinti Dievą ir jo apsireiškimą per Kristų. Jeigu nebedėsime pastangų, dvasinis gyvenimas silpnės. Todėl reikia ne tik maldos, bet ir dvasinio pokalbio rimtais gyvenimo klausimais, sprendžiant svarbias problemas. Gerai, jei turime galimybę apie dvasinį gyvenimą pasikalbėti su koku nors žmogumi arba grupele bendraminčių.

Dėkojame Dievui už dovanas, suteiktas per Dvasinės pratybas, ir trokštame dalytis jomis su kitais. Tegul ši patirtis padeda burti krikščionis.

* * *

*Stovime gyvenimo kryžkelėse,
žvelgdami į tai, kas mums atrodo pabaiga.
Bet tai, kas atrodo pabaiga,
tėra tik dar vienas kelio posūkis.
Kelias bėga tolyn ir yra vis nuostabesnis.
Nebaigtas ar nedainuotas posmas
yra dar mielesnis, patrauklesnis ir įdomesnis.*

Helen Steiner Rice

Ei82 **Eik į savo kambarėlį:** dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime / [parengė Lionginas Virbalas]. – Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2007. – 348 p.: iliustr.

ISBN 978-9955-29-039-1

„Eik į savo kambarėlį“ – šv. Ignaco Lojolos mokymu pagrįstos Dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime. Kiekvienai pratybų dienai parinkti įvairūs pasakojimai, pateiktos Šventojo Rašto nuorodos. Knygoje gausu praktinių patarimų, kaip melstis, medituoti ir kontempliuoti Šventąjį Raštą, įveikti iškylančius dvasinius sunkumus bei priimti teisingus sprendimus.

UDK 23/28

„EIK Į SAVO KAMBARĖLĮ“

(Mt 6, 6)

Dvasinės pratybos
kasdieniame gyvenime

Tekstą adaptavo Jūratė Grabytė
Viršelio dailininkas Romas Orantas
Iliustracijų autorė Venantra Jāņkalna

2007 10 02. Užsakymas 911.

UAB „Katalikų pasaulio leidiniai“,
Pylimo g. 27/14, 01141 Vilnius

Spausdino UAB „AJS spaustuvė“
Girelės g. 22, 56160 Kaišiadorys